ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Δ'
ΑΡ. 32/204

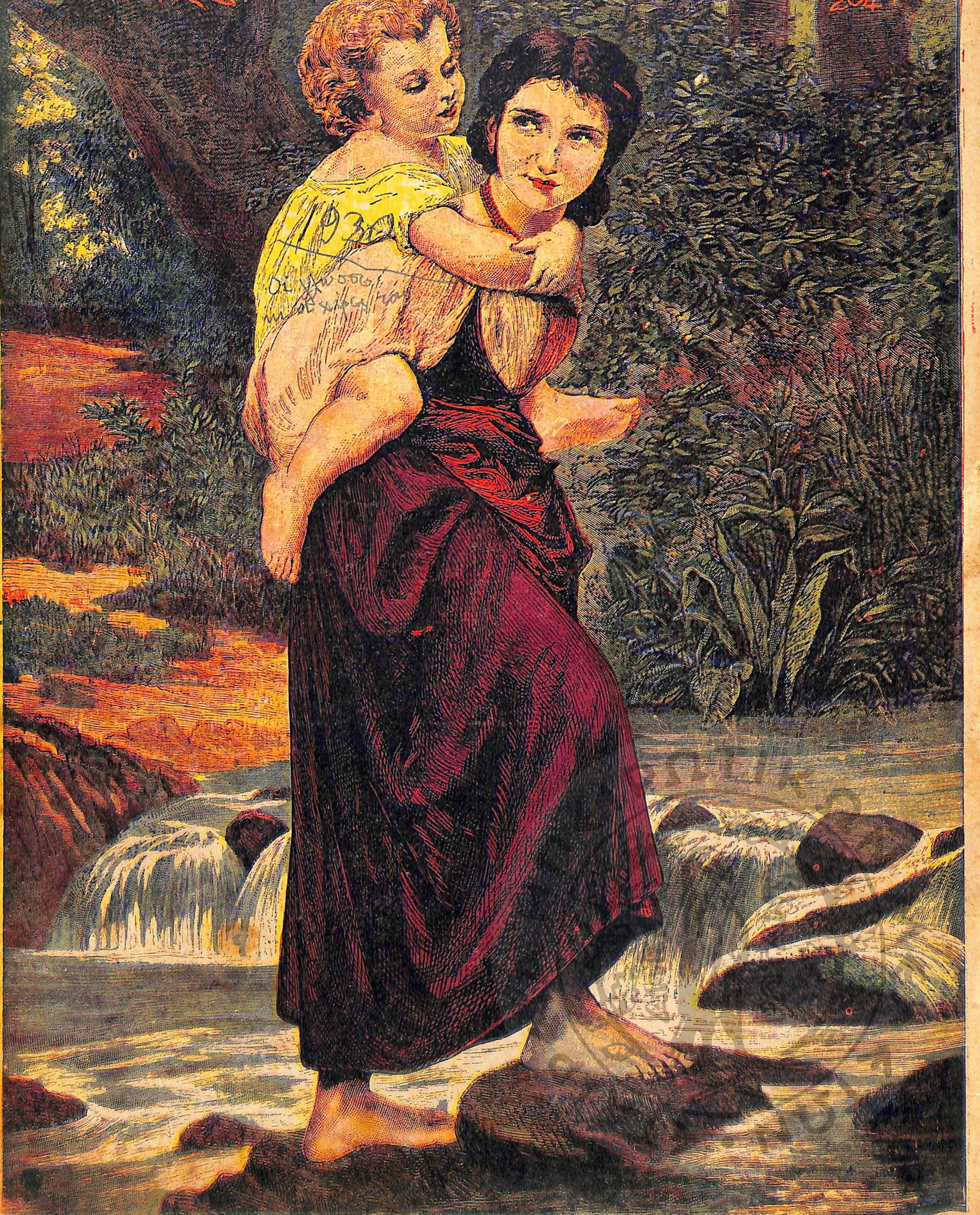

1930

Οι γλωσσες και [illegible]

ΘΕΡΜΑ-ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΗΡΧΙΣΕ Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΘΕΡΜΩΝ ΘΑΛΑΣΣΙΩΝ ΙΑΜΑΤΙΚΩΝ ΛΟΥΤΡΩΝ ΜΕ ΤΑ ΟΠΟΙΑ Ο ΚΑΘΕΙΣ ΔΥΝΑΤΑΙ Ν' ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΗΣΗ ΑΝΕΞΟΔΩΣ ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ ΑΙΔΗΨΟΥ, ΜΕΘΑΝΩΝ, ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ καὶ ΥΠΑΤΗΣ.

ΕΙΣ ΤΟ ΥΔΡΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ "Ο ΦΟΙΝΙΞ,,

Ἴωνος 5 Πλατεία Ὁμονοίας (Παραπλεύρως Θεάτρου Κοτοπούλη

ΤΕΛΕΙΑ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΙΣ, ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΝΕΣΙΣ

ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΤΟΣ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ

Ἰατρικαὶ συμβουλαὶ ἀπολύτως ΔΩΡΕΑΝ

Ὧραι ἐργασίας 7 π. μ.– 8 μ. μ.

«Διὰ τὸ ἀγαπημένο μου μικρὸ μόνον ποῦδρα

DIALON

μεταχειρίζομαι».

Ἡ φαρμακευτικὴ ποῦδρα «DIALON» εἶνε ἡ μόνη κατάλληλος διὰ τὴν σμίαν τοῦ ἱδρῶτος τῶν περιποίησιν τοῦ δέρματος τῶν βρεφῶν, διὰ τὸν ἀηδῆ ἱδρῶτα τῆς μασχάλης τῶν κυριῶν καὶ διὰ τὴν δυσοποδῶν. Πωλεῖται εἰς τὰ καλὰ Φαρμακεῖα καὶ Μυροπωλεῖα πρὸς 25 δραχμὰς τὸ κυτίον.

Ἀντιπρόσωποι: Ἑταιρία «ΔΑΦΝΗ», Βερανζέρου 24, Ἀθῆναι.

ΚΩΣΤΑΣ ΓΕΜΕΝΤΖΑΚΗΣ

Coiffeure de dames. Κάθε κομψὴ Κα καὶ Δὶς ὀντουλάρεται μὲ χάριν εἰς τὸ ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικήν του διεύθυνσιν καὶ καθ' ὅλα τελείως κατηρτισμένον Κομμωτήριον FEMINA Γ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ Μ. ΤΣΑΒΛΗ. Ἰδιαίτερον τμῆμα διὰ παραγγελίας Πόστις Σινιὸν Μὶς κλπ. Ἀπαράμιλλον τῶν Εὐρωπαϊκῶν. Διεύθυνσις Πανεπιστημίου 87, ἔναντι Ἀκαδημίας πρὸ τῆς Στάσεως Τρὰμ Φαλήρου.

Υ. Γ. Ζητήσατε Ραντεβοῦ. Ἀριθ. τηλεφ. 68—04.

ΤΑ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ν. ΒΛΑΣΙΔΗΣ — Πεσματζόγλου 9

ΓΕΩΡ. Ν. ΦΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἰατρὸς δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαεξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωργ. Φωτεινοῦ. Δέχεται καθ' ἑκάστην ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας 1. Ὧραι 8—11 π.μ. καὶ 4—7 μ.μ. Ἀριθ. Τηλεφ. 7—62.

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

συνιστῶμεν τὴν τελειοτέραν Ὀφθαλμολογικὴν Κλινικὴν τοῦ κ.

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Ὑφηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ

Μενάνδρου 27, Ἀθῆναι. Τηλ. 1-68.

ΕΚ ΛΕΥΚΟΣΙΔΗΡΟΥ:

(ΤΕΝΕΚΕ)

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

ΡΕΚΛΑΜΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ

(Λιθογραφημένες ἀπλες-γκοφρε κλπ.)

ΚΥΤΙΑ ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΛΙΘΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΚΑΙ ΜΗ

Α. Ε. ΕΛΣΑ

Κολοκοτρώνη 12—Πειραιεύς

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ ΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ ΣΑΣ,

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ,

ΤΗΝ ΠΡΟΙΚΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ ΣΑΣ

ΤΟ ISTITUTO NAZIONALE DELLE ASSICURAZIONI

(ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ ΡΩΜΗΣ)

Σᾶς προσφερει καθε εὐκολιαν δια την ἐπιτυχιαν τοῦ ἀνωτέρου σκοποῦ.

Κεφάλαια ἠσφαλισμένα μεχρι σημερον τεσσαρακοντα δισεκατομμυρια δραχμῶν.

Ἀσφαλιστήρια ἠγγυημενα παρα του θησαυροφυλακειου τοῦ Ἰταλικοῦ Κρατους.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ: ΓΩΝΙΑ ΣΤΑΔΙΟΥ 47 - Γ. ΣΤΑΥΡΟΥ 2 (2ΟΣ ΟΡΟΦΟΣ)

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Νὰ βάψετε μόνη Σας τὰ περσινά Σας φορέματα μὲ Γερμανικὰς βαφὰς μάρκας

ARTI

καὶ θὰ γίνουν ἐντελῶς καινούργια.

Αἱ βαφαὶ ARTI πωλοῦνται εἰς τὰ Φαρμακεῖα καὶ τὰ Ἐμπορικὰ τῆς συνοικίας σας εἰς 50 μοδέρνους χρωματισμούς.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος:

Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθῆναι, Λέκα 21α.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ «CONCERT»

ἀποδίδει εἰς ἀφάνταστον ἔντασιν καὶ διαύγειαν καὶ ἕνας καλὸς φωνογράφος.

Τὸ ραδιόφωνον «CONCERT» εἶνε ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος κάθε σπιτιοῦ.

στοιχίζει λιγώτερα ἀπὸ ὅ,τι

Πωλεῖται: Γραφεῖον

Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ, Ἀθῆναι,

Λέκα 21α.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ εἰς τιμὴν [illegible] μηχανήματα βιβλιο[illegible] Πληροφορίαι ὁδὸς Λέκα 7, Γραφεῖα περιοδικοῦ «Μπουκέτο».

Εἰς φυσικώτατον καστανὸν καὶ μαῦρον χρῶμα. (Ὄχι κόκκινα καὶ πράσινα ἢ τὸ ἀπαίσιον μαῦρον χρῶμα πίσσης). Μὲ τὴν βαφὴν «Σουλτανιὲ» ἀδύνατον νὰ διακριθοῦν τὰ βαμμένα μαλλιά. Χρῆσις στιγμιαία καὶ ἁπλουστάτη, διάρκεια μακρά, ἐγγυημένη, ΤΕΛΕΙΩΣ ΑΒΛΑΒΗΣ. Κεντρικὴ ἀποθήκη: Ἀπόλλωνος 26Β. Οἶκος γυναικ. φορεμάτων Κας ΑΝΔΡΟΝΙΚΗΣ, ἐπὶ 15ετίαν ραπτρίας τῆς Αὐτοκράτορ. Αὐλῆς καὶ ἀνωτέρας κοινωνίας Κων)πόλεως. ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΔΙΑ ΒΑΦΗΝ. Διὰ τὰς ἐπαρχίας δρ. 100. Αἱ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τῶν ἐπαρχιῶν παραγγελίαι ἐκτελοῦνται ἀμέσως. Γράψατε: Καν ΑΝΔΡΟΝΙΚΗΝ ΒΕΚΤΑΣΗ, Ἀθῆναι. Ἀπόλλωνος 26Β.

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ARTI

Ἀντιπρόσωπος μετὰ διαρκοῦς παρακαταθήκης: Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθῆναι, Λέκα 21α.

ΕΤΟΣ Α΄. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄. —ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 32 (204)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 3.00

Οικογένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ.	150
» ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	80
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ	1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ.........ΔΟΛΛΑΡΙΑ	6
ΑΦΡΙΚΗΣ.........ΣΕΛΙΝΙΑ	30
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΓΚΟ.......»	30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ, 10 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1930

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7

ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52—03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Ἐν Ἀμερικῇ Mr **D. Stroumbos** 261 w. 85th Str New-York U. S. A.

Ἐν Αἰγύπτῳ ὁ κ. ***Χρ. Σαράφης*** 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.

Ἐν Βελγικῷ Κογκὸ ὁ κ. ***Γ. Ἀντωνιάδης*** B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

NEW YORK NEWS AGENCY

General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY

Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι

ΑΠΟ ΟΤΙ ΒΛΕΠΩ ΚΑΙ ΑΚΟΥΩ

Ο ΠΑΤΕΡ ΓΥΜΝΑΣΙΟΣ

Ἀνάστατη ἡ Θάσος! Ἡ Θάσος; Ὁλόκληρη ἡ Ἑλλάς! Ἡ Ἑλλάς; Ὅλα τὰ Βαλκάνια!.... Ἀνάστατη ὅλη ἡ Ἀνατολή, τέλος πάντων, ἡ πάσχουσα, ἡ ἀρρωστημένη, ἡ νοσοῦσα, ἡ ὑποφέρουσα, ἡ πυρέσσουσα, ἡ δαιμονιζομένη... Κι' ὅλη αὐτὴ ἡ ἀναστάτωσις ἐξ αἰτίας ἑνὸς θαυματουργοῦ ἀσκητοῦ, τοῦ πάτερ Γυμνασίου, τοῦ ἐν Θάσῳ κατοικοεδρεύοντος. Ὁ πάτερ Γυμνάσιος θεραπεύει μὲ τὰ βότανα τῆς γῆς ὅλες τὶς ἀρρώστειες!... Ἡ διάδοσις αὐτὴ ἔφτασε γιὰ νὰ προκαλέσῃ συναγερμόν. Ὅλοι οἱ ἐξ ἀνιάτων νοσημάτων πάσχοντες Ἕλληνες, Ἑβραῖοι, Βούλγαροι, Τοῦρκοι ξεκίνησαν γιὰ τὴ Θάσο, τὴν ἐπολιόρκησαν, τὴν κατέλαβαν, τὴν κατέκλυσαν, τὴν μετέβαλαν εἰς ἕνα ἀπέραντο νοσοκομεῖο. Κι' ὁ πάτερ Γυμνάσιος δὲν προφτάνει νὰ ποτίζῃ ὅλον αὐτὸν τὸν πάσχοντα κόσμο καὶ ντουνιὰ μὲ τὰ ματζούνια του... Πρὸ τοῦ θαύματος αὐτοῦ, ἡ Ἐπιστήμη εἶνε κατάπληκτος. Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι γιατροὶ —οἱ ἄνευ πελατείας— πᾶνε νὰ σκάσουν. Τί νὰ τὸ κάμῃς τὸ δίπλωμα, ὅταν μπορεῖς νὰ καζαντήσῃς μὲ τὰ ματζούνια; Στὸ διάβολο λοιπὸν ἡ σπουδὲς καὶ ζήτω ὁ κομπογιαννιτισμός!....

ΚΑΤΣΑΡΙΔΕΣ

Σὲ κανένα ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου δὲν θὰ σουλατσάρουν ἀσφαλῶς ἡ κατσαρίδες στοὺς δρόμους, ὅπως στὴν Ἀθήνα καὶ στὸν Πειραιᾶ τὶς νυκτερινὲς ὧρες. Ἀπὸ ποῦ βγαίνουν ὅλα αὐτὰ τὰ συντάγματα; Ἀπὸ τὰ μαγαζιά, τὰ σπίτια, τὰ ὑπόγεια. Καὶ τί μαρτυροῦν; Τὴν ἀκαθαρσία μας βέβαια, καὶ μὴ πρὸς κακοφανισμόν σας. Τὴν ἀπέραντη καὶ ἀφάνταστη ἀκαθαρσία τῆς πρωτευούσης καὶ τῆς σεμνῆς γείτονος. Ἀλλὰ μήπως τὶς βρίσκει μόνον στὸ δρόμο κανεὶς τὶς κατσαρίδες; Καὶ στὸ ψωμὶ ποὺ τρῶμε ὑπάρχουν. Καὶ μέσα στὸ γάλα ποὺ πίνουμε. Καὶ μέσα στὴν πάστα ποὺ τρῶμε. Κάθεσαι μ' ἄλλους λόγους στὸ ζαχαροπλαστεῖο...

Ἁπλώνεις τὴν ἀρίδα σου
Καὶ τρῶς τὴν... κατσαρίδα σου!...

ΓΙΑΤΡΟΣ!...

Διαβάσατε τί συνέβη στὰ Βίλλια; Ἴσως ὄχι, γιατὶ ἡ εἴδησις δὲν ἐγράφη ἐκτενῶς στὸν Τύπο. Ἀκοῦστε λοιπόν: Κάποιος παραθερίζων συμπολίτης ἐκάλεσε ἕνα γιατρὸν τοῦ χωρίου γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἀσθενοῦσαν 80τούτιδα μητέρα του. Κατὰ τύχην ὅμως, ἢ κατὰ συνήθειαν, ὁ σοφὸς Ἀσκληπιάδης ἔτυχε νὰ πιῇ τὰ... σκονάκια του καὶ ἀφοῦ ἐξήτασε τὴν ἀσθενῆ, ἐδήλωσε σοβαρώτατα στὸν υἱόν της ὅτι ἡ μητέρα του... εὑρίσκεται σ' ἐνδιαφέρουσαν κατάστασιν καὶ πρόκειται νὰ γεννήσῃ σὲ λίγο! Φαντάζεσθε τώρα τὴν κατάπληξιν τοῦ υἱοῦ!... Εὐτυχῶς ὅμως γιὰ τὸ γιατρὸ καὶ δυστυχῶς γιὰ τὴν ἐπιστήμη, ἡ κατάπληξίς του ἦταν τόση, ὥστε δὲν ἐσκέφθη νὰ πάρῃ ἕνα ξύλο καὶ νὰ τσακίσῃ μ' αὐτὸ τὸν Ἀσκληπιάδη, ὁ ὁποῖος, ἀπιστῶν πρὸς τὸν θεὸν τῆς Ἰατρικῆς, ἐτάχθη μὲ τὸν Διόνυσον!... Πάντως ὅμως νομίζουμε ὅτι τὸ πρᾶγμα αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ὡς τὸ τέλος ἀστεῖον καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἀπασχολήσῃ σοβαρὰ τὸν κ. Ὑφυπουργὸν τῆς Ὑγιεινῆς, ὁ ὁποῖος εἶνε μάλιστα καὶ διακεκριμένος ἰατρός.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΓΙΓΑΣ ΚΑΙ ΝΑΝΟΣ

Ὁ Ναπολέων δεχόταν τακτικὰ τὴν ἐπίσκεψι κάποιου πανυψήλου φίλου του, ὁ ὁποῖος κάθε φορὰ πήγαινε γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ κανένα ρουσφέτι.

—Περίεργο πρᾶγμα! εἶπε μιὰ μέρα ὁ Ναπολέων. Αὐτὸς εἶνε ὕψους 6 ποδῶν, ἐγὼ μόνον 5, καὶ ὅμως ὁσάκις μοῦ μιλᾷ ἀναγκάζομαι νὰ... ταπεινωθῶ γιὰ νὰ τὸν ἀκούσω!

ΠΕΝΝΙΕΣ

Τὰ μελτέμια, ἀνακουφιστικὰ καὶ δροσερὰ μέσα στὴν μεγάλη ζέστη τῶν τελευταίων ἡμερῶν ἄρχισαν.

—Φυσοῦν μόνο τὴν ἡμέρα καὶ τὴ νύχτα πέφτουν, ὁπότε ἡ ἀτμόσφαιρα γίνεται πάλιν πνιγηρὰ καὶ βαρειά.

—Ἡ νέα διασκέδασις τῆς **ἀθηναϊκῆς μαρίδας** εἶνε ὁ ἐξαεριστὴρ **τοῦ** νέου σταθμοῦ τῆς Ὁμονοίας.

—Οἱ μικροὶ μάγκες μαζεύονται γύρω σ' αὐτὸν κατὰ δεκάδες καὶ διασκεδάζουν ρίχνοντας μέσα διάφορα ἀντικείμενα μὲ ἀλαλαγμούς.

—Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου, ἡ ὁδὸς Σταδίου θ' ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ ἕνα αἶσχος της.

—Θὰ κατεδαφισθῇ δηλαδὴ τὸ ἀπέραντο χάνι, τὸ ὁποῖον μέχρι τοῦδε ἐθεωρεῖτο ὡς τό... «μέγαρον τῶν δικαστηρίων» τῆς πρωτευούσης τῆς Ἑλλάδος.

—Καθὼς φαίνεται, ἡ ἰδέα περὶ φορολογίας τοῦ εἰσιτηρίου τῶν ποδοσφαιρικῶν συναντήσεων ἐγκατελείφθη ἐντελῶς.

—Ἔτσι, ἡ χιλιάδες τῶν φιλάθλων μένουν ἀπολύτως ἱκανοποιημένοι.

—Θέμα συζητήσεως τῶν γυναικῶν τῶν συνοικιῶν κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας εἶνε ὁ καλόγηρος τῆς Θάσου καὶ τὰ θαύματά του.

—Ὅλες δὲ ἔχουν τὴ γνώμη ὅτι πρέπει νὰ τὸν φέρῃ ἡ Κυβέρνησις στὴν Ἀθήνα καὶ νὰ καταργήσῃ ὅλους τοὺς ἄλλους γιατρούς.

ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο ΘΩΡΑΞ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ὁ Ναπολέων ὡς γνωστὸν συνήθιζε νὰ φορῇ γι' ἀσφάλεια κάτω ἀπ' τὴ στολή του ἕναν ἀλυσσόπλεχτο θώρακα, τὸν ὁποῖο σπάνια ἔβγαζε. Ἡ ἱστορία αὐτοῦ τοῦ θώρακος εἶνε πολὺ περίεργη.

Ὅταν ὁ Ναπολέων ἀποφάσισε νὰ ἐφοδιαστῇ μὲ θώρακα, κάλεσε κοντά του ἕναν τεχνίτη, τοῦ ὁποίου εἶχε ἀκούσει νὰ ἐπαινοῦν τὴν ἱκανότητα καὶ τὸν ἐρώτησε ἂν θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ κατασκευάσῃ ἕνα θώρακα ποὺ νὰ ἀντεῖχε σὲ κάθε εἶδους ὅπλο.

Ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε καταφατικὰ καὶ τοῦ ὥρισε ὡς τιμὴ 18 χιλ. φράγκα. Τὴν ὡρισμένη μέρα τῆς συμφωνίας, ὁ τεχνίτης τοῦ παρουσίασε τὸ θώρακα καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν φορέσῃ.

Ὁ Ναπολέων ὅμως ἀντὶ νὰ τὸν φορέσῃ ὁ ἴδιος, διέταξε τὸν κατασκευαστή του νὰ τὸν φορέσῃ αὐτός. Ὕστερα πῆρε δυὸ πιστόλια καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἂς δοῦμε τώρα ἂν ὁ θώραξ εἶνε ἀσφαλής, ὅπως μοῦ ὑποσχέθηκες.

Καὶ ἀμέσως πυροβόλησε τὸν τεχνίτη στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς, χωρὶς ὁ θώραξ νὰ πάθῃ τίποτε. Ἔπειτα διέταξε τὸν τεχνίτη νὰ γυρίσῃ καὶ τὸν πυροβόλησε στὴ ράχη, χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα πάλι.

Ὁ δυστυχὴς τεχνίτης ποὺ εἶχε παραλύσει ἀπ' τὸ φόβο του, νόμιζε πὼς ἡ δοκιμασία εἶχε τελειώσει πειά. Ἀλλ' ἠπατᾶτο, γιατὶ ὁ Ναπολέων πῆρε ἔπειτα ἕνα κυνηγετικὸ ὅπλο καὶ τὸν πυροβόλησε πάλι πρῶτα στὴν κοιλιὰ καὶ ἔπειτα στοὺς ὤμους, χωρὶς εὐτυχῶς ὁ θώραξ νὰ πάθῃ τίποτε.

—Πόσα σοῦ ὀφείλω; ρώτησε τότε ὁ αὐτοκράτωρ.

—18.000 φράγκα, ψιθύρισε ὁ τεχνίτης σχεδὸν λιπόθυμος.

—Ἔλα, πάρε διπλάσια καὶ πήγαινε!...

ΑΦΙΞΕΙΣ

Ἀφίκετο εἰς Ἀθήνας ὁ ἐν Port-Sudan ἐγκατεστημένος ὁμογενὴς Τάσος Κεντέρης μετὰ τῆς ἀξιοτίμου οἰκογενείας του.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΙΣ ΕΥΡΩΠΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΣΤΩΝ ΤΗΣ

Ἐπιστολὲς ποιητικές, ἐπιστολὲς ἐξυμνητικές, ἐπιστολὲς.... φλογερές, ἐπιστολὲς ἐρωτικές.... ἐπιστολὲς πεζὲς καὶ ἔμμετρες, προτάσεις γάμου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΜΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΟΦΙΑ ΠΟΤΟΤΣΚΙ

Ἡ ψυχοκόρη τοῦ Γάλλου πρεσβευτοῦ. Ὅπου ἡ ὤμορφη Ἑλληνοποῦλα ἀγοράζεται ἀντὶ 1500 γροσίων. Ὁ ἔρως τοῦ Ρώσσου φρουράρχου. Ἕνας γάμος... κεκλεισμένων τῶν θυρῶν. Τὸ πάθημα τοῦ πρεσβευτοῦ. Ὁ ἔρως τῆς Σοφίας καὶ τοῦ κόμητος. Ὅπου ἡ Σοφία ἀγοράζεται γιὰ δεύτερη φορὰ ἀντὶ 2,000,000 φλορινίων. Στὴν αὐλὴ τῆς Πετρουπόλεως. Ἡ Σοφία θαμβώνει τοὺς πάντας. Ὁ θάνατός της, κ.τ.λ.

Μιὰ μέρα τοῦ 1786, καθὼς ὁ πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας στὴν Κωνσταντινούπολι ντὺ Μπαρρὺ περνοῦσε ἀπὸ ἕνα βρώμικο σοκάκι τῆς τουρκικῆς πρωτευούσας, εἶδε μερικὰ παιδιὰ ποὺ ἔπαιζαν. Ἀπὸ τὰ παιδιὰ αὐτὰ τοῦ ἔκανε ἀμέσως μεγάλη ἐντύπωσι ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι, μόλις δεκατεσσάρων ἐτῶν, τοῦ ὁποίου τὸ λεπτοκαμωμένο ἀνάστημα καὶ τὸ καλοσχεδιασμένο πρόσωπο μαρτυροῦσαν φανερὰ τὴν ἑλληνικὴ καταγωγή του.

Ὁ πρεσβευτής, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε παιδιά, γοητευμένος ἀπὸ τὴν ὠμορφιὰ τοῦ κοριτσιοῦ, ἀποφάσισε ἀμέσως νὰ τὸ υἱοθετήση. Χωρὶς λοιπὸν νὰ χάνη καιρό, πῆγε καὶ βρῆκε τοὺς γονεῖς του καὶ τοὺς γύρεψε τὴν κόρη τους, προσφέροντάς τους εἰς ἀντάλλαγμα 1500 χρυσᾶ γρόσια.

Ἐπειδὴ ὁ ντὺ Μπαρρὺ ἦταν ἄνθρωπος μὲ λαμπρὴ θέσι καὶ μὲ μεγάλη περιουσία, οἱ φτωχοὶ γονεῖς τοῦ ἐμπιστεύθηκαν τὴν κόρη τους χωρὶς πολλοὺς δισταγμούς, μὲ τὴν παράκλησι μόνο νὰ τὴν ἀγαπάη καὶ νὰ φροντίση γιὰ τὴν ἀνατροφή της.

Ἔτσι λοιπὸν ἡ μικρὴ Ἑλληνοποῦλα, ποὺ λεγόταν Σοφία, κλείστηκε μέσα στὸ πολυτελὲς μέγαρο τῆς γαλλικῆς πρεσβείας, ὅπου τὴν ἔντυσαν μὲ πλούσια ροῦχα καὶ τῆς ἔδωσαν ἰδιαίτερη παιδαγωγό. Μέσα σὲ δυὸ χρόνια ἔμαθε καλὰ τὰ γαλλικὰ καὶ ὅλους τοὺς τρόπους τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς. Ἐπειδὴ δὲ ὁ πρεσβευτὴς τὴν ἄφινε καὶ ἔβλεπε ταχτικὰ τοὺς γονεῖς της, ἦταν κατευχαριστημένη ἀπὸ τὴν καινούργια ζωή της.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ὅμως ὁ πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας ἀνεκλήθη ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι, γιατὶ τοῦ εἶχε ἀνατεθεῖ σπουδαιότερη θέσι, ἡ πρεσβεία τῆς Βαρσοβίας καὶ τοῦ Βερολίνου. Ὁ ντὺ Μπαρρὺ φεύγοντας πῆρε μαζύ του καὶ τὴ νεαρὴ προστατευομένη του, ἡ ὁποία ἦταν ἀπαρηγόρητη γιατὶ ἐγκατέλειψε τοὺς γονεῖς της.

Τὸ ταξεῖδι διὰ μέσου τῆς Τουρκίας ὑπῆρξε ἐξαιρετικὰ ἐπίπονο. Ὅταν ἔφτασαν στὰ ρωσσικὰ σύνορα, ὁ πρεσβευτὴς ἀποφάσισε νὰ μείνουν γιὰ λίγο σὲ μιὰ κωμόπολι ὀνόματι Ποδόλσκι γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν. Ἐκεῖ γνωρίστηκε μὲ τὸ φρούραρχο τῆς πόλεως στρατηγὸ Ἰωάννη ντὲ Οὐίτ.

Ὁ Ἰωάννης ντὲ Οὐίτ, ὁ ὁποῖος ἦταν ἕνας ὡραῖος καὶ εὔσωμος ἄνδρας, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ εἶδε τὴ Σοφία τὴν ἀγάπησε ἀμέσως μὲ πάθος καὶ ἀποφάσισε νὰ τὴν κάνη δική του, γιατὶ κι' αὐτὴ ἀνταποκρινόταν στὸν ἔρωτά του.

Μιὰ μέρα λοιπόν, ἐνῶ ὁ φιλοξενούμενός του πρεσβευτὴς εἶχε βγεῖ σὲ μακρυνὸ περίπατο, ὁ στρατηγὸς ἔκλεισε τὶς πύλες τοῦ φρουρίου, σήκωσε τὶς γέφυρες καὶ προσκάλεσε ἕναν παπᾶ, τὸν ὁποῖο διάταξε νὰ τὸν στεφανώση ἀμέσως μὲ τὴν ὡραία Σοφία.

Ὁ ντὺ Μπαρρύ, ὅταν γύρισε ἀπὸ τὸν περίπατό του, βρῆκε φυσικὰ τὴν εἴσοδο κλειστὴ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη τί συμβαίνει. Ἀλλ' ἡ ἀπορία του δὲν διήρκεσε πολύ, γιατὶ σὲ λίγο ὁ στρατηγὸς τοῦ ἔστειλε τ' ἁμάξια του, τὶς ἀποσκευές του, τὰ κατὰ καιροὺς δῶρα του πρὸς τὴ Σοφία, καθὼς καὶ τὸ ποσὸν τῶν 1500 γροσίων, ποὺ εἶχε πληρώσει στοὺς γονεῖς της γιὰ νὰ τὴν πάρη, μὲ τὴ συμβουλὴ νὰ φύγη ἀμέσως ἀπ' ἐκεῖ.

Ἡ Σοφία ἐξ ἄλλου τοῦ ἔστειλε ἕνα εὐχαριστήριο γράμμα, στὸ ὁποῖο τοῦ ἐξέφραζε τὴν εὐγνωμοσύνη της γιὰ τὴν πατρική του στοργὴ καὶ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τὴ συγχωροῦσε γιὰ λύπη ποὺ τοῦ προξενοῦσε ἐγκαταλείποντάς τον.

Ὁ δυστυχὴς πρεσβευτὴς θύμωσε πολύ, ἐννοεῖται, κατὰ τοῦ... ἀκουσίου γαμπροῦ του, ἀλλὰ μὴ μπορῶντας νὰ κάνη κι' ἀλλοιῶς, ἀναγκάστηκε νὰ ὑπακούση καὶ νὰ ἀναχωρήση μόνος του πειά.

Οἱ δυὸ σύζυγοι ζοῦσαν εὐτυχισμένοι καὶ κανένα νέφος δὲν ἐσκίαζε τὴν εὐτυχία τους, ἡ ὁποία σὲ λίγο συμπληρώθηκε μὲ τὴ γέννησι ἑνὸς παιδιοῦ. Ἡ ὡραία Σοφία παρουσιάστηκε ἀπὸ τὸ σύζυγό της στὴν ἀνωτέρα κοινωνία καὶ ἐσημείωσε καταπληκτικὴ κοσμικὴ ἐπιτυχία.

Ὅλοι ἔμεναν κατάπληκτοι ἀπὸ τὴν ὠμορφιά της. Ἡγεμόνες, ποιηταί, ζωγράφοι, γλύπται τῆς ἐξέφραζαν τὸν θαυμασμό τους καὶ ἐπιζητοῦσαν μὲ κάθε μέσον τὴ γνωριμία της.

Ὁ στρατηγός, βλέποντας τὴν ἐντύπωσι ποὺ προξενοῦσε παντοῦ ἡ γυναίκα του, ἔμενε ἱκανοποιημένος κι' ἀπ' αὐτὴ κι' ἀπ' τὸν ἑαυτό του, γιατί, ἂν καὶ προχωρημένης πειὰ ἡλικίας, εἶχε παντρευτεῖ τὴν ὡραιότερη ἴσως γυναίκα τῆς ἐποχῆς της.

Ἀλλ' ἡ εὐτυχία του δὲν διήρκεσε πολὺν καιρὸ καὶ πολὺ γρήγορα δοκίμασε καὶ τ' ἀγκάθια τοῦ ρόδου του. Ἡ Σοφία στὴν ἀρχὴ ἔμενε ἀδιάφορη καὶ ἀπαθὴς στὶς κολακεῖες καὶ δὲν ἔδινε σημασία στὶς φιλοφρονήσεις τῶν πολυπληθῶν θαυμαστῶν της, οἱ ὁποῖοι πέθαιναν γιὰ ἕνα της βλέμμα. Ἀργότερα ὅμως γνώρισε κάποιον ποὺ δὲν ἄργησε νὰ τὸν προσέξη καὶ νὰ τὸν συμπαθήση.

Ὁ εὐτυχὴς αὐτὸς ἦταν ὁ κόμης Φέλιξ Ποτότσκι, ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ διαπρεπεῖς μεγιστᾶνας τῆς ρωσσικῆς Αὐλῆς, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ ὡραῖο του πρόσωπο, τὴν κομψότητα τοῦ ντυσίματός του, τὴν εὐγένεια τῶν τρόπων του κατέκτησε ἀμέσως τὴν καρδιὰ τῆς περικαλλοῦς στρατηγίνας.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ κόμης ἦταν πολὺ πλούσιος καὶ δὲν εἶχε συνηθίσει νὰ ἀποθαρρύνεται ποτὲ στὴ ζωή του, μαθαίνοντας πὼς ἡ Σοφία εἶχε ἐξαγοραστεῖ ἄλλοτε μὲ χρήματα, ἀποφάσισε νὰ κάνη κι' αὐτὸς μιὰ σχετικὴ δοκιμή. Ἀφοῦ λοιπὸν τοποθέτησε μέσα σ' ἕνα κιβώτιο δυὸ ἑκατομμύρια φλορίνια καὶ μέσα σ' ἕνα ἄλλο δυὸ γεμᾶτα πιστόλια, πῆγε μαζὺ μ' αὐτὰ στὸ στρατηγὸ ντὲ Οὐίτ, ὁ ὁποῖος διατελοῦσε τότε σὲ μεγάλες οἰκονομικὲς δυσχέρειες, λόγῳ τοῦ πολυδαπάνου βίου του, καὶ τοῦ πρότεινε ἢ νὰ τοῦ παραχωρήση τὴ Σοφία καὶ νὰ κρατήση τὰ χρήματα ἢ νὰ δεχθῆ νὰ μονομαχήσουν.

Ὁ στρατηγός, ἂν καὶ εἶχε ἀνεπτυγμένο σὲ μεγάλο βαθμὸ τὸ αἴσθημα τῆς φιλοτιμίας, ἐπειδὴ εἶχε ἀντιληφθεῖ ὅτι κι' ἡ σύζυγός του ἀγαποῦσε κρυφὰ τὸν κόμητα, ἀντὶ νὰ δεχθῆ νὰ μονομαχήση μαζύ του, ἐπροτίμησε νὰ κρατήση τὰ χρήματα καὶ νὰ παραχωρήση τὴ Σοφία.

Ὁ κόμης Ποτότσκι, χάρις στὴν εὔνοια τῆς αὐτοκρατείρας Αἰκατερίνης, κατώρθωσε νὰ βγάλη γρήγορα τὸ διαζύγιο τῆς Σοφίας καὶ τοῦ στρατηγοῦ, καί, ἀφοῦ ἔκανε τοὺς γάμους του μαζύ της, τὴν ὡδήγησε στὰ ἀνάκτορα τῆς Πετρουπόλεως, ὅπου ἡ ὡραία Ἑλληνὶς ἐπεβλήθη ἀμέσως μὲ τὴν ἀπαστράπτουσα καλλονή της καὶ ἔλαβε τὴν ἐπωνυμία «Ἀκτινοβόλος νεράϊδα».

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων κοσμημάτων, ἡ Σοφία εἶχε καὶ ἕνα περιδέραιο ἀποτελούμενο ἀπὸ ἑκατὸ μαργαριτάρια μεγέθους λεπτοκαρύου, τὰ ὁποῖα ὁ βαθύπλουτος κόμης εἶχε συνάξει πρὸς χάριν της ἀπ' τὰ πέρατα τῆς γῆς. Ἡ αὐτοκράτειρα Αἰκατερίνη ἀγαποῦσε πολὺ τὴ νεαρὴ κόμησσα κι' ἤθελε μάλιστα νὰ τὴν ἀνακηρύξη βασίλισσα τῆς Πολωνίας· ἀπὸ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸ σύζυγό της, ὁ ὁποῖος δὲν ἐδίστασε χάριν τῶν συμφερόντων τῆς δυναστείας νὰ ἐκστρατεύση κατὰ τῆς πατρίδος του Πολωνίας.

Ὕστερα ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες ποὺ σχετίζονται μὲ ταραχὲς καὶ πολέμους, ὁ κόμης Ποτότσκι, ἀφοῦ κατώρθωσε νὰ ἐξασφαλίση τὴν κολοσσιαία περιουσία του ποὺ κινδύνευε, ἀπέθανε στὰ 1805. Ἔτσι λοιπὸν ἡ Σοφία ἔμεινε χήρα στὴν ἀκμὴ τῆς ἡλικίας της, μόλις τριάντα χρόνων. Δὲν θέλησε ὅμως νὰ ξαναπαντρευτῆ καὶ ἀποσύρθηκε μαζὺ μὲ τὰ δυὸ παιδιὰ ποὺ εἶχε ἀποκτήσει ἀπ' τὸ δεύτερο γάμο στὸ μεγαλοπρεπέστατο μέγαρό της Τουλτσίν.

Ἄπειροι ξένοι συνέρρεαν κάθε τόσο ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου γιὰ νὰ ἰδοῦν ἀπὸ κοντὰ τὴν περικαλλῆ χήρα καὶ τὸ μέγαρό της, γιὰ τὴν ἀνέγερσι τοῦ ὁποίου εἶχαν ἐργαστεῖ δυὸ χιλιάδες δοῦλοι ἐπὶ δέκα χρόνια. Μέσα ἐκεῖ ὑπῆρχαν θαυμάσια ἄλση, σπάνια δέντρα, τεχνητὲς λίμνες, ὅπου ἔπλεαν ἐπίχρυσες βάρκες καὶ μαῦροι κύκνοι. Τὴ νύχτα καίγονταν λαμπρὰ πυροτεχνήματα καὶ δίνονταν χαρμόσυνες συναυλίες καὶ χοροί.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ὑγεία τῆς Σοφίας εἶχε προσβληθεῖ ἐν τῷ μεταξύ, ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος Α', ποὺ ἔτρεφε γι' αὐτὴ ἰδιαίτερη ἐκτίμησι, τῆς παραχώρησε ἕνα ἔξοχο παραθαλάσσιο κτῆμα του στὴν Κριμαία, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι τὸ κλίμα ἐκεῖνο θὰ τὴν ὠφελοῦσε.

Ἡ ὡραία κόμησσα ἐγκαταστάθηκε τότε ἐκεῖ καὶ ἀποφάσισε νὰ χτίση σ' αὐτὸ τὸ μέρος μιὰ ὁλόκληρη πόλι, στὴν ὁποία νὰ δώση τὸ ὄνομά της καὶ στὴν ὁποία νὰ ἐγκαταστήση ἄπορες ἐργατικὲς οἰκογένειες. Ἀλλὰ τὸ μεγαλεπήβολο αὐτὸ σχέδιά της ἐν τούτοις παρέμεινε ἀπραγματοποίητο.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, μιὰ κρυφὴ θλίψη εἶχε κυριεύσει τὴν ὤμορφη Ἑλληνίδα. Πολλὲς φορὲς τὴν ἔβλεπαν ν' ἀνεβαίνη στὴν κορυφὴ τοῦ γειτονικοῦ ἀκρωτηρίου καὶ νὰ ἀναζητῆ μὲ δακρυσμένα μάτια τὶς ἑλληνικὲς ἀκτές, ἐπαναλαμβάνοντας μὲ τρεμάμενη φωνὴ τὸ ὄνομα τῆς μητέρας της καὶ ἀναπολῶντας τὶς εὐτυχισμένες ἡμέρες ποὺ εἶχε περάσει στὸ χῶμα τῆς πατρίδος της.

Στὰ 1822, τὸ στηθικὸ νόσημα ποὺ ὑπέσκαπτε τὴν ὑγεία της ἐξεδηλώθη ἐπικίνδυνα καὶ ἡ κόμησσα ἔσπευσε σὲ δυὸ περιφήμους γιατροὺς τοῦ Βερολίνου, ὅπου μ' ὅλα τὰ γερατειά της τὴν ὑποδέχτηκαν μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμό. Δυστυχῶς ὅμως ἡ ἐπιστήμη στάθηκε ἀνίκανη νὰ ἀποτρέψη τὸ κακὸ ποὺ εἶχε προχωρήση πειὰ καὶ ἡ Σοφία Ποτότσκι πέθανε στὴν πρωτεύουσα τῆς Γερμανίας μετὰ ἕνα χρόνο, στὰ 1823.

Ἕνας Ρῶσσος κόμης ποὺ τὴν εἶχε γνωρίσει καὶ συγκαταλεγόταν μεταξὺ τῶν θερμοτέρων θαυμαστῶν της, τὴν περιγράφει κάπου ὡς ἑξῆς :

«Ὡραιότερο πλάσμα ἀπὸ τὴν ξακουσμένη κόμησσα Σοφία δὲν πιστεύω νὰ βρέθηκε ποτὲ ἐδῶ στὴ νῆ. Σαράντα χρονῶν, ἐξασκοῦσε σ' ὅσους τὴν περιστοίχιζαν μεγίστη ἐπιρροὴ τόσο, μὲ τὴν ὠμορφιά της ὅσο καὶ μὲ τὴ συμπεριφορά της. Τὰ κανονικὰ χαρακτηριστικά της, ἡ λευκότης τοῦ προσώπου της, τὰ μαῦρα φλογερὰ μάτια της, τὸ λεπτοφυὲς καὶ θελκτικὸ ἀνάστημά της, ἡ ἁρμονία τοῦ παρουσιαστικοῦ της, τὴν παρίσταναν ὡς τὸ θαυμασιώτερο ἀπαύγασμα τῆς ἄκρας τελειότητος, ὡς τὸ πρότυπο τῶν ἰδανικῶν ἐκείνων μορφῶν ποὺ μᾶς ἄφησαν οἱ γλῦπται τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Παρ' ὅλα ταῦτα ὅμως δεν ἦταν καθόλου ματαιόδοξη, ἀλλά, ἔχοντας συναίσθησι τῶν ἐξόχων χαρισμάτων ποὺ τῆς ἐχάρισε ἡ φύσι, δεχόταν μὲ γλυκύτατο χαμόγελο τὰ θυμιάματα τοῦ θαυμασμοῦ ποὺ τῆς ἔστελναν ἀπὸ παντοῦ. Ἀκόμη ἦταν ἐλεήμων καὶ γενναιόδωρη καὶ δὲν ἄφινε νὰ περάση μιὰ μέρα χωρὶς νὰ κάνη μιὰ νέα εὐεργεσία. Προσπαθοῦσε μὲ κάθε δύναμι νὰ καταστήση κάπως ἐλαφρότερη τὴ βαρειὰ ζωὴ τῶν δούλων της καὶ ὑποστήριζε μὲ κάθε θυσία τὴ γεωργία, διατρέχοντας αὐτοπροσώπως τὰ ἀπέραντα κτήματά της εἴτε μὲ τὸ κυνηγετικὸ ἁμάξι της εἴτε μὲ τὸ ὡραιότατο ἄλογό της».

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΛΕΞΕΩΣ

Ἡ λέξις «ταρίφα», ἡ ὁποία σημαίνει δασμολόγιο, παράγεται ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως Ταρίφ, ἡ ὁποία βρίσκεται στὸ Γιβραλτὰρ καὶ ἡ ὁποία κατείχετο ἄλλοτε ἀπὸ τοὺς Μαυριτανούς.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ Μαυριτανοὶ συνήθιζαν ἀπ' ἐκείνη ἀκόμα τὴν ἐποχὴ νὰ ἐπιβάλουν φόρο στὰ πλοῖα ποὺ εἰσέπλεαν στὴ Μεσόγειο, γι' αὐτὸ ἡ λέξις «ταρίφα» ἔγινε συνώνυμη τοῦ δασμολογίου.

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πῶς προῆλθε ὁ ὁρισμὸς «μὴν τοῦ μέλιτος». Τὸ ὑδρόμελι τοῦ πρώτου μηνὸς τοῦ γάμου τῶν Γερμανῶν. Τὸ μητρικὸ αἴσθημα τῶν φειδιῶν. Ἡ περιπέτειες τοῦ ἀεροστάτου τῶν Μογκολφιέρων. Τὸ τρομερὸ θηρίο ! Ἡ νυχτερίδες καὶ τὰ κουνούπια. Ἡ ἐξόντωσις τῆς ἑλονοσίας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ξέρετε ἀπὸ ποῦ προῆλθε ἡ φράσις: «Περνᾶνε τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος»; Ἀκοῦστε γιὰ νὰ τὸ μάθετε:

Στὰ χωριὰ τῆς Γερμανίας ὑπάρχει μιὰ πολὺ παληὰ συνήθεια, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία οἱ νεόνυμφοι, τριάντα ἡμέρες μετὰ τὸ γάμο τους, δὲν πρέπει νὰ πίνουν ἄλλο τίποτε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ποτό, ποὺ λέγεται «ὑδρόμελι» καὶ τὸ ὁποῖο, καθὼς καὶ τὸ ὄνομά του δείχνει, κατασκευάζεται κυρίως ἀπὸ μέλι.

Ἔτσι, χάρις στὸ ὑδρόμελι ποὺ πίνουν οἱ νεόνυμφοι, καὶ ἂν δέρνονται ἀκόμα ἀπὸ τὴ δεύτερη ἡμέρα τοῦ γάμου των, μποροῦν νὰ λένε πὼς περνᾶν τὸ «μῆνα τοῦ μέλιτος» !

* * *

Τὸ μητρικὸ αἴσθημα εἶνε ἐξαιρετικὰ ἀνεπτυγμένο στὰ ἑρπετά.

Ὁ Γάλλος καθηγητὴς καὶ φυσιοδίφης Γκαρὰ διηγεῖται σχετικῶς πὼς εἶδε κάποτε μιὰ ἔχιδνα πληγωμένη καὶ ἑτοιμοθάνατη ν' ἀνοίγη τὸ στόμα της, γιὰ νὰ καταφύγουν ἐκεῖ μέσα τὰ μικρά της καὶ νὰ σωθοῦν ἔτσι ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὴν εἶχε χτυπήσει!...

* * *

Τὸ ἀερόστατο ποὺ κατασκεύασαν στὰ 1783 οἱ ἀδελφοὶ Μογκολφιέροι, μετὰ τὴν πρώτη πτῆσι του, ἔπεσε κοντὰ σ' ἕνα χωριὸ ποὺ λέγεται Γκονές, ἀπέξω ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Οἱ χωρικοί, μόλις τὸ εἶδαν, νόμισαν ὅτι ἦταν κανένα θηρίο καὶ ἐπειδὴ καὶ ὅταν ἔπεσε ἐξακολουθοῦσε νὰ κινεῖται ἄρχισαν νὰ τὸ πετροβολοῦν γιὰ νὰ τὸ σκοτώσουν!...

Ὅταν ὅμως τὸ ἀερόστατο ἔπαψε νὰ κινεῖται, τότε πῆραν θάρρος, τὸ ἐπλησίασαν καὶ ἄρχισαν νὰ τὸ ψάχνουν.

Ἔπειτα ἄνοιξαν μιὰ τρύπα στὴν... κοιλιά του—ὅπως ἐνόμιζαν τὴ σφαῖρα του—γιὰ νὰ ἰδοῦν τί εἶχε μέσα. Μὰ τὸ ἀέριο ποὺ βγῆκε ὁρμητικὰ ἀπὸ μέσα, τοὺς ἔκανε νὰ πέσουν ἀνάσκελα...

Ὅταν πειὰ βεβαιώθηκαν πὼς τὸ θηρίο εἶχε... ψοφήσει, τὸ ἔδεσαν πίσω ἀπὸ ἕνα μουλάρι καὶ τὸ πῆγαν μέσα στὸ χωριὸ θριαμβευτικά.

Πρώτη τους δουλειὰ ἦταν νὰ τὸ δείξουν στὸν ἀρχιεπίσκοπό τους. Ὁ σοφὸς κληρικός, ἀφοῦ τὸ ἐξέτασε προσεχτικά, ἐδογμάτισε ὅτι ἦταν κάποιο ζῶο δηλητηριῶδες. Καὶ καθὼς ἦταν ἑπόμενο, τὴν ἴδια γνώμη ἐξέφεραν καὶ μερικοὶ καλόγηροι.

Μόλις καὶ μετὰ βίας καὶ μὲ χίλια δυὸ βάσανα, ἕνας καθηγητὴς τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς, ὅταν ἀντελήφθη περὶ τίνος ἐπρόκειτο, κατώρθωσε νὰ τοὺς τὸ πάρη καὶ νὰ τὸ στείλη στὸ Παρίσι.

Τώρα, ὁ πρόγονος αὐτὸς τῶν σημερινῶν Ζέππελιν ἡσυχάζει στὸ Μουσεῖο τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ στὴ Ρώμη.

* * *

Τὰ παλαιὰ Βυζαντινὰ λάβαρα, ὅπως καὶ ἡ σημερινὲς ἑλληνικὲς σημαῖες τοῦ στρατοῦ, εἶχαν ἀπάνω τους ζωγραφισμένο τὸν Ἅγιο Γεώργιο.

Τὸν Ἅγιο Γεώργιο ζωγράφιζαν στὰ πολεμικά των φλάμπουρα καὶ πολλοὶ ἁρματωλοὶ καὶ κλέφτες.

* * *

Ἕνας Ἀμερικανός, Κάμπελ ὀνομαζόμενος, ἐφήρμοσε στὸ Τεξὰς ἕνα νέο τρόπο γιὰ νὰ καταπολεμήση τὴν ἑλονοσία. Λένε μάλιστα ὅτι ὁ τρόπος αὐτὸς εἶχε θαυμάσια ἀποτελέσματα, πολὺ καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο μέσον ποὺ ἐφαρμόστηκε ὡς τώρα.

Ὁ δόκτωρ Κάμπελ λοιπὸν εἶπε καὶ στήσανε στὰ μέρη ποὺ προσβάλλονται ἀπὸ τοὺς πυρετούς, μιὰ ξύλινη πυραμίδα, ὕψους δώδεκα μέτρων, ἡ ὁποία στηριζόταν ἀπάνω σὲ τέσσερα δοκάρια. Ἡ τέσσερες πλευρὲς τῆς πυραμίδος ἔχουν «γρίλλιες» ποὺ ἀνοιγοκλείνουν, ἀκριβῶς ὅπως τῶν παραθυριῶν.

Ἡ πυραμίδα αὐτὴ χρησιμεύει γιὰ καταφύγιο, γιὰ φωλιὰ τῶν νυχτερίδων. Ἀναλόγως δὲ τῶν διαστάσεων της, κάθε πυραμίδα, μπορεῖ νὰ παραλάβη καὶ 10.000 νυχτερίδες.

Στὸ ἐσωτερικὸ τῆς πυραμίδος ὑπάρχουν ἰδιαίτερα κρησφύγετα καὶ φωλιὲς γιὰ τὶς νυχτερίδες.

Ὁλόκληρος ἡ πυραμίδα εἶνε κινητὴ καὶ μπορεῖ νὰ μετακινηθῆ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος στὸ ἄλλο.

Ὅπου λοιπὸν ἔστησαν ἀπ' αὐτὲς τὶς πυραμίδες, ἡ ἑλονοσία ἐξηφανίσθη ἐντελῶς. Κι' αὐτὸ γιατὶ ἡ νυχτερίδες εἶνε ἄσπονδοι ἐχθροὶ τῶν ἀνωφελῶν κωνώπων, οἱ ὁποῖοι γυρίζουν μονάχα τὴ νύχτα.

Ἀπεδείχθη δὲ ὅτι ἡ νυχτερίδες καταβροχθίζουν πιὸ πολλὰ κουνούπια ἀπὸ κάθε ἄλλο ἔντομο, γιατὶ στὸ στομάχι μιᾶς νυχτερίδας χωρᾶνε ἀπὸ 800 ἕως 1000 !

● ● ●

Κάποιος ξένος ἀνταποκριτὴς ἐφημερίδων περιγράφει ὡς ἑξῆς τὰ ἐπίσημα γεύματα ποὺ δίνονται συνήθως στὴν Κίνα :

«Στὴν ἀρχή, λέγει, παραθέτουν μιὰ πήτα τετραγώνου σχήματος, κατασκευασμένη ἀπὸ κομμάτια χήνας καὶ ψαριοῦ. Ἔπειτα φέρνουν ἐντόσθια καὶ σφιχτοψημένα αὐγὰ ποὺ τὰ διατηροῦν μέσα σὲ ἀσβέστη.

»Μετὰ ταῦτα σερβίρουν βραστὸ σιτάρι, κριθάρι, ὀστρακόδερμα ἄγνωστα στὴν Εὐρώπη, γαρίδες τεράστιες καὶ φροῦτα ζαχαρωμένα ποὺ ἀντιστοιχοῦν μὲ τὰ δικά μας σαλατικά. Τὰ ἀνωτέρω τρώγονται μὲ μικρὰ ραβδιὰ ἀπὸ ἐλεφαντοστοῦν, τὰ ὁποῖα οἱ συνδαιτημόνες ἔχουν πάντα μαζύ τους.

»Ἔπειτα προσφέρουν σὲ καθέναν ἀπ' τοὺς προσκεκλημένους ἕνα πιάτο καὶ ἕνα κουτάλι ἀπὸ πορσελάνη. Δίπλα τους βρίσκεται πάντα μιὰ πετσέτα βρεγμένη ἐλαφρὰ μὲ ζεστὸ νερὸ γιὰ νὰ σκουπίζονται.

»Μὲ τὸ κουτάλι τρῶνε οἱ συνδαιτημόνες ζωμὸ ἀπὸ φωλιὲς πουλιῶν, ἕνα νοστιμώτατο πράγματι ἔδεσμα. Ἔπειτα ἀκολουθοῦν θαλασσινὰ σαλιγκάρια, μαγειρεμμένα ψάρια, φτερὰ καρχαρίου, χοιρινὸ κρέας, κρέας κάβουρα, κομπόστα ἀπὸ δαμάσκηνα, μανιτάρια, ὄσπρια καὶ γλῶσσες ἀπὸ πάπιες, ποὺ ἀποτελοῦν στὴν Κίνα τὸ ἄκρον τῆς γαστριμαργικῆς πολυτελείας.

»Μετὰ ταῦτα φέρνουν βραστὸ ρύζι, σπόρους ἀγκαθιῶν ζαχαρωμένους καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ τσάϊ, μποῦτι ἐλάφου, φαγητὸ ποὺ συνηθίζει νὰ στέλη κι' ὁ βασιλεὺς στοὺς εὐνοουμένους του.

»Γιὰ τὰ φροῦτα, τέλος, τὰ ὁποῖα οἱ Κινέζοι οὐδέποτε παραθέτουν ἄψητα, ἔχουν τὴν ἑξῆς παροιμία:

«Τὸ φροῦτο εἶνε φτερὸ στὸ στομάχι τὸ πρωΐ, μετάξι τὸ μεσημέρι καὶ μολύβι τὸ βράδυ».

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΑΣ

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

ΤΟΥ Φ. ΚΑΡΜΟΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ὁ κόμης ΣΑΝΦΟΡ, 60 ἐτῶν.

ΡΟΖΕ, γυιός του, 26 ἐτῶν.

(Στὸ σπίτι τοῦ κόμητος Σανφόρ. Ὁ γέρος κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα. Εἶνε νύχτα, ἀργά. Ἔξαφνα ἔρχεται ὁ Ροζέ).

Ο ΚΟΜΗΣ.— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι, Ροζέ ;

ΡΟΖΕ.— Ἀπὸ τὸ μέγαρο τῶν Ἄσβελ. Εἶχαν ἀπόψε ἕνα θαυμάσιο δεῖπνο. Ὕστερα παίξαμε καὶ χαρτιά.

Ο ΚΟΜΗΣ.— Ἔπαιξες κι' ἐσύ, Ροζέ ;

ΡΟΖΕ.— Ναί, πατέρα...

Ο ΚΟΜΗΣ.— Κέρδισες ;

ΡΟΖΕ.— Ἔχασα...

Ο ΚΟΜΗΣ.— Πολλά ;

ΡΟΖΕ.— Δέκα χιλιάδες φράγκα.

Ο ΚΟΜΗΣ.— Ἄχ, Ροζέ !... Ἔχασες τόσα χρήματα, στὴ θέσι ποὺ βρισκόμαστε σήμερα ;... Μὰ πῶς, παιδί μου, ξεχνᾶς τὰ οἰκονομικά μας χάλια !... Δὲν ξέρεις ὅτι ἔχουμε καταστραφεῖ ; Τί μᾶς μένει πειά ; Ἕνα ὄνομα μόνο...

ΡΟΖΕ.— Καὶ ὅμως, πατέρα, μὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ μπορῶ νὰ ἐξαγοράσω μιὰ περιουσία πολὺ πιὸ μεγάλη καὶ ἀπὸ αὐτὴ ποὺ χάσαμε...

Ο ΚΟΜΗΣ.— Τί ἐννοεῖς ;

ΡΟΖΕ.— Ξέρετε ὅτι οἱ Ἄσβελ εἶνε μυθωδῶς πλούσιοι... Δὲν ἔχουν ὅμως κανένα τίτλο εὐγενείας, ὅπως ἐμεῖς... Λοιπὸν ἡ μοναχοκόρη τους λαχταράει νὰ γίνῃ κόμησσα.

Ο ΚΟΜΗΣ.— Σκέπτεσαι νὰ τὴν πάρῃς ;

ΡΟΖΕ.— Μοῦ φαίνεται, πατέρα, ὅτι αὐτὴ ἡ ἰδία τὸ ἔχει σκεφθεῖ αὐτὸ πολὺ πρὶν ἀπὸ μένα... Δὲν φαντάζεσθε μὲ τί χαρὰ καὶ προθυμία μὲ ὑποδέχτηκε... Καὶ οἱ γονεῖς της μοῦ ἔκαμαν ἕνα σωρὸ κομπλιμέντα. Ἡ κυρία Ἄσβελ μάλιστα μοῦ εἶπε σὲ μιὰ στιγμή : «Κύριε Ντὲ Σανφόρ, εἶσθε ὁ θαυμασιώτερος νέος ἀπὸ ὅσους γνώρισα ὡς τώρα !» Ἐπίσης ὁ κύριος Ἄσβελ μοῦ εἶπε : «Εὐτυχὴς ἡ νέα ποὺ θὰ γίνῃ σύζυγός σας !» Ὅσον ἀφορᾷ τὴν δεσποινίδα Ἄσβελ, αὐτὴ διαρκῶς κοκκίνιζε καὶ χαμογελοῦσε, κυττάζοντας τὸ πάτωμα, ὅταν τῆς ἔκανα κομπλιμέντα...

Ο ΚΟΜΗΣ.— Ὥστε κατὰ τὴν ἀντίληψί σου, οἱ Ἄσβελ εἶνε πρόθυμοι νὰ σὲ κάνουν γαμπρό τους ;

ΡΟΖΕ.— Εἶμαι βεβαιότατος, πατέρα... Λοιπόν, τί λέτε ; Νὰ ζητήσω τὴν δεσποινίδα Ἄσβελ αὔριο ;

Ο ΚΟΜΗΣ.— Πόσο βιάζεσαι !· Τὴν ἀγαπᾷς λοιπόν ; *(Σκέπτεται λίγα λεπτὰ δαγκώνοντας τὴν ἄκρη τοῦ πούρου του...).* Τὴν ἀγαπᾷς, Ροζέ ;...

ΡΟΖΕ.— Ἄ ! ὄχι, πατέρα μου !... Δὲν τὴν ἀγαπῶ. Βιάζομαι ὅμως νὰ τὴν πάρω, γιὰ νὰ σωθοῦμε ἀπὸ τὴν δύσκολη κατάστασι, στὴν ὁποία βρισκόμαστε σήμερα... Κάνω ἁπλούστατα, ἕνα γάμον συμφέροντος, ὅπως τόσοι ἄλλοι...

Ο ΚΟΜΗΣ.— Ροζέ, παιδί μου, ἔχεις ἀγαπήσει ποτὲ ὥς τώρα ;

ΡΟΖΕ.— Ὄχι, πατέρα μου, δὲν ἔχω ἀγαπήσει ἀκόμα μ' ἔρωτα ἀληθινό...

Ο ΚΟΜΗΣ.— Λοιπόν, παιδί μου, ἐγὼ δὲν θὰ σοῦ ἐπιτρέψω ποτὲ νὰ παντρευτῇς γιὰ λόγους συμφεροντολογικούς...

ΡΟΖΕ.— Γιατί, πατέρα μου ;

Ο ΚΟΜΗΣ.— Γιατί ;... Γιατί ἕνας γάμος ἀπὸ συμφέρον, εἶνε κάτι τρομερό... Εἶνε μαρτύριο...

ΡΟΖΕ.— Ἀλλά, πατέρα... Ἐγὼ νομίζω ὅτι ὁ γάμος αὐτὸς θὰ εἶνε ἡ σωτηρία μας. Μήπως καὶ σεῖς... Μὲ συγχωρεῖτε... Ἀλλά...

Ο ΚΟΜΗΣ.— Καταλαβαίνω τί θέλεις νὰ πῇς... Κι' ἐγώ, ὅταν παντρεύτηκα μὲ τὴν μητέρα σου, ἤμουν κατεστραμένος ὅπως ἐσὺ σήμερα... Καὶ ἡ μητέρα σου ἦταν πλουσία, ὅπως ἡ δεσποινὶς Ἄσβελ...

ΡΟΖΕ.— Ἀκριβῶς...

Ο ΚΟΜΗΣ.— Ἡ μητέρα σου ἦταν μιὰ ἁγία. Ἐγὼ ὅμως τὴν σκότωσα...

ΡΟΖΕ.— Ἄ !... πατέρα !... Τί λέτε ;... Ἐσεῖς σκοτώσατε τὴ μαμά !... Ἐσεῖς ;

Ο ΚΟΜΗΣ.— Ναί !... Γὴν σκότωσα, χωρὶς νὰ μεταχειριστῶ κανένα φονικὸ ὅπλο. Ἀλλά... τὴν σκότωσα ! Αὐτὸ εἶνε ἡ ἀλήθεια !.... Παιδί μου, δὲν θέλω νὰ πάρῃς μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν τὴν ἀγαπᾷς καθόλου... Ἀκοῦς ; Ἄχ, δὲν καταλαβαίνεις ἀκόμα... Εἶσαι πολὺ νέος... Ἀλλὰ τὰ πλούτη, τὸ χρυσάφι δὲν εἶνε τίποτα μπροστὰ στὴν ἀγάπη, πίστεψέ με... Ἄκουσε Ροζέ, ἄκουσε καλὰ τί σοῦ λέω...

ΡΟΖΕ.— Ἀκούω, πατέρα μου.

Ο ΚΟΜΗΣ.— Πῶς νὰ σοῦ περιγράψω τὴν ἄθλια ζωή, ποὺ ζῇ ἕνας ἄνθρωπος σκλαβωμένος μέσα στὰ πλούτη, ὅπως σὲ μιὰ φυλακή ; Εἶνε τρομερὸ νὰ εἶσαι δεσμευμένος γιὰ πάντα μὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ σ' ἀγαπᾷ καὶ δὲν τὴν ἀγαπᾷς, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐξαρτᾶσαι, ἡ ὁποία ἔχει δικαιώματα στὴ ζωή σου καὶ ποὺ γι' αὐτὰ ὅλα τὴν μισεῖς ὁλοένα καὶ σοῦ φαίνεται σὰν μιὰ ἀνυπόφορη ἐχθρά ; Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς τί τρομερὸ ποὺ εἶνε νὰ αἰσθάνεσαι τὸν ἑαυτό σου ἔτσι σκλαβωμένο καὶ νὰ νοιώθῃς ὅτι δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα ν' ἀγαπήσῃς !... Ἀκοῦς ;...

ΡΟΖΕ.— Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἔχετε ὑποφέρει ἐσεῖς, πατέρα ;

Ο ΚΟΜΗΣ.— Ναί... ἐγώ... παιδί μου !... Ναί. Ἀναγκάζομαι νὰ σοῦ τὰ πῶ γιὰ νὰ σὲ σώσω... Μόνον ἂν ἤμουν ἕνας ἀσυνείδητος δὲν θὰ ὑπέφερα ἔτσι... Ἀλλὰ ὑπέφερα φριχτά. Κι' ἐσὺ ποὺ εἶσαι εὐαίσθητος ὅπως ἐγώ, θὰ ὑποφέρῃς τὰ ἴδια, ἂν δὲν μὲ ἀκούσῃς. Εἶμαι βέβαιος. Εἶσαι πολὺ νέος ἀκόμα... Δὲν ξέρεις...

ΡΟΖΕ.— Μὰ πῶς, πατέρα, πῶς σκοτώσατε τὴν μητέρα μου ;

Ο ΚΟΜΗΣ.— Ἄκουσε, παιδί μου, ἄκουσε... Ἡ μητέρα σου ἦταν καλή, γλυκειά, πιστή... Καὶ μ' ἀγαποῦσε. Ἐγὼ ὅμως δὲν τὴν ἀγαποῦσα. Αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ μὴ μπορῶ νὰ ὑποφέρω ὅ,τι προήρχετο ἀπ' ἐκείνη.... Οὔτε τὰ πλούτη της, οὔτε τὴν ἀγάπη της... Καὶ περιφρονοῦσα κατὰ βάθος τὸν ἑαυτό μου, γιατὶ πουλήθηκα στὰ πλούτη της. Καὶ μιὰ μέρα—ἤμουν τότε μόλις τριάντα πέντε ἐτῶν—ἐρωτεύθηκα τρελλὰ μιὰ νέα κόρη... Καὶ ἀπ' ἐκείνην τὴ στιγμὴ ἡ ζωή μου ἔγινε πειὰ ἀνυπόφορη... Τρελλαινόμουν μὲ τὴν σκέψι ὅτι ἂν δὲν εἶχα παντρευτεῖ ἀπὸ συμφέρον, θὰ ἤμουν ἐλεύθερος, καὶ θὰ ἔπαιρνα τὴν νέα ποὺ ἀγαποῦσα. Ἡ παρουσία τῆς μητέρας σου μοῦ εἶχε γίνει ἀνυπόφορη... Δὲν μποροῦσα οὔτε νὰ τὴν βλέπω πειά... Καὶ ἕνα βράδυ, ἕνα τρομερὸ βράδυ, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξεχάσω ποτέ, μοῦ ἦρθε ἡ ἑξῆς τρομερὴ σκέψις στὸ μυαλό : «Ἂν πεθάνῃ ἡ γυναῖκα μου, θὰ εἶμαι ἐλεύθερος. Θεέ μου ! Θεέ μου ! Ἂς πεθάνῃ !... Ἂς ἦταν δυνατὸν νὰ πεθάνῃ τώρα !»

Ο ΚΟΜΗΣ.— Τὴν ἀγαπᾷς, Ροζέ ;

ΡΟΖΕ.— Ἄ πατέρα !... Εἶνε τρομερό. Δὲν μπορῶ πειὰ νὰ σ' ἀκούω...

Ο ΚΟΜΗΣ.— Ἄκουσε, ἄκουσε ὥς τὸ τέλος !... Ὅταν ἡ φριχτὴ αὐτὴ σκέψις πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου, ἡ μητέρα σου ἦταν ἐκεῖ, μπροστά μου. Εἴμαστε στὴν τραπεζαρία... Καὶ ἔξαφνα εἶδα τὴν μητέρα σου νὰ μὲ κυττάζῃ μὲ μάτια διεσταλμένα ἀπὸ φρίκη ! Ὕστερα ἔβγαλε μιὰ κραυγή, μιὰ τρομερὴ κραυγή, σάλεψε τὰ χέρια της στὸν ἀέρα καὶ ἔπεσε κάτω...

ΡΟΖΕ.— Ἄ Θεέ μου ! Θεέ μου !

Ο ΚΟΜΗΣ, *(κλαίγοντας)*.— Εἶχε πεθάνει... Καταλαβαίνεις ; Ἡ ἐπιθυμία μου εἶχε πραγματοποιηθεῖ... Φαίνεται ὅτι ἡ ἔκφρασίς μου καθὼς τὴν κύτταζα ἦταν τόσο τρομερή, ὥστε τὴν σκότωσα... Κατάλαβε ἡ δυστυχὴς τί σκεπτόμουνα... Πέθανε τρομαγμένη, ἔκπληκτη, κεραυνόπληκτη, ὅπως θὰ πέθαινε ἂν τὴν χτυποῦσα κατάκαρδα μ' ἕνα μαχαῖρι ! Μὲ εἶδε ἔξαφνα ἀντίκρυ της σὰν ἕνα φονηᾶ...

ΡΟΖΕ.— Εἶνε φριχτό, πατέρα !... Πῶς τὸ ὑποφέρατε τόσον καιρὸ αὐτὸ τὸ τρομερὸ μυστικό ;

Ο ΚΟΜΗΣ.— Πῶς τὸ ὑπέφερα ! Ὁ Θεὸς τὸ ξέρει ! Πάει πειά, κατεστράφηκε ἀπὸ τότε ὅλη μου ἡ ζωή !... Τίποτα δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ἐπουλώσῃ τὴν μυστικὴ πληγὴ τῆς καρδιᾶς μου... Δὲν ξαναπαντρεύτηκα, γιατὶ εἶχα διαρκῶς μπροστὰ στὰ μάτια μου τὴν μορφὴ τῆς μητέρας σου, ὅπως ἦταν τὴν στιγμὴ ποὺ πέθαινε... Τί τύψεις, Θεέ μου, τί τύψεις μ' ἐβασάνιζαν !...

ΡΟΖΕ.— Εἶνε τρομερὰ ὅλα αὐτά, πατέρα. Σᾶς λυποῦμαι πολύ...

Ο ΚΟΜΗΣ.— Ροζέ ! Παιδί μου, πολυαγαπημένο. Γιὰ σκέψου, ἂν ἀγαπήσῃς κι' ἐσὺ μετὰ τὸν γάμον σου, γιατὶ ἡ ἀγάπη εἶνε μοιραῖο νἄρθῃ μιὰ μέρα !... Ὁρκίσου μου, ὅτι δὲν θὰ παντρευτῇς, παρὰ μόνο μὲ τὴν γυναῖκα ποὺ θ' ἀγαπήσῃς... Προσπάθησα νὰ ξεχάσω... Ἦταν ἀδύνατον !... Ὕστερα, σιγὰ-σιγὰ τὰ παραμέλησα ὅλα... Ἔχασα τὴν περιουσία μου... Καὶ τώρα !... Δὲν ἔχουμε παρὰ τὸ ὄνομά μας. Σ' ἐχάλεψα κι' ἐσένα πολύ... Ἔτσι, ὅ,τι μᾶς ἔμεινε τὸ σπατάλησες... Μά, σὲ παρακαλῶ... Εἶσαι νέος... Ἐργάσου... Ἔχεις ἰσχυροὺς φίλους, οἱ ὁποῖοι θὰ σοῦ βροῦν μιὰ θέσι ἀξιοπρεπῆ... Μὴν παίξῃς πειὰ χαρτιά. Μὴν ξαναπᾷς στοὺς Ἄσβελ... Μὴν παντρευτῇς ἀπὸ συμφέρον... Περίμενε, ὥς ὅτου ὁ Θεὸς σοῦ στείλει τὴν γυναῖκα τῶν ὀνείρων σου... Σ' ἐξορκίζω στὴν μνήμη τῆς μητέρας σου !...

ΡΟΖΕ.— Ναί, πατέρα μου, ναὶ φτωχέ μου πατέρα !... Σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ πάρω παρὰ μόνο τὴν νέα ποὺ θ' ἀγαπήσω μιὰ μέρα...

Ο ΚΟΜΗΣ.— Ὤ, σ' εὐχαριστῶ, καλό μου παιδί !... Σ' εὐχαριστῶ...

ΡΟΖΕ.— Καὶ θὰ ἰδῆτε πατέρα !... Ἐγὼ θὰ ξανακερδίσω ὅ,τι χάσαμε... Χωρὶς τὴν χρηματικὴ συνδρομὴ καμμιᾶς γυναίκας... Τὸ ὄνομά μας θὰ ἀποκτήσῃ πάλι τὴν χαμένη του δόξα... Θὰ ξανακερδίσω τὴν χαμένη μας περιουσία...

Ο ΚΟΜΗΣ.— Πῶς, παιδί μου, πῶς ;

ΡΟΖΕ.— Μὲ τὴν ἐργασία, πατέρα μου !...

ΦΡ. ΚΑΡΜΟΝ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΠΑΡΑΠΟΝΟΥΜΕΘΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΛΙΜΑΤΟΣ ΜΑΣ...

Η ΠΙΟ ΑΦΟΡΗΤΕΣ ΖΕΣΤΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΙΟ ΤΡΟΜΕΡΑ ΚΡΥΑ...

Ἡ κόλασις τῆς «Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης». Πῶς πεθαίνουν ἀπ' τὴ ζέστη οἱ ταξειδιῶτες. 50 βαθμοὺς ὑπὲρ τὸ μηδέν !... Ἡ ἀπέραντη χιονισμένη Σιβηρία. Τὸ ὑγιεινότερο κλῖμα τοῦ κόσμου. Ἡ πιὸ κρύα πόλις τοῦ κόσμου. Ψῦχος 70 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν. Ἡ Σαχάρα, ἡ ζέστες της καὶ τά.... τρομερὰ κρῦα της !... Περίεργα κλιματολογικὰ φαινόμενα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἡ μεγάλες ζέστες βρίσκονται στὸ ζενὶθ τους... Οἱ Ἀθηναῖοι λυώνουνε καὶ ψήνονται... Ἡ θερμοκρασία κυμαίνεται συνεχῶς ἀπὸ τοὺς 30, ὥς τοὺς 36 βαθμοὺς ὑπὲρ τὸ μηδέν... Καὶ ὅμως, ἡ θερμοκρασία αὐτή, γιὰ τὴν ὁποία τόσο παραπονούμεθα, εἶνε... δροσερὴ ἐν συγκρίσει μὲ τὴ θερμοκρασία διαφόρων τόπων τῆς «δακεκαυμένης» λεγομένης ζώνης.

Ἔτσι, στὴ Βιόκρα τοῦ Ἀλγερίου θερμοκρασία 50 ὑπὲρ τὸ μηδὲν δὲν τρομάζει κανένα. Ἀλλὰ καὶ ἡ θερμοκρασία αὐτὴ εἶνε τίποτε μὲ τὴν πραγματικὴ ζέστη τῆς κολάσεως ποὺ ἐπικρατεῖ στὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα. Νὰ πῶς περιγράφει τὸ διάπλου τῆς θαλάσσης αὐτῆς ὁ Γάλλος δημοσιογράφος κ. Σεβριγιόν, ὁ ὁποῖος ἐταξείδεψε τελευταῖα ἀπὸ τὸ Πὸρτ—Σάϊτ γιὰ τὶς Ἰνδίες:

«Περνοῦμε ἀπὸ τὸ Μαποαουά. Νοιώθουμε τὰ μέλη μας νὰ λύνωνται, τὸ σῶμα μας νὰ λυώνῃ καὶ μιὰ τρομερὴ ὑγρασία, ὑγρασία φλογισμένη, νὰ μᾶς παραλύῃ καὶ νὰ μᾶς ἐκμηδενίζῃ. Καθὼς ἀκουμποῦν τὰ ροῦχα μας ἐπάνω στὸ σῶμα μας, ἔχουμε τὴν ἐντύπωσι πὼς καίγονται καὶ νοιώθουμε μιὰ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ τὰ πετάξουμε ὅλα καὶ νὰ μείνουμε ἐντελῶς γυμνοί. Παρ' ὅλη τὴ διπλὴ τέντα, ἡ ὁποία, ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς σκεπάζει τὸ πλοῖο μας καὶ μᾶς κρύβει τόσο τὸν οὐρανό, ὅσο καὶ τὴ θάλασσα, τὰ μάτια μας εἶνε κατακόκκινα καὶ φλογισμένα ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἀντηλιά.

»Οὔτε μιὰ πνοὴ δὲν φυσάει καὶ ὁ ἀέρας, ποὺ μένει διαρκῶς ἀκίνητος μᾶς βαραίνει σὰν μολύβι.

»Αὐτὴ ἡ θάλασσα δὲν φαίνεται φυσικὴ σὰν τὶς ἄλλες θάλασσες, καθὼς τὴ βλέπουμε ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς σχισμάδες τῆς τέντας. Νομίζει κανεὶς πὼς κάποια κατάρα τὴ βαραίνει καὶ πὼς εἶνε ἀπὸ γυαλὶ ἀναλυμένο καὶ φλεγόμενο. Τίποτε δὲν εἶνε πιὸ τρομερὸ ἀπ' τὴν ἀντανάκλασί της κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο.

. . . .

»Ἂν καὶ ἡ ὥρα εἶνε μία μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἡ θερμοκρασία βρίσκεται ἀκόμα στοὺς 48 βαθμοὺς ὑπὲρ τὸ μηδέν... Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ κοιμηθῇ. Ὅλοι μας ἀγωνιοῦμε ξαπλωμένοι στὶς ψάθινες πολυθρόνες μας καὶ κολυμπῶντας στὸν ἱδρῶτα, ὁ ὁποῖος σὰν ποτάμι βγαίνει διαρκῶς ἀπὸ τὸ κορμί μας...»

Σχετικῶς μὲ τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα, ἀναφέρονται πολλὰ παραδείγματα ταξειδιωτῶν, οἱ ὁποῖοι, μὴ μπορῶντας ν' ἀνθέξουν στὴν τρομερὴ ζέστη, ἐπέθαναν κατὰ τὸ διάπλου της.

Ὁ Γάλλος συνταγματάρχης Λαμύ, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸ 1915 εἶχε ἀναλάβει νὰ συνοδεύσῃ ὥς τὴ Θεσσαλονίκη 2000 στρατιῶτες ἀπ' τὴ Μαδαγασκάρη ποὺ ἐστέλλοντο πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Μακεδονικοῦ Μετώπου, γράφει τὰ ἑξῆς σὲ μιὰ ἐπιστολή του :

«Καθ' ὅλο τὸν διάπλου τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης εἴχαμε θερμοκρασία κυριολεκτικῶς ἀφόρητη. Ἀπάνω στὴ γέφυρα τοῦ πλοιάρχου, ἡ ὁποία θεωρεῖται ὡς τὸ δροσερώτερο μέρος τοῦ πλοίου, τὸ βαρόμετρο δὲν κατέβηκε ποτὲ κάτω ἀπὸ τοὺς 50 βαθμούς. Ἡ ζέστη ἦταν τέτοια, ὥστε κατὰ τὸ ταξεῖδι 25 στρατιῶτες μᾶς πέθαναν μέσα σὲ λίγες στιγμές. Καὶ ὅμως, ὅλοι τους ἦσαν ἰθαγενεῖς τῆς Ἀφρικῆς συνηθισμένοι σὲ μεγάλες θερμοκρασίες...»

* * *

Καὶ τώρα, ἀφοῦ εἴδαμε τὶς τρομερὲς αὐτὲς ζέστες, ἂς... δροσιστοῦμε λιγάκι καὶ ἂς πᾶμε σὲ ἄλλες χῶρες μακρυνὲς ὅπου τὸ βαρόμετρο σπανίως ἀνεβαίνει πάνω ἀπὸ τὸ μηδέν.

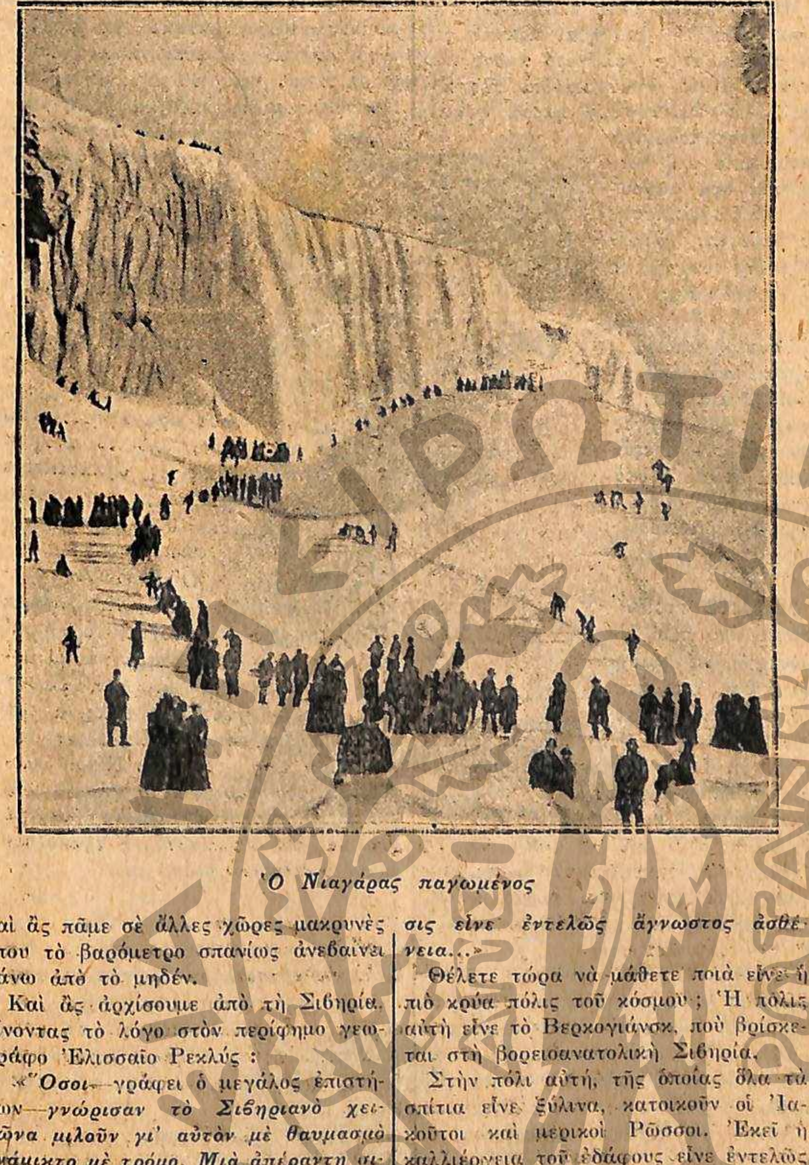

Ὁ Νιαγάρας παγωμένος

Καὶ ἂς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὴ Σιβηρία, δίνοντας τὸ λόγο στὸν περίφημο γεωγράφο Ἐλισσαῖο Ρεκλύς :

«Ὅσοι—γράφει ὁ μεγάλος ἐπιστήμων—*γνώρισαν τὸ Σιβηριανὸ χειμῶνα μιλοῦν γι' αὐτὸν μὲ θαυμασμὸ ἀνάμικτο μὲ τρόμο. Μιὰ ἀπέραντη σιωπὴ βαραίνει σὲ ὅλο τὸ διάστημα. Ὅλα φαίνονται κοιμισμένα. Κάθε βλάστηαι ἔχει σκεπαστεῖ ἀπὸ τὸν πάγο. Τὰ ζῶα βρίσκονται συμμαζεμένα μέσα στὶς κρύπτες τους. Τὰ ποτάμια ἔπαψαν νὰ κυλοῦν καὶ ἔχουν χαθεῖ κι' αὐτὰ κάτω ἀπ' τὸν πάγο ἢ τὸ χιόνι. Σ' ὁλόκληρη τὴ γῆ ποὺ εἶνε κάτασπρη ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη, δὲν ξεχωρίζεις κανένα ἀπολύτως πρᾶγμα, στὸ ὁποῖο νὰ σταματήσῃ τὸ μάτι σου...*

»Ὁ ἥλιος ἀνατέλλει καὶ βασιλεύει, χωρὶς καμμιὰ λάμψη καὶ ἡ ἀχτῖνες του δὲν ἔχουν καμμιὰ ἀπολύτως δύναμι.

»Μονάχα τὰ κοράκια σχίζουν κάθε τόσο τὸν ἀέρα, κρώζοντας ἀργὰ καὶ λυπημένα καὶ ἀφίνοντας πίσω τους μιὰ γραμμὴ ἀπὸ ἀχνό...

»Καὶ ὅμως λίγα κλίματα τῆς γῆς εἶνε τόσο ὑγιεινὰ ὅσο τῆς Σιβηρίας, ὅπου, παρ' ὅλους τοὺς 30 καὶ 40 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν, ὁ ἀέρας εἶνε πάντοτε καθαρός, ξηρὸς καὶ ἥσυχος. Γι' αὐτό, σὲ πολλὰ μέρη της, ἡ φθίσις εἶνε ἐντελῶς ἄγνωστος ἀσθένεια...»

Θέλετε τώρα νὰ μάθετε ποιὰ εἶνε ἡ πιὸ κρύα πόλις τοῦ κόσμου ; Ἡ πόλις αὐτὴ εἶνε τὸ Βερχογιάνσκ, ποὺ βρίσκεται στὴ βορειοανατολικὴ Σιβηρία.

Στὴν πόλι αὐτή, τῆς ὁποίας ὅλα τὰ σπίτια εἶνε ξύλινα, κατοικοῦν οἱ Ἰακοῦτοι καὶ μερικοὶ Ρῶσσοι. Ἐκεῖ ἡ καλλιέργεια τοῦ ἐδάφους εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατη καὶ οἱ κάτοικοι ζοῦν ἀπὸ τὸ δερματεμπόριο.

Ἡ μικρότερη θερμοκρασία στὸ Βερχογιάνσκ, κατὰ τὸ θέρος, ὅταν ἐμεῖς ἐδῶ ἔχουμε 35 βαθμοὺς ὑπὲρ τὸ μηδέν, εἶνε 15 βαθμοὶ ὑπὸ τὸ μηδέν. Κατὰ δὲ τὶς πιὸ κρύες ἡμέρες τοῦ χειμῶνος, τὸ βαρόμετρο φτάνει τοὺς 65 καὶ 70 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν !...

Ἐπίσης τρομερὸ κρῦο ἐπικρατεῖ κατὰ τὸ χειμῶνα καὶ στὰ βόρεια τοῦ Καναδᾶ. Τόσο εἶνε ἐκεῖ τὸ κρῦο, ὥστε οἱ μεγαλείτεροι καταρράχτες—κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ Νιαγάρας, παγώνουν !...

* * *

Τὸ πιὸ περίεργο ὅμως ἀπ' ὅλα εἶνε ὅτι ὑπάρχουν διάφορα μέρη τῆς γῆς, τὰ ὁποῖα τὸν μὲν χειμῶνα βασανίζονται ἀπὸ τρομερὴ ζέστη, τὸ δὲ θέρος ἀπὸ ἀνυπόφορο κρῦο. Ἔτσι, σὲ μερικὲς χῶρες τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας, ἐνῶ τὸ βαρόμετρο κατεβαίνει τὸ χειμῶνα στοὺς 40—50 ὑπὸ τὸ μηδέν, τὸ καλοκαῖρι πάλι ἀνεβαίνει στοὺς 40—50 βαθμοὺς ὑπὲρ τὸ μηδέν !

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὸ Τόγκουρ τοῦ Ἀλγερίου.

Στὴ Σαχάρα, ὅπου ἡ θερμοκρασία τὸ θέρος φτάνει τοὺς 67 βαθμούς, τὸ χειμῶνα τὸ βαρόμετρο κατεβαίνει στοὺς 15 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν. Τὸ κλῖμα αὐτὸ εἶνε τόσο εὐμετάβολο, ὥστε τὴν ἴδια ἐποχὴ μέσα σὲ λίγες ὧρες μπορεῖ ἀπὸ τὴ μεγάλη ζέστη ποὺ ἔκανε προηγουμένως ν' ἀρχίσῃ νὰ ἐπικρατῇ τρομερὸ κρῦο.

Κατὰ τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1899, ὁ Γάλλος συνταγματάρχης Λαμύ, ὁ ὁποῖος ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ του ἐβάδιζε διὰ τῆς Σαχάρας πρὸς τὸ Τσάντ, ἔγραφε τὰ ἑξῆς στὸ Ἡμερολόγιό του :

«Ἐδῶ συμβαίνει τὸ ἑξῆς περίεργο : Ἐνῶ τὴν νύχτα ἔχουμε θερμοκρασία 10—13 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν, τὴν ἡμέρα τὸ βαρόμετρο ἀνεβαίνει στοὺς 30 βαθμούς. Σήμερα τὸ πρωΐ, π.χ., στὶς ἑφτὰ ἡ ὥρα θέλησα νὰ γράψω. Ἔκανε τόσο κρύο, ὥστε κάθησα σὲ μιὰ κάσα, τυλιγμένος στὶς κουβέρτες μου καὶ στὰ μπουρνούζια μου, σὰν νὰ βρισκόμαστε στὴ Σιβηρία. Μὰ ὅταν ἄνοιξα τὸ καλαμάρι μου εἶδα πὼς ἡ μελάνη εἶχε παγώσει. Ἀναγκάστηκα νὰ τὴ ζεστάνω στὴ φωτιὰ καὶ ἄρχισα νὰ γράφω. Μὰ δὲν ἐπέρασαν δυὸ λεπτὰ καὶ ἡ μελάνη πάγωσε πάλι... Ἦταν ἀδύνατο νὰ γράψω !...»

Ὕστερ' ἀπ' αὐτά, ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες δὲν πρέπει νὰ παραπονούμεθα οὔτε γιὰ τὸ κρύο τὸ χειμῶνα, οὔτε γιὰ ζέστη τὸ καλοκαῖρι. Τὸ κλῖμα μας ἀσφαλῶς εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα τοῦ κόσμου.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ὅταν ὁ ἄντρας δὲν παντρεύεται, σημαίνει ὅτι δὲν θέλει νὰ παντρευτῇ. Ὅταν ἡ γυναῖκα δὲν παντρεύεται, σημαίνει ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ παντρευτῇ.

Δυὸ γυναῖκες συμφωνοῦν, ἐφόσον... διαφωνοῦν γιὰ τὴν ἀξία ἑνὸς ἀνδρός.

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΧΑΜΕΤ ΑΒΔΑΛΛΑ ΝΕΔΙΜ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΤΗΣ ΖΑΝΟΥΜΠΑ

Μονάχα μιὰ ὤμορφη κοπέλλα εἶχε νὰ δείξη τὸ μικρὸ καὶ ἄσημο ἐκεῖνο φελλαχοχῶρι τῆς Σαρκίας, τὸ χωμένο στὸ βάθος μιᾶς χλοερῆς κοιλάδας, ποὺ τὴν ἔβρεχε ἕνα παρακλάδι τοῦ Νείλου· τὴν πανέμορφη Ζανουμπᾶ, τὴν κόρη τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Βεδουΐνων Ὄμδα Ἀλῆ Γιοῦσεφ.

Ἡ μελαχροινὴ ἐκείνη ὠμορφιὰ δὲν εἶχε συμπληρώσει ἀκόμα τὰ δεκάξη της χρόνια κι' ὅμως τὸ καλοδεμένο της κορμὶ καὶ τὸ γλυκὸ πρόσωπό της μὲ τ' ἁρμονικὰ χαρακτηριστικὰ τραβοῦσαν κοντά της πλῆθος ἀπὸ θαυμαστάς. Ἔμεναν κατάπληκτοι μπρός της κι' αὐτοὶ ἀκόμα οἱ ξένοι ποὺ ταξειδεύουν στὸ ἐσωτερικὸν τῆς Αἰγύπτου καὶ ποὺ τύχαινε νὰ τὴ δοῦν τὴν ὥρα ποὺ πήγαινε στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ ἢ ἐνῶ ὁδηγοῦσε τὴ γελάδα της στὰ χωράφια γιὰ βόσκημα.

Κι' ὅμως ἡ δυστυχισμένη Ζανουμπᾶ, ἕξη μῆνες τώρα, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα μαραινόταν κι' ἔχανε σιγὰ-σιγὰ τὴν πρώτη της δροσερότητα. Στὰ μελαχροινὰ μάγουλά της εἶχε ζωγραφιστεῖ ἡ εἰκόνα κάποιου κρυφοῦ πόνου καὶ τὸ μικρό της στόμα μὲ τὰ ἑλκυστικὰ χείλη μαζευόταν συχνὰ ἀπὸ μιὰ βαθειὰ ψυχικὴ ἀγωνία.

Ὁ πατέρας της, ὁ περήφανος Βεδουΐνος, ποὺ καμάρωνε ὥς τώρα μὲ τόση χαρὰ τ' ὥμορφο λουλοῦδι ποὺ μεγάλωνε ἥσυχα μέσ' στὴν καλύβα του, ἔννοιωθε γι' αὐτὸ μιὰ ἀπερίγραπτη θλῖψι καὶ παρακολουθοῦσε μὲ ἀνεκδήλωτο σπαραγμὸ τὸν πρόωρο μαρασμὸ τῆς θυγατέρας του.

Κι' ὅμως ἡ Ζανουμπᾶ δὲν μπόρεσε ὥς τὸ τέλος νὰ τοῦ κρύψη τὴν αἰτία τοῦ μυστικοῦ πόνου της. Ἀγαποῦσε! Κι' ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε κερδίσει χωρὶς νὰ ξέρη τὴν καρδιά της, χωριζόταν ἀπ' αὐτὴ μὲ μιὰ τρομερὴ ἄβυσσο, τὴν ἄβυσσο τῆς θρησκείας!

Ἀγαποῦσε ἕναν Ἄγγλο μηχανικό!

* * *

Ὁ κομψὸς αὐτὸς μηχανικὸς μὲ τὰ σγουρὰ μαλλιὰ καὶ τὸ λεπτὸ μουστάκι, ποτὲ δὲν εἶχε μαντέψει τὸν ἔρωτα ποὺ εἶχε ἐμπνεύσει στὴν ὡραία φελλάχα!

Ὅταν ὅμως περνοῦσε κάθε πρωῒ ἀπάνω στὸ καστανὸ ἄλογό του τὸ στενὸ γεφύρι τοῦ ποταμιοῦ γιὰ νὰ πάη στὸ γραφεῖο του, ἕνα ὠχρὸ κεφάλι πρόβαλε μέσ' ἀπ' τὰ πυκνὰ στάχυα τῶν χωραφιῶν, τὸν ἐκύτταζε μὲ λαχτάρα νὰ διαβαίνη κι' ἔπειτα ἐξαφανιζόταν.

Ἐκεῖνος, ξέγνοιαστος ὅπως ἦταν οὔτε γύριζε ποτέ του νὰ κυττάξη καὶ ἐξακολουθοῦσε τὸ δρόμο του. Μιὰ φορὰ μόνο, μόλις ἔφτασε στὴν ἄκρη τοῦ μικροῦ ξύλινου γεφυριοῦ, εἶδε τὴ νέα νὰ κλαίη πικρὰ μέσ' ἀπ' τὰ φυλλώματα, πῆγε κοντά της καὶ τὴ ρώτησε μὲ συμπάθεια τί ἔχει. Κι' ἀφοῦ ἐκείνη τὸν εὐχαρίστησε μὲ λυγμοὺς γιὰ τὴν καλωσύνη του, αὐτὸς κέντρισε τὸ ἄλογό του κι' ἔτρεξε στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη, ὅπου γινόταν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψί του ἡ διανομὴ τῆς γῆς.

Ἡ στιγμιαία αὐτὴ ἐκδήλωσις τῆς συμπαθείας της τοῦ ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ μεγαλώση τὸ φλογερὸ πάθος ποὺ ἔκλεινε μέσα της ἡ καρδιὰ τῆς κόρης. Ἀπ' ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ ζωὴ τῆς Ζανουμπᾶ ἔγινε ἀκόμα πιὸ μαρτυρικὴ καὶ στὰ μάγουλά της ζωγραφίστηκε βαθύτερη ἡ σφραγῖδα τῆς ὀδύνης καὶ τῆς ἀπελπισίας...

* * *

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ νύχτα τρομερῆς ἀγωνίας, μιὰ ἀπ' ἐκεῖνες τὶς νύχτες ποὺ ἀφίνουν ἀνεξάλειπτα σημάδια στὸ μέτωπο ἑνὸς ἀνθρώπου, ὁ γέρο-Βεδουΐνος πῆρε τὴν ἀπόφασί του.

Μπροστὰ στὸ δίλημμα ποὺ τοῦ ὑρθωνόταν, νὰ χάση τὴν κόρη του γιὰ τὴν ὁποία ζοῦσε στὸν κόσμο ἢ νὰ τὴν ἰδῆ νὰ ἀπαρνεῖται τὴ θρησκεία τῶν πατέρων της καὶ νὰ ἀκολουθῆ τὸν ξένο, προτίμησε τὸ δεύτερο κι' ἀποφάσισε γιὰ χάρι τοῦ παιδιοῦ του νὰ ὑπομείνη τὴ μεγαλείτερη δοκιμασία τῆς ζωῆς του.

Δὲν εἶχε ξημερώσει ἀκόμα καλά, ὅταν πατέρας καὶ κόρη βγῆκαν μαζὺ ἀπ' τὴν κατοικία τους.

Πέρασαν ὅλο τὸ μακρύ, τὸ μονότονο δρόμο χωρὶς νὰ βγάλουν οὔτε λέξι ἀπ' τὸ στόμα τους. Ὁ γέρος, ποὺ τ' ἀγέρι τῆς αὐγῆς τοῦ ἀνέμιζε τ' ἄσπρα μαλλιά, ἔβγαζε συχνὰ ἀπ' τὸ κεφάλι τὸ βαρὺ φέσι του, σὰν νἄθελε ν' ἀφήση νὰ πετάξουν ἐλεύθερες ἡ βαρειὲς σκέψεις ποὺ τὸν βασάνιζαν.

Ἡ θυσία ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ κάνη ἦταν πραγματικὰ μεγάλη. Ἂν ἡ Ζανουμπᾶ ἀπαρνιόταν τὴν πατρικὴ της θρησκεία κι' ἔφευγε μὲ τὸν Ἄγγλο, τί ἔπρεπε νὰ κάνη αὐτός, ὁ σεβάσμιος ἀρχηγὸς τῶν γενναίων Βεδουΐνων; Θὰ ἔφτανε τάχα γιὰ νὰ ἐξιλεωθῆ ν' ἀφήση τὴν ἀρχηγία καὶ τὶς τιμὲς καὶ νὰ κρυφτῆ στὰ βάθη τῆς ἀπέραντης ἐρήμου, ἀγνώστος, αὐτοεξόριστος, δυστυχισμένος, ἕνας θλιβερὸς ἐρημίτης, ποὺ δὲν θὰ ποθοῦσε πειὰ παρὰ τὴν αἰώνια γαλήνη τοῦ τάφου;

Κι' ἐνῶ ἐκεῖνος θ' ἄφινε τὸ μικρὸ του χωριὸ γιὰ νὰ χαθῆ γιὰ πάντα ἀπ' τὰ μάτια τοῦ κόσμου, ἡ κόρη του, ἡ ὡραία Ζανουμπᾶ, θὰ πήγαινε σὲ μιὰ ξένη χώρα, στὸν τόπο τοῦ χιονιοῦ καὶ τῆς ὁμίχλης. Ἐκεῖ θὰ μαραινόταν γρήγορα ὁ πανέμμορφος αὐτὸς ἀφρικανικὸς φοίνικας καὶ θὰ πέθαινε ἴσως χωρὶς αὐτὸς ν' ἀσπαστῆ τὰ μαῦρα της μαλλιὰ καὶ ν' ἀποθέση τὸ τελευταῖο φιλὶ τῆς πατρικῆς του στοργῆς στὰ δροσερὰ της χείλη...

Κι' ἐνῶ ὁ νοῦς του παιδευόταν ἀκόμα μὲ τὸ φοβερὸ δίλημμα, μιὰ νέα ἀνησυχία τοῦ παρουσιάστηκε. Ἂν ὁ Ἄγγλος δὲν δεχόταν, τότε τί θὰ γινόταν ἡ δυστυχισμένη Ζανουμπᾶ;...

* * *

Ἀπάνω στὸ πράσινο χαλὶ ποὺ σχημάτιζαν τὰ σπαρτὰ τοῦ ἀνηφορικοῦ ἐκείνου μέρους, φάνηκε ἕνα χαριτωμένο σπιτάκι μὲ κόκκινα κεραμίδια, τὸ σπίτι τοῦ Ἄγγλου μηχανικοῦ. Ἦταν τριγυρισμένο ἀπὸ μιὰ ψηλὴ μάντρα, ἐνῶ πυκνοὶ φοίνικες ποὺ σάλευαν χαρούμενα στὸ πρωϊνὸ ἀγέρι τὸ προστάτευαν ἀπ' τὸν μεσημεριάτικο ἥλιο.

Στὴ θέα αὐτοῦ τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ, ποὺ ἀποτελοῦσε φανερὴ ἀντίθεσι πρὸς τὸ φτωχὸ φελλαχοχῶρι, ποὺ εἶχε ἀφήσει πίσω του, ὅλο τὸ ἀνδρικὸ θάρρος ἐγκατέλειψε μὲ μιᾶς τὸν πατέρα καὶ σταμάτησε ἀναποφάσιστος.

Ὁ Βεδουΐνος ἔρριξε τότε ἕνα βλέμμα γεμᾶτο ἀπὸ ὀργὴ κι' ἀγανάκτησι στὴν κόρη του. Ἀλλ' ἐκείνη ἔσκυψε ταπεινὰ τὸ κεφάλι της κι' ἄφησε νὰ κυλίση ἀπ' τὰ μαῦρα της μάτια ἕνα δάκρυ φλογερό. Αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ καταπραΰνη τὸν ἐξαγριωμένο πατέρα της καὶ νὰ τὸν κάνη νὰ ἐξακολουθήση τὸ σιωπηλὸ δρόμο του.

* * *

Ὅταν ἔφτασαν καὶ μπῆκαν στὸ σπίτι τοῦ μηχανικοῦ, ὁ γηραιὸς Βεδουΐνος ἐξέθεσε στὸν Ἄγγλο τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς των χωρὶς περιστροφὲς καὶ πολυλογίες, μὲ τὴ σταθερότητα τῆς ὑστάτης ἀπογνώσεως, μὲ τὴ διαύγεια τῆς φωνῆς ἑτοιμοθανάτου.

Ἡ Ζανουμπᾶ, ἡ ὡραιότερη κόρη τῆς Σαρκίας, ἡ θυγατέρα τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Βεδουΐνων Ὄμδα Ἀλῆ Γιοῦσεφ, τὸν ἀγαποῦσε παράφορα ἀπὸ καιρό. Ἂν συμμεριζόταν κι' ἐκεῖνος τὸ αἴσθημά της, ἡ κόρη θ' ἄλλαζε τὴ θρησκεία της κι' ὁ πατέρας, ἀφίνοντας σ' αὐτὴ τὰ ὡραῖα του ἄλογα, τὰ μεγάλα του κοπάδια καὶ τ' ἀμέτρητα πλούτη του, θἄφευγε μακρυὰ στὴν ἔρημο γιὰ νὰ τοὺς ἀφήση ἐλεύθερους νὰ ζήσουν.

Ἀλλ' ἐνῶ ὁ σεβάσμιος γέρος μιλοῦσε καὶ στὸ ὡραῖο πρόσωπο τοῦ ζωγραφιζόταν ἡ καρτερία τῆς ὑπερτάτης θυσίας, ὁ Ἄγγλος ἔδειχνε σοβαρὰ σημεῖα καταπλήξεως καὶ συμπαθείας. Κι' ὅταν ἦρθε ἡ σειρά του νὰ ἀπαντήση, μίλησε κι' αὐτὸς μὲ θέρμη καὶ μὲ συντριβή.

Πρῶτα-πρῶτα ἀποροῦσε πῶς ἔγινε αἰτία νὰ ἐμπνεύση ἕνα τέτοιο αἴσθημα ποὺ οὔτε τὸ ὑποπτευόταν κἄν. Αὐτὸς ὅμως ἦταν παντρεμμένος πρὶν ἀπὸ πέντε χρόνια! Στὴν πατρίδα του βρισκόταν ἡ γυναῖκα του καὶ δυὸ χαριτωμένα ἀγγελούδια, ποὺ περίμεναν πότε νὰ τελειώση ἡ δουλειά του στὴν Αἴγυπτο καὶ νὰ γυρίση νὰ ζήση μαζύ τους.

Ὡστόσο μπρὸς στὴ λυπημένη καλλονὴ τῆς κόρης, ἡ καρδιά του συγκινήθηκε καὶ τῆς μίλησε μὲ τὴ γλυκύτητα καὶ τὴ συμπάθεια ἑνὸς αἰσθηματικοῦ ἀνθρώπου. Στὸ τέλος τὴ συμβούλευσε νὰ κυττάξη καλύτερα γύρω της καὶ τὴ βεβαίωσε πὼς κάποτε θἄβρισκε μέσα στὰ παλληκάρια τῆς φυλῆς της ἐκεῖνον ποὺ θὰ τὴν ἔκανε εὐτυχισμένη.

* * *

Ὅταν κίνησαν νὰ γυρίσουν πίσω στὸ χωριό, τὰ μάτια τῆς Ζανουμπᾶ δὲν ἦσαν δακρυσμένα ὅπως πρίν. Κρυφὲς φλόγες πετιόνταν ἀπ' αὐτά, ποὺ πρόδιναν τὴν κόρη τῶν θερμῶν κλιμάτων καὶ σπασμοὶ συγκρατημένης ὀργῆς ἀλλοίωναν τὴ συμμετρία τοῦ κανονικοῦ της προσώπου.

Τὸ βράδυ, ὅταν ἡ νύχτα ἄρχισε ν' ἁπλώνεται σιγὰ-σιγὰ στὴν κοιλάδα τοῦ Νείλου, ἡ Ζανουμπᾶ βρέθηκε μέσ' στὰ πυκνὰ σπαρτά, κοντὰ στὴ στενὴ γέφυρα...

Ἡ σελήνη ἀνέβαινε χλωμὴ ἀπ' τὰ βάθη τῆς κοιλάδας μέσ' τὴν ἑσπερινὴ ὁμίχλη, ἐνῶ ἡ διαπεραστικὴ ὑγρασία εἶχε ἀρχίσει νὰ ἀποκρυσταλλώνεται ἀπάνω στὰ φύλλα τῶν φυτῶν. Μιὰ νεκρικὴ σιγὴ ἁπλωνόταν γύρω καὶ τὰ φῶτα τῶν καλυβῶν ἔσβυναν τὸ ἕνα ὕστερ' ἀπὸ τ' ἄλλο.

Μονάχα ὁ παραπόταμος τοῦ Νείλου κατέβαινε ὁρμητικὰ παφλάζοντας κι' ἐξογκωμένος ἀπ' τὶς τελευταῖες βροχὲς τοῦ φθινοπώρου κι' ἀπειλῶντας νὰ παρασύρη τὴ μικρὴ γέφυρα ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν δυὸ πλατειὰ σανίδια, τὸ ἕνα δίπλα στὸ ἄλλο.

Ἔξαφνα ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ στενοῦ καὶ σκονισμένου δρόμου ἀκούστηκε τὸ ἀργὸ βῆμα ἑνὸς ἀλόγου καὶ μαζὺ μ' αὐτὸ τὸ εὔθυμο σφύριγμα τοῦ Ἄγγλου μηχανικοῦ, ποὺ εἶχε τελειώσει τὴν ἐργασία του καὶ γύριζε στὴν κατοικία του νὰ κοιμηθῆ.

Ἡ Ζανουμπᾶ ἔτριξε τὰ δόντια της μ' ὀργὴ καὶ μάσσησε ἕνα-δυὸ ἀπειλητικὰ λόγια.

Ἦταν φανερὸ πὼς ὁ Ἄγγλος εἶχε λησμονήσει κιόλας τὸ πρωϊνὸ περιστατικὸ καὶ πὼς ὁ φλογερὸς ἔρωτας τῆς κόρης δὲν εἶχε ἁπλώσει κανένα νέφος δυσθυμίας στὴν ψυχή του, ἀφοῦ ὕστερ' ἀπὸ λίγες μόλις ὧρες σφύριζε ἀμέριμνος ἕνα ἀπὸ τὰ ἀντιπαθητικὰ τραγούδια τοῦ τόπου του...

Ὅταν ὁ ἱππέας ἔφτασε στὴν ὄχθη, ξεκαβαλλίκεψε ὅπως ἔκανε πάντα κι' ἄφησε τὸ ἄλογό του νὰ περάση πρῶτο τὴ γέφυρα.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ Ζανουμπᾶ ἄφησε τὴν κρύπτη της καὶ ὥρμησε πρὸς τὴ γέφυρα. Μόλις ἔφτασε ἐκεῖ, κούνησε δυνατὰ τὴ σανίδα μὲ τὴν ὑπεράνθρωπη δύναμι ποὺ δίνει ἡ ἀπελπισία, καὶ ὁ Ἄγγλος ποὺ δὲν εἶχε προφτάσει ἀκόμα νὰ πατήση στὴν ἀπέναντι ὄχθη ἔπεσε μέσα στὸ ὁρμητικὸ νερό.

Ἐκεῖνο τὸν ἅρπαξε παφλάζοντας καὶ παρ' ὅλες τὶς ἀπεγνωσμένες προσπάθειες ποὺ κατέβαλε γιὰ νὰ σωθῆ τὸν παράσυρε στὸν ἀσταμάτητο δρόμο του γιὰ νὰ τὸν πνίξη...

Τὸ ἄλογο τότε κατατρομαγμένο ἀπ' τὸ ἀπρόοπτο περιστατικὸ πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι τοῦ κυρίου του, ἐνῶ ἡ Ζανουμπᾶ, ἀγρία μέσα στὴν ἐκδίκησί της, καὶ μὲ μόλις συγκρατούμενη τὴ φρίκη της, γύρισε ἱκανοποιημένη στὸ φελλαχοχῶρι.

Ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μέρες βρῆκαν τὸ πτῶμα τοῦ δυστυχισμένου Ἄγγλου σὲ μιὰ ἐρημικὴ παραλία τοῦ Νείλου, μακρυά, πολὺ μακρυὰ ἀπ' τὸ μέρος ὅπου εἶχε διαδραματιστεῖ μιὰ καλοκαιρινὴ βραδυὰ ἡ θανάσιμη σκηνὴ τῆς σκληρῆς ἐκδικήσεως...

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Η ΓΛΩΣΣΕΣ ΚΑΙ Η ΧΑΡΕΣ ΤΟΥΣ

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας Κάρολος Ε', ὁ ὁποῖος ἤξερε πολλὲς εὐρωπαϊκὲς γλῶσσες, ἔλεγε γι' αὐτὲς τὰ ἑξῆς:

— Πρέπει κανεὶς νὰ μιλάη μὲ τὸ Θεὸ ἱσπανικά, μὲ τὸ φίλο του γαλλικά, μὲ τὴ φίλη του ἰταλικά, μὲ τὰ ἄλογά του γερμανικὰ καὶ μὲ τὰ πουλιά του ἀγγλικά...

Μὲ αὐτὸ ἤθελε νὰ πῆ ὅτι ἡ ἱσπανικὴ γλῶσσα διακρίνεται γιὰ τὴ μεγαλοπρέπειά της, ἡ γαλλικὴ γιὰ τὴ σαφήνειά της, ἡ ἰταλικὴ γιὰ τὴ γλυκύτητά της, ἡ γερμανικὴ γιὰ τὴν τραχύτητά της καὶ ἡ ἀγγλικὴ γιὰ τὸ συριστικό της τόνο.

Ἐπίσης μιὰ ἀνατολικὴ παροιμία λέγει ὅτι γιὰ νὰ κολακεύη κανεὶς τοὺς ἀνθρώπους πρέπει νὰ μιλάη τὴν ἀραβικὴ γλῶσσα, γιὰ νὰ τοὺς πείθη τὴν περσικὴ καὶ γιὰ νὰ τοὺς φοβίζη τὴν τουρκική.

Ἕνας ἄλλος ἀνατολικὸς μῦθος ἀναφέρει ὅτι τὸ φεῖδι ἐξαπάτησε τὴν Εὔα μιλῶντας της ἀραβικά, ὅτι ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα συνομιλοῦσαν στὸν παράδεισο περσικὰ καὶ ὅτι ὁ ἄγγελος τοὺς ἐδίωξε ἀπ' ἐκεῖ φοβερίζοντάς τους τουρκικά!

Τέλος, ὁ Μωάμεθ, ἂν καὶ ἔγραψε τὸ Κοράνιό του τουρκικά, ἐκτιμοῦσε πολὺ τὴν περσικὴ γλῶσσα γιὰ τὴ χάρι καὶ τὴ γλυκύτητά της καὶ ἔλεγε ὅτι αὐτὴ ἡ γλῶσσα ὁμιλεῖται στὸν παράδεισο.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἐξαιρετικῶς καλὰς τιμὰς παλαιὰ βιβλία καὶ ὁλοκλήρους βιβλιοθήκας, χειρόγραφα παλαιὰ καὶ εἰκόνας (χαλκογραφίας, λιθογραφίας κ.τ.λ.). Ἐπίσης περιοδικὰ ἐκδοθέντα μέχρι τοῦ 1900, ἐφημερίδας, βιβλία ξένων γλωσσῶν κ.τ.λ. κ.τ.λ. Πληροφορίαι στὰ γραφεῖα μας.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΜΕΘΟΥΝ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ;...

Ὁ ἀλκοολισμὸς τῶν ἐλεφάντων. Πῶς συλλαμβάνουν οἱ ἄγριοι τῆς Ἀφρικῆς τοὺς πιθήκους. Ἡ ἀγάπη τους πρὸς τὴν μπύρα. Τὰ ἄλογα τῶν ζυθοποιῶν τῆς Νέας Ὑόρκης. Πῶς ψοφοῦν ἀπὸ παράλυσι. Οἱ ἀλκοολικοὶ παπαγάλοι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἶνε ἀναμφισβήτητο ὅτι τὸ πάθος τοῦ ἀλκοολισμοῦ δὲν προσβάλλει μόνο τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ τὰ ζῶα.

Καθὼς ἀναφέρει λοιπὸν σ' ἕνα βιβλίο του ὁ Ἄγγλος φυσιοδίφης Βάλς, οἱ πίθηκοι, οἱ ἐλέφαντες, ἡ ἀρκοῦδες, τὰ ἄλογα καὶ τὰ σκυλιὰ ἔχουν μεγάλη κλίσι πρὸς τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά, τῶν ὁποίων ἡ κατάχρησις προκαλεῖ καὶ σ' αὐτὰ τὰ ἴδια περίπου ἀποτελέσματα ποὺ προκαλεῖ καὶ στοὺς ἀνθρώπους.

Αὐτὸ ἄλλωστε ἦταν γνωστὸ καὶ στοὺς παλαιοτέρους. Ἀπὸ τὴ βίβλο τῶν Μακκαβαίων π. χ. μαθαίνουμε ὅτι, κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, συνήθιζαν νὰ μεθοῦν τοὺς πολεμικοὺς ἐλέφαντας μὲ κρασὶ ἢ μὲ μοῦστο, γιὰ νὰ τοὺς κάνουν ὁρμητικωτέρους. Ἡ συνήθεια αὐτὴ διατηρεῖται καὶ σήμερα ἀπὸ πολλοὺς ἰθαγενεῖς λαούς, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι αὐτοὶ γιὰ νὰ μεθύσουν τοὺς ἐλέφαντας μεταχειρίζονται ροῦμι κι' ὄχι κρασί.

Εἶνε γνωστὸν ἀκόμα σ' ὅλους τοὺς διευθυντὰς θηριοτροφείων καὶ στοὺς φύλακας ζωολογικῶν κήπων ὅτι οἱ ἐλέφαντες ἐπωφελοῦνται κάθε εὐκαιρίας ποὺ τοὺς παρουσιάζεται γιὰ νὰ μεθύσουν. Μερικοὶ μάλιστα προσποιοῦνται γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ πὼς εἶνε ἄρρωστοι γιὰ νὰ τοὺς δώσουν κανένα ποτό...

Μερικοὶ ἄγριοι λαοὶ τῆς Ἀφρικῆς γνωρίζουν καλὰ τὴν ἀδυναμία τῶν πιθήκων πρὸς τὰ οἰνοπνευματώδη καὶ τὴν ἐκμεταλλεύονται γιὰ νὰ τοὺς συλλάβουν. Τοποθετοῦν δηλαδὴ στὴν εἴσοδο ἑνὸς δάσους ἕνα βαρέλι μὲ μπύρα. Οἱ πίθηκοι μόλις τὸ ἀντιληφθοῦν τρέχουν πρὸς τὰ ἐκεῖ, πίνουν, μεθοῦν καὶ γίνονται ἀναίσθητοι, σὲ σημεῖο ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ξεχωρίσουν ἕναν πίθηκο ἀπὸ ἕναν μαῦρο.

Τότε λοιπὸν πλησιάζει ὁ μαῦρος καὶ δίνει τὸ χέρι του στὸν μεθυσμένο πίθηκο γιὰ νὰ τὸν φέρη στὸ χωριό του... Ὁ πίθηκος παίρνει ἀπὸ τὸ χέρι ἕναν ἄλλο πίθηκο, ἐκεῖνος ἕναν τρίτο καὶ οὕτω καθεξῆς. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο σχηματίζεται μιὰ ὁλόκληρη συνοδεία πιθήκων, οἱ ὁποῖοι ὁδηγοῦνται, χωρὶς ἀντίστασι, στὸ χωριὸ καὶ αἰχμαλωτίζονται.

Ἀπὸ τὸ ἴδιο βιβλίο πληροφορούμεθα ὅτι ὑπάρχουν ἀρκετὰ ἄλογα στὴ Ν. Ὑόρκη, τὰ ὁποῖα εἶνε κυριευμένα ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ ἀλκοολισμοῦ. Τὰ ἄλογα αὐτὰ ἀνήκουν κυρίως στοὺς ζυθοποιοὺς καὶ ἐπειδὴ τρέφονται ἀπὸ ἕνα εἶδος κριθῆς ποὺ χρησιμεύει γιὰ τὴν κατασκευὴ μπύρας, ἀποκτοῦν σὺν τῷ χρόνῳ τὴ συνήθεια τῆς ζυθοποσίας σὲ ὑπερβολικὸ βαθμό. Ἐπειδὴ δὲ ἀναγκάζουν πολλὲς φορὲς τοὺς κυρίους των νὰ τοὺς δίνουν διαρκῶς μπύρα, παχαίνουν, τέλος, ὑπερβολικὰ καὶ πεθαίνουν ἀπὸ νευρικὴ παράλυσι, ἀπαράλλαχτα ὅπως καὶ οἱ ἀλκοολικοί. Ὁ ἐν λόγῳ συγγραφεὺς ἀναφέρει καὶ τὸ παράδειγμα ἑνὸς τέτοιου ἀλόγου, τὸ ὁποῖο ὁσάκις περνοῦσε μπρὸς ἀπὸ ζυθοπωλεῖο, σταματοῦσε καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ προχωρήση, ἂν δὲν τοῦ ἔδιναν μπύρα.

Ἐπίσης μεγάλη κλίσι πρὸς τὸ μεθύσι ἔχουν κι' οἱ παπαγάλοι, στοὺς ὁποίους μάλιστα οἱ ἄνθρωποι γιὰ νὰ διασκεδάσουν δίνουν διάφορα οἰνοπνευματώδη ποτὰ καὶ στὸ τέλος τοὺς καταντοῦν ἀλκοολικούς.

Ὁ Ἄγγλος φυσιοδίφης ἀναφέρει ὅτι ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω καὶ ἄλλα ζῶα εἶνε μέθυσα, ὅπως οἱ κόρακες, ἡ κουκουβάγιες, ἡ γάτες κλπ. Στὸ τέλος τοῦ βιβλίου του μάλιστα διηγεῖται τὴν ἱστορία ἑνὸς ψαριοῦ, τὸ ὁποῖο εἶχε γίνει ἀλκοολικὸ λόγῳ τῶν πολλῶν καταχρήσεων καὶ ἀναγκάστηκε νὰ αὐτοκτονήσῃ πέφτοντας μὲ ὁρμὴ ἀπάνω σὲ μιὰ πέτρα, σὲ μιὰ στιγμὴ σφοδροῦ νευρικοῦ παροξυσμοῦ!

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΒΑΣΙΛΙΚΟ ΤΡΑΠΕΖΙ !...

Ὅταν κατὰ τὸ ἔτος 1856 ἐστέφθη ὁ Τσάρος τῆς Ρωσσίας Ἀλέξανδρος, παρετέθησαν στὴ Μόσχα χάριν τοῦ λαοῦ... 240 τραπέζια! Στὰ τραπέζια αὐτὰ σερβιρίστικαν 440 πρόβατα ψητά, 480 μεγάλα κουτιὰ μὲ γλυκίσματα, 10.000 ὀκάδες ροφημάτων, 7.200 κόττες, 1000 μπεκάτσες, 1000 πάπιες, 24.000 ψωμιὰ ἄσπρα, 9.600 μαῦρα ψωμιά, 9.600 χοιρομέρια, 46.000 ὀκάδες ἀπίδια, 50,000 ὀκάδες δαμάσκηνα, 4.000 βαρέλια ζύθου, 2.800 βαρέλια κρασιοῦ κλπ.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΕΝΑ ΣΟΥΛΤΑΝΙΚΟ ΦΙΡΜΑΝΙ

Ὡς δεῖγμα τῆς ὑπεροψίας τῶν παλαιῶν μοναρχῶν τῆς Τουρκίας δημοσιεύουμε τὸ παρακάτω χαρακτηριστικὸ ἔγγραφο τοῦ Σουλτάνου Μωάμεθ τοῦ Δ'. πρὸς τὸν αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας Λεοπόλδο τὸν Α', πρὸς τὸν ὁποῖον γνωστοποιεῖ τὴν κήρυξι τοῦ πολέμου.

«Ἐγὼ ὁ Μωάμεθ, ἐπίγειος Θεός, μέγας καὶ ἰσχυρότατος αὐτοκράτωρ τῆς Βαβυλῶνος καὶ τῆς Ἰουδαίας, τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως, βασιλεὺς τῶν βασιλέων τῆς οἰκουμένης, μέγας μονάρχης πάσης Ἀραβίας καὶ Μαυριτανίας, τροπαιοῦχος ἐκ γενετῆς, κληρονόμος καὶ κάτοχος τοῦ τάφου τοῦ Χριστοῦ, ἀναγγέλλω διὰ τῆς παρούσης μου πρὸς ἐσένα τὸν αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας καὶ πρὸς ὅλους τοὺς ὑφισταμένους σου, καθὼς καὶ στὸν πάπα τῆς Ρώμης, στοὺς καρδιναλίους, στοὺς ἐπιτρόπους καὶ σ' ὅλους τοὺς συμπαρεδρεύοντας μ' αὐτούς, ὅτι ἐγὼ καὶ δέκα τρεῖς ἄλλοι βασιλεῖς τῆς ἐξουσίας μου σκοπεύουμε μὲ ἕνα ἑκατομμύριο καὶ τριακόσιες χιλιάδες πεζῶν καὶ ἱππέων νὰ γεμίσουμε τὴ χώρα σας μὲ ἀπερίγραπτη φρίκη καὶ νὰ τὴν πλημμυρίσουμε μὲ τὴν τουρκικὴ δύναμι ποὺ δὲν τὴν ἐγνωρίσατε ποτὲ τόσο πολεμοχαρῆ.

»Κυρίως σκοπεύουμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε ἐσένα καὶ τοὺς συμμάχους σου καὶ νὰ σᾶς διώξουμε ἀπ' τὶς πόλεις σας. Πολεμῶντας διαρκῶς μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι, θὰ παραδώσουμε τὰ πάντα στὴ φωτιὰ καὶ στὴ σφαγή, θὰ λεηλατήσουμε τὴ χώρα σας καὶ θὰ ἀφανίσουμε τοὺς κατοίκους σας. Θὰ συλλάβουμε καὶ θὰ θανατώσουμε ἐσένα καὶ τοὺς συγγενεῖς σου μὲ φοβερώτατα βασανιστήρια.

»Ἔχουμε σκοπὸ νὰ ἀφαιρέσουμε τὴν αὐτοκρατορία ἀπὸ σένα ποὺ βασιλεύεις σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ κομμάτι τῆς γῆς. Θέλουμε νὰ σὲ νικήσουμε καὶ νὰ γκρεμίσουμε τὸ θρόνο σου καὶ νὰ σπάσουμε καὶ νὰ καταπατήσουμε τὸ σκῆπτρο σου.

»Αὐτὰ ἀποφασίσαμε νὰ γνωστοποιήσουμε σὲ σένα, τὸν αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας, καὶ σ' ὅλους τοὺς συμμάχους καὶ τοὺς ἀρχηγούς σου.

»Μετ' ὀλίγον καὶ ὅσον τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα, τὰ λόγια αὐτὰ θὰ συνοδευθοῦν ἀπὸ ἔργα καὶ τότε θὰ μᾶς δώσῃς λόγο τῆς συμπεριφορᾶς σου. Λάβε τα λοιπὸν ὑπ' ὄψιν σου καὶ κανόνιζε σύμφωνα μ' αὐτὰ τὴ διαγωγή σου.

»Ἐξεδόθη στὴν ἰσχυρὴ πρωτεύουσά μας Ἰσμαλὲ (Κωνσταντινούπολι), τὴν ὁποίαν κατέκτησαν οἱ πρόγονοί μας ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς, ἀφοῦ κατέσφαξαν τὰ γυναικόπαιδά τους. Τὴν πόλι αὐτὴ εἴμαστε ἀποφασισμένοι νὰ τὴ διατηρήσουμε μὲ κάθε θυσία.

»Τὸ παρὸν ὑπεγράφη κατὰ τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς γεννήσεώς μας καὶ κατὰ τὸ ἕβδομον τῆς κραταιᾶς μας βασιλείας.

ΜΩΑΜΕΘ»

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΡΩΜΑΙΑ ΕΥΓΕΝΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Ἡ Μελανία πασπάτευε τὴν πόρτα μὲ τὰ χέρια της καὶ παρακαλοῦσε μὲ λόγια θερμά, λόγια πονεμένα, λόγια ἀπελπισίας καὶ ὀδύνης ἀπερίγραπτης. Τί τὴν ἔμελλε πειὰ ἂν τὴν ἄκουγαν ἡ ἄλλες μοναχές. Καὶ θὰ τὴν ἄκουγαν ἀσφαλῶς, ἂν δὲν ἄρχιζε ἔξαφνα ἕνας δυνατὸς ἄνεμος, ποὺ γέμισε τὴν ἀτμόσφαιρα μὲ καυτὴ ἄμμο τῆς ἐρήμου.

Ἡ Μελανία ἔννοιωθε τὸ λαρύγγι της στεγνό, πνιγόταν. Ἦταν ἀποφασισμένη νὰ μείνη ἐκεῖ μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ ἀγαπημένου της σὰν σκύλος, ὥσπου νὰ πεθάνη...

Ὁ φλογερὸς ἄνεμος ποὺ φυσοῦσε τὴν ἔκανε σιγὰ-σιγὰ νὰ παραφέρεται καὶ νὰ ἐξάπτεται.

Ἔχωνε τώρα τὰ νύχια της στὰ σανίδια τῆς πορτας, μάτωνε τὰ χέρια της, μὰ ἡ φωνή της ἔμενε ἀκόμα παρακλητική, τρεμάμενη, θρηνητική:

— Ἄνοιξέ μου... Ἄνοιξέ μου, ἀγάπη μου!...

Σωπαίνει λίγες στιγμὲς καὶ περιμένει ν' ἀκούση τὴ φωνή του, περιμένει ν' ἀκούση τὴν πόρτα ν' ἀνοίγη. Μὰ καμμιὰ ἀπόκρισις δὲν τῆς δίνεται στὸν πόνο της καὶ στὸν δαρμό της.

Ὁ Εὐγένιος εἶνε ξυπνητός, χωρὶς ἄλλο...

Τὴν ἀκούει... Ἀκούει τὰ θερμά της λόγια, τὶς ἀπελπισμένες ἱκεσίες της. Κι' ὅμως δὲν τὴν συμπονεῖ, δὲν ἀποκρίνεται...

Εἶνε λοιπὸν τόσο σκληρός;

Τὸν ἔχει γεράσει πρόωρα ἡ θρησκεία ποὺ μὲ τόσο φανατισμὸ διδάσκει καὶ πιστεύει;

Ἡ Μελανία ἀκουμπάει τὰ χείλη της στὴν κλειδαρότρυπα, σηκωμένη στὰ γόνατα καὶ τὸν καλεῖ μὲ τὰ πιὸ τρυφερὰ λόγια:

— Εὐγένιε... Γλυκέ μου φίλε... Γλυκειά μου ἀπαντοχή... Εὐγένιε, ἄνοιξέ μου... Τὰ χείλη μου διψᾶνε τὰ δικά σου, ἡ ἀγκαλιά μου ποθεῖ νὰ σὲ σφίξη παράφορα, τὸ αἷμα μου καίει...

... Δὲν μ' ἀκοῦς, ἀγάπη μου;...

... Γιατί μ' ἀφίνεις καὶ βασανίζουμαι ἔτσι;...

... Δὲν ἀγάπησες λοιπὸν ποτέ, καλέ μου;... Γιατὶ ἂν ἀγαποῦσες, Εὐγένιε, θὰ καταλάβαινες τί ὑποφέρω αὐτὴ τὴ στιγμὴ καὶ θὰ μὲ λυπόσουν...

... Ἄνοιξέ μου, καλέ μου... Ἡ ὥρα περνάει... Ἡ αὐγὴ ξεκίνησε κι' ἔρχεται... Μὴ μ' ἀναγκάσης νὰ γυρίσω στὸ κελλί μου, χωρὶς νὰ σὲ δῶ, ἀγάπη μου...

... Ἄνοιξέ μου μονάχα γιὰ μιὰ στιγμή...

... Νὰ σὲ δῶ μόνον, καλέ μου...

... Νὰ γονατίσω καὶ νὰ φιλήσω τὰ χέρια σου...

... Ν' ἀκούσω τὴ φωνή σου...

... Κι' ὕστερα... Ὕστερα θὰ φύγω μόνη μου, ἀγαπημένε μου καὶ τρισπόθητέ μου...

... Μ' ἀκοῦς, γλυκειά μου ἀγάπη μου;...

... Εὐγένιε!... Εὐγένιε!...

Στὰ παθητικὰ αὐτὰ λόγια της ποὺ θὰ λύγιζαν καὶ σίδερα καὶ θὰ ράγιζαν πέτρες, ὁ Εὐγένιος μένει ψυχρός, ἀσυγκίνητος, βουβός.

Δὲν τῆς ἀπαντάει...

Κι' ἡ νύχτα περνάει γρήγορα...

Κυλοῦν ἡ ὧρες...

Ὅπου νἆναι θὰ φτάση τὸ γλυκοχάραγμα.

Ἡ Μελανία σωριάζεται πάλι κάτω καὶ κλαίει, κλαίει σιγανά, πνιγμένα, γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀκούσουν.

Βεβαιώθηκε πειὰ πὼς δὲν θέλει νὰ τῆς ἀνοίξη.

Τὴν ἀποφεύγει...

Δὲν τὴν ἀγαπάει, ἀλλοίμονο!

Ἡ σκέψεις αὐτὲς κάνουν τὴ Μελανία τρελλὴ ἀπὸ ὀργή.

Τὸ πάθος κι' ἡ ἔξαψις τὴν παραφέρουν...

Δαγκάνει τὶς γροθιές της γιὰ νὰ μὴν ἀρχίση νὰ σκούζη σὰν δαιμονισμένη.

Τὰ δάκρυα στεγνώνουν στὰ μάτια της.

Τὸ σαγόνι της τρέμει.

Τὸ βλέμμα της σπιθοβολᾶ.

Σηκώνεται ὀρθή, ἀκουμπάει τὸ φλογισμένο μέτωπό της στὴν πόρτα καὶ μὲ φωνὴ ὑπόκωφη τοῦ ψιθυρίζει τὰ στερνά της λόγια:

— Ἄκαρδε!... Ἄπονε... Ἄπιστε!... Ὁ Θεὸς θὰ σοῦ τὸ πληρώση... Μ' ἀκοῦς;... Ὁ Θεὸς θὰ σὲ τιμωρήση... Κι' ἂν δὲν τὸ κάνη ὁ Θεός, θὰ τὸ κάνω ἐγώ... Ἐγώ!... Ἄκουσες;...

... Ἄ, δὲν μὲ ξέρεις καλά, Εὐγένιε... Δὲν εἶμ' ἐγὼ ἀπ' τὶς γυναῖκες ποὺ τὶς περιφρονοῦν...

... Μ' ἔκανες καὶ πόνεσα, θὰ σὲ κάνω νὰ σπαραχτῆς!

... Μ' ἐξευτέλισες στὰ ἴδια μου τὰ μάτια, θὰ σὲ ντροπιάσω σ' ὅλο τὸν κόσμο!...

... Ἄκουσέ με, Εὐγένιε... Ἄκουσέ με καλά... Αὔριο τὴ νύχτα θὰ ξανάρθω. Ναί, θὰ ρθῶ γιὰ στερνὴ φορά. Κι' ἂν δὲν μοῦ ἀνοίξης, ἀκοῦς, ἂν δὲν μοῦ ἀνοίξης, θὰ σκοτωθῶ ἐδῶ μπρὸς στὴν πόρτα σου, θὰ σφαγῶ πάνω στὸ κατῶφλι τοῦ κελλιοῦ σου καὶ τὸ κρίμα θὰ πέση ὅλο ἀπάνω σου...

... Ἄκουσες;...

... Μ' ἀκοῦς καὶ δὲν μιλᾶς. Εὐγένιε, μὰ θὰ τὸ μετανοιώσης...

... Θὰ τὸ μετανοιώσης...

Ἡ φωνή της ράγισε πάλι κι' ἔγινε τρεμάμενη.

Τὴν ξανάπαιρναν τὰ δάκρυα.

Μὰ δὲν ἤθελε νὰ κλάψη πειά. Ὤ, ὄχι...

Ἔρριξε γύρω της μιὰ γοργὴ ματιά, βεβαιώθηκε πὼς δὲν τὴν ἔβλεπε κανεὶς καὶ τοιμάστηκε νὰ φύγη.

Μὰ πρὶν ἀπομακρυνθῆ, κόλλησε τὸ στόμα της στὶς σχισμὲς τῆς πόρτας τοῦ κελλιοῦ καὶ ψιθύρισε, μὲ σφιγμένα τὰ δόντια τὰ λόγια αὐτά:

— Αὔριο... Τὰ μεσάνυχτα... Θἄρθω κρατῶντας μαζύ μου ἕνα μαχαῖρι... Ἀκοῦς; Ἀκοῦς; Ἕνα μαχαῖρι... Τὸ μαχαῖρι τοῦ λυτρωμοῦ...

Ἔσκυψε ὕστερα τὸ κεφάλι της κι' ἔτρεξε νὰ χαθῆ στὸ κελλί της.

Ἦταν ζαλισμένη, κοντανάσαινε, τὰ μάτια της ἔκαιγαν.

Ἔπεσε στὸ κρεββάτι καὶ προσπάθησε νὰ κοιμηθῆ ἀμέσως. Μὰ ὁ ὕπνος δὲν ἐρχόταν...

Ἡ ὑπερένταση ἡ νευρικὴ στὴν ὁποία βρισκόταν, κρατοῦσε τὰ μάτια της ὀλάνοιχτα.

Μὰ τὸ μυαλό της ἦταν σταματισμένο. Δὲν μποροῦσε, δὲν ἤθελε νὰ σκεφθῆ τίποτα.

Σηκώθηκε μάλιστα καὶ σύρτωσε τὴν πόρτα της. Δὲν ἤθελε νὰ δῆ κανένα.

Κι' ἐνῶ βρίσκοταν ἔτσι μὲ τὰ μάτια γλαρωμένα, τὴν πῆρε ἄξαφνα ὁ ὕπνος.

Βυθίστηκε σ' ἕναν ὕπνο βαθύ, κάτι σὰν λήθαργο, χωρὶς ὄνειρα...

Η ΣΚΛΗΡΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Ὁ Εὐγένιος βρισκόταν τὴν ἴδια αὐτὴ ὥρα στὸ κελλί του, γονατισμένος μπρὸς σ' ἕνα μικρὸ χάλκινο ἄγαλμα τοῦ Χριστοῦ καὶ προσευχόταν.

Προσευχόταν μὲ κατάνυξι, μὲ συντριβή...

Ζητοῦσε ἀπ' τὸ Θεὸ νὰ τὸν συγχωρήση, ἂν καὶ δὲν ἔφταιγε αὐτὸς γιὰ ὅ,τι συνέβαινε...

Τοῦ ζητοῦσε νὰ τὸν ὁπλίση μὲ θάρρος καὶ ψυχραιμία, μὲ σθένος καὶ λογική, γιὰ νὰ μπορέση ν' ἀποφύγη τὸν Σατανᾶ καὶ νὰ φέρη καὶ τὴν παραστρατισμένη Μελανία στὸν ἴδιο δρόμο.

Ὅταν τελείωσε τέλος τὴν προσευχή του, σταυροκοπήθηκε τρεῖς φορὲς καὶ πλησίασε στὸ κιγκλιδόφρακτο παράθυρο τοῦ κελλιοῦ του.

Ἔξω θαμποχάραζε...

Ὁ Εὐγένιος ἦταν ἄϋπνος.

Δὲν εἶχε κοιμηθεῖ καθόλου. Τοιμαζόταν νὰ πλαγιάση κοντὰ τὰ μεσάνυχτα, μὰ ὁ ἐρχομὸς τῆς Μελανίας τὸν κράτησε ἄγρυπνο. (Ἀκολουθεῖ).

ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΟΥ ΠΟΙΗΜΑ

Ἡ καρδιά μου καιρὸς εἶνε ἀνερώτευτη νὰ ζῆ,
ἀφοῦ ἔπαψε ν' ἀνάφτη σ' ἄλλες φλόγα ἐρωτική.
Πλὴν κι' ἂν ἔπαψε ν' ἀνάφτη σ' ἄλλες φλογα ἐρωτική,
ἡ καρδιά μου πάντα θέλει μὲ τὸν ἔρωτα νὰ ζῆ.
Μοῦ ἐμαράθηκαν τὰ νειᾶτα, πᾶνε τ' ἄνθη κι' οἱ καρποὶ
τῆς ἀγάπης· τώρα τάφος καὶ καϋμὸς μὲ καρτερεῖ.
Μὲ θειαφότοπον ὁμοιάζει τῶν στηθιῶν μου ἡ φωτιά,
καίεται καὶ δὲν φλογίζει, εἶνε νεκρικὴ πυρά.
Φόβοι, ἐλπίδες, ζήλιες, πόνοι, τὴν καρδιά μου δὲν (κινοῦν,
δὲν ἰσχύει οὐδ' ἡ ἀγάπη, στὸ ζυγὸ πλὴν μὲ κρατοῦν.
Μακρυὰ τώρ' ἀπ' τὴν ψυχή μου, μακρυὰ τέτοιοι στο- (χασμοί,
εἰς τὸν τάφο τώρα ἡ δόξα τὸν ἀνδρεῖο ξεπροβοδεῖ,
καὶ τοῦ κλεῖ τὰ μάτια ἂν πέση θῦμα τῆς ἐλευθεριᾶς.
Τήρα, γύρω μας ντουφέκια, φλάμπουρα, δόξα, Ἑλ- (λάς!
Ὁ Σπαρτιάτης βαστασμένος στὴν ἀσπίδα ἕναν καιρὸ
πλειὸ ἐλεύθερος δὲν ἦταν ἀπ' τὸν τωρινὸ Γραικό.
Ξύπνησε, ψυχή μου, ξύπνα, τὴν Ἑλλάδα δὲν ξυπνῶ!
Ἔξυπνη εἶνε, νὰ ἡ Ἑλλάς μου! Ψυχή, ξύπνα ἀπ' το (βυθό.
Πόθεν ἔρρευσε τὸ αἷμα μὲς στὶς φλέβες σου ἐνθυμοῦ,
γόνε ἐνδόξων προπατόρων, γόνος ἔνδοξος φανοῦ.
Πάθη ὅπου ξαναναιώνουν καταπάτα τα, ψυχή,
ἄχρηστο γιὰ σὲ τὸ γέλιο εἶν' τοῦ κάλλους κι' ἡ ὀργή.
Ἂν τὰ νειᾶτα σου λυπᾶσαι, γιατί θέλεις πλειὸ νὰ (ζῆς:
Τῆς τιμῆς ἐδῶ 'ναι ὁ τόπος, τρέξε αὐτοῦ νὰ σκοτωθῆς!
Ζήτα μνῆμα στρατιώτου, κι' ἂν ζητήσης θὰ τὸ βρῆς,
κύττα γύρω, πιᾶσε θέσι, πέσ' ἐκεῖ ν' ἀναπαυθῆς.

Μεταφρ. ΣΠ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ

ΟΥΓΓΡΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Μ. ΓΙΟΚΑΙ

ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΦΤΩΧΩΝ

Τὸν καιρὸ ποὺ κατεῖχαν τὴν Ἰσπανία οἱ Μαυριτανοί, ζοῦσε στὴν Κόρδοβα ἕνας ἀγαθὸς καὶ θεοσεβὴς ἄνθρωπος, ποὺ ἡ μεγάλη φιλανθρωπία του τὸν εἶχε κάνει πολὺ γνωστὸ καὶ στοὺς Ἰσπανοὺς καὶ στοὺς Ἄραβες. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὀνομαζόταν—μετρᾶτε ὀνόματα!—Δὸν Οὐρνάνδο Γαρκία Ἐζεκία Ἐλεάζαρο ντὲ Ἐσταλιμένα ἐλ Σενόρδο Μπενεφιτσεντίσσιμο ἤ, καθὼς τὸν ἀποκαλοῦσαν οἱ συμπολῖτες του, Ἀλαβάδο Σέα Δίος, ποὺ σημαίνει «Δόξα τῷ Θεῷ». Τὸ δεύτερο αὐτὸ ὄνομα ὁ φίλος μας τ' ἄκουγε μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι καὶ πολὺ συχνότερα ἀπὸ τὸ πρῶτο, γιατὶ δὲν περνοῦσε μέρα ποὺ νὰ μὴν προσφέρη βοήθεια σ' ἕνα φτωχὸ καὶ νὰ μὴν ἀκούση ἀπ' τὸ στόμα του τὴν ἐπιφώνησι αὐτή.

Ὅταν ὅμως σκόρπισε ὅλη του τὴν περιουσία στὶς ἐλεημοσύνες καὶ δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ εὐεργετῆ τοὺς φτωχοὺς μὲ δικά του χρήματα, ὁ Ἀλαβάδο Σέα Δίος ἄρχισε νὰ πηγαίνη ταχτικὰ στὰ σπίτια ὅλων τῶν πλουσίων τῆς χώρας ποὺ τὸν εἶχαν σὲ μεγάλη ὑπόληψι, καὶ νὰ τοὺς ζητάη συνδρομές. Κρατοῦσε μάλιστα κι' ἕναν ἰδιαίτερο κατάλογο, στὸν ὁποῖο εἶχε σημειωμένα τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν ἰδαλγῶν καὶ τῶν ἱπποτῶν τοῦ τόπου, μαζὺ μὲ τὰ ἐτήσια εἰσοδήματα τοῦ καθενός. Ἐπισκεπτόταν λοιπὸν διαδοχικὰ ὅλους τοὺς πλουσίους καὶ ἀπαιτοῦσε νὰ τοῦ δώσουν τὸν ἐτήσιο φόρο τους γιὰ τοὺς φτωχούς.

Οἱ πλούσιοι τὸν ἐφοβόνταν περισσότερο ἀπὸ τοὺς μαύρους καὶ δὲν τολμοῦσαν νὰ τοῦ ἀρνηθοῦν.

— Δὸν Ἐστεβάν! ἔλεγε ὁ φίλος μας σ' ἕναν ἀπ' αὐτούς. Ἔχετε κάθε χρόνο εἰσόδημα δέκα χιλιάδες ρεάλια... Μὴν ξεχνᾶτε λοιπὸν κι' ἐκείνους ποὺ δὲν ἔχουν ποῦ νὰ γείρουν τὸ κεφάλι τους.

— Ναί, ἀλλὰ φέτος ἔχασα δυὸ χιλιάδες ρεάλια στὶς ταυρομαχίες, ἀπαντοῦσε ὁ Δὸν Ἐστεβάν.

— Ποιὸς τὰ κέρδισε;

— Ὁ Δὸν Γεδώνιο καὶ ὁ Δὸν Χριστοβάλ.

— Ἀφοῦ εἴχατε καὶ χάσατε δυὸ χιλιάδες ρεάλια στὶς ταυρομαχίες, θὰ μπορέσετε νὰ δώσετε καὶ γιὰ τοὺς φτωχοὺς τουλάχιστον διακόσια...

Ὁ Δὸν Ἐστεβὰν κατσούφιασε, ἀλλά—τί νἄκανε;—μέτρησε τὰ διακόσια ρεάλια στὸ φίλο μας γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῆ.

Ἔπειτα ἦρθε ἡ σειρὰ τοῦ Δὸν Γεδώνιο καὶ τοῦ Δὸν Χριστοβάλ.

— Ἄρχοντές μου, τοὺς εἶπε ὁ Ἀλαβάδο Σέα Δίος, εἴχατε τὴν τύχη νὰ κερδίσετε στὶς ταυρομαχίες δυὸ χιλιάδες ρεάλια. Ὁ Δὸν Ἐστεβὰν ποὺ τὰ ἔχασε, μοῦ χάρισε γιὰ τοὺς φτωχοὺς ἄλλα διακόσια. Εἶνε λοιπὸν δίκαιο καὶ σωστὸ ἡ Εὐγενεία σας ποὺ τὰ κερδίσατε νὰ μοῦ δώσετε τὸ διπλάσιο...

Οἱ εὐγενέστατοι ἔξυναν τὰ κεφάλια τους καὶ πλήρωναν.

Ἕνας ὅμως ἀπὸ τοὺς πλουσίους τῆς χώρας, ὁ Δὸν Ἀμβρόσιος, ἦταν πολὺ φιλάργυρος. Μιὰ βραδυὰ λοιπὸν ποὺ δειπνοῦσε μ' ἕνα κομμάτι ψωμὶ καὶ μ' ἕνα ραπάνι, μπῆκε στὸ σπίτι του ὁ Ἀλαβάδο Σέα Δίος καὶ τοῦ ζήτησε τὸ φόρο τῶν φτωχῶν.

— Δὲν βλέπετε, τοῦ εἶπε ὁ φιλάργυρος, ποὺ δειπνῶ μὲ ξερὸ ψωμὶ καὶ μὲ ραπάνι;

— Ἴσα-ἴσα, ἐπειδὴ δὲν ἔχεις κανένα ἔξοδο, σοῦ περισσεύουν πολλὰ χρήματα. Κι' ἐπειδὴ ξέρεις πολὺ καλὰ πόσο εἶνε δυσάρεστο νὰ τρῶς ψωμὶ καὶ ραπάνι ἐνῶ ἔχεις χρήματα, μπορεῖς νὰ φανταστῆς εὔκολα πόσο περισσότερο θλιβερὸ εἶνε ὅταν εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ τὸ κάνης αὐτὸ ἀπ' τὴν ἀνάγκη... Ἔπειτα ἔχεις καὶ συμφέρο νὰ βοηθῆς τοὺς φτωχούς. Ἂν τοὺς βοηθᾶς, θὰ μένουν πάντα καλοὶ ἄνθρωποι, ὅπως εἶνε. Ἂν τοὺς ἀφήσης ὅμως χωρὶς βοήθεια, θὰ γίνουν ἀπὸ ἀνάγκη κλέφτες καὶ φονιάδες. Καὶ τότε ποιὸν θὰ κλέψουν καὶ ποιὸν θὰ σκοτώσουν πρῶτα-πρῶτα; Ποιὸν ἄλλο ἀπὸ σένα! Γι' αὐτὸ λοιπὸν δός μου ἀμέσως πενῆντα πετσέτες, κι' ἂν θέλης νὰ τὶς ξανάβρης, κάνε οἰκονομία ἕνα μῆνα ἀκόμα τρώγοντας ξερὸ ψωμὶ χωρὶς ραπάνι...

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἀλαβάδο Σέα Δίος ἀντάμωσε σ' ἕνα δρόμο τῆς Μαδρίτης τὸν ἐπίσκοπο Δὸν Λαυρέντιο Μενδόζα ἀπὸ τὴ Βαλέντσια.

— Πανιερώτατε! τοῦ εἶπε. Ἄκουσα πὼς ὁ λόγος ποὺ βγάλατε ἀπὸ τὸν ἄμβωνα γιὰ τὴν ἐλεημοσύνη στὴ γιορτὴ τῶν Ἁγίων Πάντων ἦταν πολὺ ὡραῖος καὶ συγκινητικός...

— Ἀλήθεια; Ἔγινε λοιπὸν λόγος γιὰ τὸ κήρυγμά μου καὶ στὴν Κόρδοβα; ρώτησε ὁ ἐπίσκοπος.

— Σ' ὅλη τὴν Ἰσπανία μιλοῦνε γι' αὐτό. Ἐγὼ μάλιστα τόσο πολὺ συγκινήθηκα, ποὺ δὲν ἐδίστασα νὰ πλησιάσω τὴν Πανιερότητά σας γιὰ νὰ σᾶς παρακαλέσω...

— Θέλετε νὰ διαβάστε τὸ λόγο μου; Μπορῶ νὰ σᾶς δώσω ἀμέσως τὸ χειρόγραφο...

— Ὄχι, γιὰ τὸ Θεό... Ἦρθα μονάχα νὰ σᾶς ζητήσω πεντακόσιους μοϊντόρος (παλαιὸ ἰσπανικὸ νόμισμα) γιὰ τοὺς φτωχούς μου.

Ὁ Δὸν Λαυρέντιος σκυθρωπὸς καὶ λυπημένος ἔβγαλε τὴ σακκούλα του καὶ πλήρωσε μουρμουρίζοντας:

— Πήγαινε στὸ Διάβολο τώρα!

Μιὰ ἄλλη μέρα ὁ Ἀλαβάδο Σέα Δίος εἶχε βγεῖ σὲ περιοδεία μὲ τὶ σκοπὸ νὰ μαζέψη χρήματα. Ἐνῶ περνοῦσε καβάλλα στὸ μουλάρι του μέσ' ἀπὸ τὸ δάσος, στὴν ὄχθη τοῦ Γουαδαλκιβὶρ εἶδε ἔξαφνα ἕναν Ἄραβα ποὺ καθόταν στὴ μέση τοῦ δρόμου κι' ἔπαιζε ζατρίκι.

Ὁ Ἀλαβάδο Σέα Δίος σταμάτησε παραξενεμένος τὸ μουλάρι του καὶ κύτταζε μὲ ἀπορία τὸν Ἄραβα ποὺ ἦταν ὁλότελα βυθισμένος στὸ παιγνίδι του καὶ φαινόταν πὼς ἐνδιαφερόταν ὑπερβολικὰ γιὰ τὸ ἀποτέλεσμά του.

Ἐπὶ τέλους ὁ φίλος μας ἔχασε τὴν ὑπομονή του καὶ τὸν ρώτησε:

— Τίνος εἶσαι γυιός, ὦ γενναῖε;

Ὁ Μαυριτανὸς ἔρριξε πρῶτα τὸ ζάρι του κι' ὕστερα ἀποκρίθηκε:

— Ἀφοῦ θέλεις νὰ τὸ μάθης, γενναῖε πιστέ, πατέρας μου ἦταν ὁ Μπὲν Μουτασσέμ κι' ἐγὼ ὀνομάζομαι Ἀμποῦ Ριζλάν.

— Καὶ τί κάνεις ἐδῶ πέρα, Ἀμποῦ Ριζλάν, γυιὲ τοῦ Μπὲν Μουτασσέμ;

— Παίζω ζατρίκι, ὅπως βλέπεις.

— Μὲ ποιὸν παίζεις; Μὲ τὸν ἑαυτό σου;

— Ὄχι, δὲν εἶμαι μόνος μου.

— Καὶ ποιὸς εἶνε ὁ ἄλλος συμπαίκτης σου;

— Ἐκεῖνος ποὺ βρίσκεται καὶ βλέπει παντοῦ, ὁ Κύριος τοῦ Παντός, ὁ μεγάλος Ἀλλάχ!

— Πολὺ δυνατὸς εἶνε ὁ συμπαίκτης σου...

— Ἀλλὰ καὶ πολὺ δίκαιος.

— Καὶ ποιὸς κερδίζει τώρα;

— Φαίνεται πὼς θὰ χάσω ἐγώ... Γιὰ σταθῆτε... Μιὰ ριξιὰ ἀκόμα καὶ τελείωσε. Πάει, ἔχασα... Δὲν μπορῶ νὰ παίξω ἄλλο σήμερα...

— Γιατί;

— Γιατὶ ἔχασα ὅλα μου τὰ χρήματα!

— Παίζετε λοιπὸν μὲ χρήματα;

— Βέβαια μὲ χρήματα! Αὐτὴ τὴ φορὰ ἔχασα πενῆντα χρυσᾶ...

— Καὶ πῶς θὰ τὰ στείλης στὸν Ἀλλάχ;

— Ὅταν χάνω, ὁ Ἀλλὰχ μοῦ στέλνει ἕναν ἐνάρετο καὶ θεοσεβῆ ἄνθρωπο ποὺ παίρνει ἀπὸ μένα τὰ χρήματα καὶ τὰ μοιράζει στοὺς φτωχούς. Ἔτσι εἶνε τὸ ἴδιο σὰν νὰ τὰ δίνω στὸν Ἀλλάχ. Σήμερα νομίζω πὼς ἔστειλε ἐσένα γιὰ τὴν εἴσπραξι. Πάρε λοιπὸν αὐτὰ τὰ πενῆντα χρυσᾶ καὶ μοίρασέ τα στοὺς φτωχούς...

Ὁ Ἀλαβάδο Σέα Δίος πῆρε τὰ χρήματα κι' ἔφυγε γεμᾶτος χαρὰ γιὰ τὴ γενναιόδωρη αὐτὴ ἐλεημοσύνη.

Ὅταν τελείωσε τὴ μεγάλη του περιοδεία στὴν Ἰσπανία καὶ κίνησε νὰ γυρίση στὴν Κόρδοβα, δὲν ξέχασε νὰ πάη νὰ ξαναδῆ τὸ θεοφοβούμενο Ἄραβα καὶ νὰ τὸν ρωτήση ἂν στὸ μεταξὺ ἔπαιξε κι' ἔχασε.

Κι' ἀληθινὰ τὸν βρῆκε πάλι καθισμένο στὴ μέση τοῦ δρόμου νὰ παίζη ζατρίκι μὲ μεγάλη ἀφοσίωσι.

Ὅταν ἔφτασε κοντά του, σταμάτησε τὸ μουλάρι του καὶ περίμενε μὲ ἐνδιαφέρον νὰ τελειώση τὸ παιγνίδι.

— Ἔ λοιπόν, Ἀμποῦ Ριζλάν, γυιὲ τοῦ Μπὲν Μουτασσέμ, θὰ χάσης καὶ σήμερα; τὸν ρώτησε σὲ λίγο.

— Ὄχι. Σήμερα εἶμαι τυχερός. Ἀκόμα μιὰ ριξιὰ κι' ὁ Ἀλλὰχ εἶνε χαμένος!

— Ὡραῖα! Κερδίζεις λοιπόν;

— Μάλιστα... Αὐτὴ τὴ στιγμὴ κέρδισα ἀπὸ τὸν Ἀλλὰχ πεντακόσια χρυσᾶ...

— Πώ, πώ! Καὶ πῶς θὰ τὰ πάρης;

— Ὅταν κερδίζω, ὁ Ἀλλὰχ μοῦ στέλνει ἕναν ἐνάρετο καὶ θεοσεβῆ ἄνθρωπο κι' ἐκεῖνος μοῦ πληρώνει τὰ κερδισμένα. Σήμερα νομίζω πὼς ὁ Ἀλλὰχ ἔστειλε ἐσένα γιὰ νὰ μὲ πληρώσης. Ἐμπρὸς λοιπόν... Φέρε γρήγορα τὰ πεντακόσια χρυσᾶ.

Καί, λέγοντας αὐτά, ὁ Μαυριτανὸς ἀκούμπησε τὸ πιστόλι του ἀπάνω στὸ στῆθος τοῦ καταπλήκτου Ἀλαβάδο Σέα Δίος, ὁ ὁποῖος δὲν ἄργησε νὰ τοῦ δώση τὸ βαλάντιό του.

Ὁ Ἀμποῦ Ριζλάν, ἀφοῦ πῆρε καὶ μέτρησε τὰ κερδισμένα πεντακόσια χρυσᾶ, ἔδωσε πίσω τὰ ὑπόλοιπα, λέγοντας μὲ εὐλάβεια:

— Ἀλαβάδο Σέα Δίος (Δόξα τῷ Θεῷ).

Κι' ὁ φτωχὸς Ἀλαβάδο Σέα Δίος ἔφυγε, ἀποφασισμένος νὰ μὴν ξαναπιάση λογαριασμοὺς μὲ τὸν Ἀλλὰχ ποὺ ἔβαζε ἄλλους νὰ τοῦ πληρώνουν τὰ χαμένα...

Ἐπισκεπτόταν διαδοχικὰ ὅλους τοὺς πλουσίους καὶ ἀπαιτοῦσε νὰ τοῦ δώσουν τὸν ἐτήσιο φόρο γιὰ τοὺς φτωχούς...

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ EUGENE CHAVETTE

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΕ ΤΑ ...ΞΥΛΙΝΑ ΠΟΔΙΑ!

Ἡ ἀκρίβεια, κύριοι, ἄρχισε νὰ λέη ὁ κ. Κλεμάν, ἕνας σαραντάρης δημόσιος ὑπάλληλος μὲ κοινὸ παρουσιαστικό, ἡ ἀκρίβεια εἶνε τὸ χειρότερο ἐλάττωμα ποὺ μπορεῖ νἄχη ἕνας ἄνθρωπος.

»Μάλιστα, κύριοι! Ἐγὼ ποὺ ἐπὶ εἴκοσι ὁλόκληρα χρόνια μὲ τὴν ἀφάνταστη ἀκρίβειά μου χρησίμευα γιὰ ρολόϊ στὴ γειτονιά μου, σᾶς βροντοφωνῶ ὅτι ἡ ἀκρίβεια εἶνε ἡ μεγαλείτερη κατάρα τοῦ κόσμου. Θέλετε νὰ μάθετε τώρα πῶς ἐλευθερώθηκα ἀπ' αὐτήν; Ἀκοῦστε με...

»Ἐπὶ ἐφτὰ χρόνια συνεχῶς εἶχα τὴ μανία νὰ πηγαίνω στὸ ἴδιο καφενεῖο. Στὶς ἔντεκα καὶ πέντε λεπτὰ ἀκριβῶς ἄνοιγα τὴν πόρτα του κι' ἔμπαινα μέσα καὶ στὶς δώδεκα παρὰ πέντε τὴν ἔκλεινα, φεύγοντας.

»Εἶνε περιττὸ νὰ σᾶς πλέξω τώρα τὸ ἐγκώμιο τῆς νέας ποὺ καθόταν στὸ γραφεῖο τοῦ καφενείου καὶ βαστοῦσε τοὺς λογαριασμούς. Περιορίζομαι μόνο νὰ σᾶς πῶ πῶς ἀπὸ τὴν πρώτη φορὰ ποὺ τὴν ἀντίκρυσα, ἔγινε ἡ βασίλισσα τῆς καρδιᾶς μου.

»Τῆς ὡμολόγησα μὲ τὸ βλέμμα μου πὼς τὴν ἀγαπῶ;... Μάντεψε αὐτὴ τὸν ἔρωτά μας;... Δὲν θυμᾶμαι πειά. Τὸ μόνο βέβαιο εἶνε ὅτι ἀγαπιόμαστε ἀπὸ μακρυά, χωρὶς ν' ἀλλάξουμε οὔτε μιὰ λέξι, ἐπὶ ἐφτὰ χρόνια... Γιατὶ ἐφτὰ χρόνια ἀκριβῶς μοῦ χρειάστηκαν ὥς ὅτου νὰ κατορθώσω νὰ τὴν πλησιάσω στὸ γραφεῖο της καὶ νὰ μπορέσω ἐπὶ τέλους νὰ τῆς μιλήσω...

»Μάλιστα, κύριοι! Μοῦ χρειάστηκαν ἐφτὰ ὁλόκληρα χρόνια γιὰ νὰ προχωρήσω ἀπὸ τὸ τραπέζι 7, στὸ ὁποῖο πρωτοκάθισα, ὅταν πρωτοπῆγα στὸ καφενεῖο μέχρι τοῦ τραπεζιοῦ 1 ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸ γραφεῖο της...

»Δὲν μπορεῖτε, κύριοι, νὰ φανταστῆτε πόσες προσπάθειες καὶ πόση ἐπιδεξιότητα κατέβαλα γιὰ νὰ τοὺς ἐκτοπίσω ὅλους αὐτοὺς ἀπὸ τὰ ἕξη τραπέζια ποὺ μὲ χώριζαν ἀπὸ τὸν ἄγγελό μου, τοὺς ἕξη τακτικοὺς καὶ ἀκριβεῖς σὰν κι' ἐμένα πελάτες τοῦ καφενείου, οἱ ὁποῖοι καθόντουσαν σ' αὐτά...

»Τὸν πελάτη τοῦ τραπεζιοῦ νούμερο 6 δὲν δυσκολεύτηκα καὶ πολὺ νὰ τὸν ἐκτοπίσω. Τὸ κατώρθωσα αὐτὸ πολὺ εὔκολα, γρατσουνῶντας ἀδιάκοπα τὸ τραπέζι μ' ἕνα σουγιᾶ. Ἔτσι αὐτός, καθὼς ἦταν πολὺ νευρικός, ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψη θυμωμένος τὸ τραπέζι του καὶ ν' ἀλλάξη θέσι...

»Ὕστερα ἀπὸ ἕξη μῆνες, κάποιο τυχαῖο περιστατικὸ ἦρθε νὰ μὲ ἀπαλλάξη καὶ ἀπὸ τὸν πελάτη τοῦ τραπεζιοῦ νούμερο 5, ὁ ὁποῖος ἦταν δεισιδαίμων. Μιὰ μέρα τὸ γκαρσόνι ἔσπασε τὸ φλυτζάνι κι' ἔχυσε τὸν καφὲ ἀπάνω στὸ τραπέζι του. Ἐκεῖνος τότε τὸ ἐγκατέλειψε τὴν ἴδια στιγμὴ περίφοβος, γιὰ νὰ γίνη ἀμέσως δικό μου...

»Ἔπειτα ἦρθε ἡ σειρὰ τοῦ πελάτου τοῦ τραπεζιοῦ νούμερο 4, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴ συνήθεια ν' ἀποκοιμᾶται γιὰ λίγες στιγμὲς ὕστερα ἀπὸ τὸ πρόγευμά του. Μόλις λοιπὸν αὐτὸς ἔκλεινε τὰ μάτια του, ἐγὼ ἄρχιζα νὰ χορεύω δυνατὰ στὸ κάθισμά μου. Ἡ κινήσεις μου αὐτὲς προκαλοῦσαν τέτοια ταραχὴ στὸν ὑπναλέο γειτονά μου, ὥστε σὲ λίγες μέρες ἀναγκάστηκε κι' αὐτὸς νὰ πάη σ' ἄλλο τραπέζι γιὰ νὰ μὴ χάνη τὸν ὕπνο του...

»Τὸν πελάτη τοῦ τραπεζιοῦ 3 μόνο μιὰ μέρα χρειάστηκα γιὰ νὰ τὸν ἐκτοπίσω. Μόλις μὲ εἶδε νὰ ἀλείφω μὲ βούτυρο καὶ χαβιάρι τὸ ψωμί μου καὶ νὰ τὸ βουτάω στὸν καφέ μου, ἔνοιωσε τόση ἀηδία, ὥστε ἐγκατέλειψε τὸ τραπέζι του τρέχοντας.

»Ὅσο γιὰ τὸν πελάτη τοῦ τραπεζιοῦ 2... τρέμω ἀκόμα ὅταν τὸν ξαναφέρνω στὸ νοῦ μου! Αὐτὸν χρειάστηκα τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια γιὰ νὰ τὸν ἐκτοπίσω. Ἂν δὲν εἶχα τὰ βλέμματα τοῦ ἀγγέλου μου ποὺ μ' ἐνθάρρυναν κάθε τόσο στὶς προσπάθειές μου, θ' ἀπελπιζόμουν καὶ θὰ παραιτούμουν ἀπ' τὴν ἰδέα νὰ γίνω κάτοχος τοῦ τραπεζιοῦ του...

»Τὰ γρατσουνίσματα ποὺ ἔκανα στὸ τραπέζι μου, τὸ ψωμὶ μὲ τὸ χαβιάρι ποὺ βουτοῦσα στὸν καφέ, ὁ χορὸς στὸ κάθισμά μου, ὅλ' αὐτὰ τοῦ κάκου τὰ χρησιμοποίησα. Κανένα δὲν ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ περίμενα, γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι ὁ γειτονάς μου ἦταν κουφὸς ἀπ' τὰ δυό του αὐτιά, τυφλὸς στὸ μάτι ποὺ ἔβλεπε στὸ μέρος μου καὶ καθόταν σὲ καρέκλα ποὺ δὲν ἐρχόταν σ' ἐπαφὴ μὲ τὴ δική μου.

»Τότε κατέφυγα σ' ἕνα ἄλλο στρατήγημα. Ὑποθέτοντας πὼς θὰ ἦταν φιλάργυρος, ἄρχισα νὰ μαζεύω ἀπάνω στὸ τραπέζι του, πλάϊ στὸν ἀγκῶνα του, φλυτζάνια, ποτήρια, μπουκάλες, πιάτα κ.λ.π. Ἐκεῖνος φυσικὰ δὲν τὰ ἔβλεπε καὶ μὲ τὴ μικρότερη κίνησί του τἄρριχνε κάτω.

»Ἔτσι, κάθε πρωΐ, ἀνάμεσα στὶς καρέκλες μας, δὲν ἔβλεπε κανεὶς τίποτε ἄλλο, παρὰ σπασμένα γυαλικά, ποὺ ὁ γειτονάς μου τὰ πλήρωνε πρόθυμα, χωρὶς νὰ παραξενεύεται γιὰ τὴν ἀδεξιότητά του καὶ χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται τὸ δόλο μου.

»Στὸ διάστημα τῶν τεσσάρων ἐτῶν ποὺ διήρκεσε ὁ ἀγώνας μας, πιστεύω νἄσπασε τόσα ποτήρια καὶ πιάτα, ὅσα θὰ ἀρκοῦσαν γιὰ τὸ νοικοκυριὸ ὅλων τῶν σπιτιῶν ἑνὸς μεγάλου χωριοῦ! Ὁ καταστηματάρχης μάλιστα θέλησε νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὴν περίστασι κι' ἔφερνε ραγισμένα δοχεῖα, τὰ ὁποῖα ὁ δυστυχὴς μονόφθαλμος πλήρωνε γιὰ καινούργια...

»Ἀφοῦ μεταχειρίστηκα ὅλα τὰ μέσα ποὺ γνώριζα ἐπὶ τέσσερα χρόνια χωρὶς ἀποτέλεσμα, στὸ τέλος σκέφτηκα ν' ἀπευθύνω ἐναντίον του μιὰ ἀνώνυμη συκοφαντικὴ ἐπιστολὴ στὴν ἀστυνομία, ὅταν ἔξαφνα κάποιο πρωῒ ἕνα ἁμάξι πλησίασε τὸ δυστυχισμένο γειτονά μου. Ἔτσι τὸ τραπέζι του περιῆλθε στὴν κατοχή μου.

Ἔξαφνα ἔβγαλα μιὰ κραυγὴ φρίκης...

»Ἀπὸ τὴ νέα μου θέσι βρισκόμουν πιὸ κοντὰ στὴ γῆ τῆς ἐπαγγελίας, ἀπ' τὴν ὁποία μονάχα ἕνα ἐμπόδιο μὲ χώριζε πειά: Τὸ τραπέζι νούμερο **1**.

»Ἀποφάσισα λοιπὸν νὰ ὑπερνικήσω κι' αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο κι' ἀπ' ἐκείνη τὴν ἡμέρα κήρυξα ἀμείλικτο πόλεμο στὸ γειτονά μου.

»Ἄ, μὰ αὐτὸς ὁ ἀριθμὸς 1 ἦταν φοβερὸς ἄνθρωπος, σᾶς ὁρκίζομαι! Ἦταν ἕνας παληὸς ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς, μὲ γένεια μακρυὰ καὶ μουστάκια, γερός, περιποιητικὸς καὶ ἀντιπαθητικός. Ἐπὶ ὀχτὼ ὁλόκληρα χρόνια γύριζε τὰ μεγάλα του μάτια πρὸς τὴν ἀγαπημένη μου κι' ἐπανελάμβανε ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ τὴν ἴδια στερεότυπη φράσι:

«—Ἐγὼ μοιάζω μὲ τὸν κισσό. Ὅπου προσκολληθῶ, ἐκεῖ θὰ πεθάνω!

»Αὐτὸ μοῦ ἀφαιροῦσε κάθε ἐλπίδα νὰ γίνω κύριος τοῦ τραπεζιοῦ του, γιατὶ ὁ γειτονάς μου φαινόταν ἱκανὸς νὰ ζήση ἑκατὸ χρόνια. Ἔτσι, εἶχα ἀπελπιστεῖ πειὰ καὶ δὲν περίμενα παρὰ μόνο τὴν ἐξ ὕψους βοήθεια.

»Ἐπὶ τέλους ὁ Θεὸς μὲ σπλαχνίστηκε κι' ἕνα πρωῒ ἔμαθα πὼς ὁ ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς εἶχε πεθάνει ἀπὸ δυσεντερία!... Τὸν λυπήθηκα τὸν καϋμένο, ἀλλ' ἡ χαρά μου ἦταν μεγαλείτερη ἀπὸ τὸ πένθος μου.

»Τώρα πειὰ βρισκόμουν κοντὰ στὸ ἴνδαλμά μου... Μά, θὰ μοῦ πῆτε, γιατί νὰ ὑποβληθῶ σ' ὅλα αὐτὰ τὰ μαρτύρια, ἀφοῦ μποροῦσα νὰ πάω μιὰ μέρα στὸ καφενεῖο γρηγορώτερα, πρὶν ἀκόμα ἔρθουν οἱ ἕξη ἄλλοι ἐνοχλητικοὶ πελάτες καὶ νὰ πιάσω εὐκολώτατα ὅποια θέσι ἤθελα;

»Ναί, ἀλλὰ ξεχάσατε τί σᾶς εἶπα στὴν ἀρχή; Ἤμουν ἀκριβής, κύριοι, σχολαστικὰ ἀκριβής, ἀπίστευτα ἀκριβής. Ὁ βίος μου ἦταν κανονισμένος μὲ τόση τάξι, ὥστε ποτὲ δὲν θὰ δεχόμουν νὰ τὸν ἀλλάξω οὔτε κατὰ δευτερόλεπτο.

»Ἐπανέρχομαι στὸ θέμα μου. Τώρα ποὺ βρισκόμουν τόσο κοντὰ στὸ ἀντικείμενο τῶν ὀνείρων μου, περιεργαζόμουν μὲ προσοχὴ τὴν ὡραία της ὄψι ποὺ πρόβαλλε ἀπὸ τ' ἄνοιγμα τοῦ γραφείου. Θαύμαζα τὰ κατάμαυρα μαλλιά της καὶ κύτταζα τὸ νόστιμο στόμα της.

»Τὰ μεγάλα πάθη, καθὼς ξέρετε, δὲν εἶνε φλύαρα. Μᾶς ἄρκεσε μιὰ σύντομη συνομιλία γιὰ νὰ συνεννοηθοῦμε περίφημα.

»Ἔτσι, μιὰ μέρα, ἔσκυψα πρὸς τὸ μέρος της καὶ τῆς ψιθύρισα:

«—Σ' ἀγαπῶ!...

»Τότε κι' αὐτὴ μοῦ ἀπάντησε:

«—Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ!...

«—Θὰ γίνης γυναῖκα μου! πρόσθεσα. Αὔριο νἆσαι στὸ συμβολαιογράφο μου στὶς ἐννέα καὶ πέντε...

»Τὴν ἄλλη μέρα, ἂν καὶ στὶς ἐννέα καὶ πέντε ἔπρεπε νὰ πάω στὸ γιατρὸ τῶν κάλων μου, ἐθυσίασα τὴν ἀκρίβειά μου γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου καὶ βρέθηκα στοῦ συμβολαιογράφου μου.

»Ἤμουν σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὸ πάθος μου καὶ δὲν ἔπαυα νὰ ἐγκωμιάζω τὴ μέλλουσα σύζυγό μου, τὴν ὁποία τοῦ παρέστησα μὲ χέρια βασίλισσας, μέση δαχτυλιδένια, κλπ.

«—Εἶνε ψηλὴ ἢ κοντή; μὲ ρώτησε ἔξαφνα ὁ συμβολαιογράφος.

»Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ μὲ ἄφησε ἄναυδο.

«—Δὲν ξέρω, τοῦ ἀποκρίθηκα συγχισμένος.

«—Πῶς! Τὴν ἀγαπᾶτε ἀπὸ ἐφτὰ χρόνια τώρα καὶ δὲν ξέρετε ἂν εἶνε ψηλὴ ἢ κοντή;

«—Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια, τοῦ εἶπα. Δὲν τὴν εἶδα ποτὲ κάτω ἀπὸ τὴ μέση, γιατὶ καθόταν πάντα στὴν καρέκλα της μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ καφενείου... Οὔτε σὲ θέατρο, οὔτε σὲ περίπατο πῆγα ποτὲ μαζύ της, γιατὶ ἡ ζωή μου ἦταν τόσο πολὺ κανονισμένη, ὥστε δὲν μποροῦσα νὰ θυσιάσω ἄλλη ὥρα γι' αὐτὴ παρὰ ἀπ' τὶς ἔντεκα καὶ πέντε ὥς τὶς δώδεκα παρὰ πέντε...

»Δὲν πρόφτασα ὅμως νὰ τελειώσω καὶ κάποιος ἄνοιξε τὴν πόρτα... Ἔμπαινε ἡ μνηστή μου!

»Ἔξαφνα τότε ἔβγαλα μιὰ κραυγὴ φρίκης καὶ ἀμέσως σωριάστηκα λιπόθυμος στὰ γόνατα τοῦ συμβολαιογράφου...

»Ὁ ἄγγελος τῶν ὀνείρων μου εἶχε... ξύλινα πόδια!»

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΔΕΓΟΝΔΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Ὁ Γιλπέριχος μισόκλεισε τὸ μάτι του κι' ἀμέσως τέσσερες ἄνδρες ἅρπαξαν τὸ φτωχὸ Εὐσέβιο καὶ τὴν ὡραία γυναίκα του καὶ τοὺς σφιχτόδεσαν μαζὺ καὶ τοὺς δυό, στῆθος μὲ στῆθος, πρόσωπο μὲ πρόσωπο, μὲ γερὰ σκοινιά.

Ὁ Εὐσέβιος ὡστόσο θὰ μποροῦσε ν' ἀμυνθῆ, ν' ἀντισταθῆ. Ἦταν εὔρωστος, μὰ φοβόταν μήπως αὐτὸ βγῆ σὲ κακὸ τῆς ἀγαπημένης του Μάρθας, μήπως δηλαδὴ ἐξ αἰτίας του ἡ δυστυχισμένη ὑπέφερε ἀκόμα περισσότερα.

Οὔτε καταδέχτηκε μάλιστα νὰ παρακαλέση κἂν τὸ βασιλέα νὰ τοὺς συχωρέση. Μονάχα ὅταν ἐδέθηκε, ὅπως εἴπαμε, μὲ τὴ γυναίκα του, ἔτσι ποὺ τὰ στόματά τους ἄγγιζαν τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, ψιθύρισε, δίνοντάς της ἕνα τρυφερὸ φίλημα:

—Φτωχὴ Μάρθα!

Ὄχι λιγώτερο θαρραλέα ἀπὸ τὸ σύζυγό της, ἡ νέα γυναῖκα, ἀνταποδίδοντάς του τὸ φίλημα, τοῦ ἀπάντησε χαμογελῶντας:

—Μὰ γιατί, ἀγαπημένε μου, μὲ θρηνεῖς, ἀφοῦ θὰ πεθάνω μαζύ σου;

Μὰ πῶς θὰ ἐπέθαιναν τάχα...

Καθὼς ἡ σκέψις αὐτὴ περνοῦσε ἀπὸ τὸ μυαλό τους, δυὸ λογχοφόροι τοὺς ἔδεσαν στὸ βάθος τῆς βάρκας, τὴν ὁποία ἔπειτα σήκωσαν στοὺς ὤμους των.

Μήπως ἐπρόκειτο τάχα νὰ τοὺς παρατήσουν, ἔτσι δεμένους μέσα στὴ βάρκα, στὸ ρεῦμα τοῦ ποταμιοῦ; Ἐν τοιαύτη περιπτώσει, κάθε ἐλπίδα σωτηρίας δὲν εἶχε χαθεῖ ἀκόμα...

Ψεύτικη ἐλπίδα! Ἔπρεπε νὰ ξέρουν πὼς ὅταν ὁ Γιλπέριχος ἐκδικόταν, λάβαινε κάθε φροντίδα γιὰ νὰ μὴν ξεφύγη τὸ θῦμα του ἀπὸ τὴν ἐκδίκησί του...

Ἔτσι, σὲ λίγο ὁ Εὐσέβιος κι' ἡ Μάρθα εἶδαν ὅτι ἡ βάρκα, μέσα στὴν ὁποία τοὺς εἶχαν δέσει, θὰ γινόταν τὸ φέρετρό τους...

Τοὺς μετέφεραν μαζὺ μ' αὐτὴ στὴν ἀκρογιαλιά, ὅπου εἶχαν σκάψει ἕναν τεράστιο λάκκο...

Μέσα στὸ λάκκο αὐτό, μπρὸς στὰ μάτια τοῦ Γιλπερίχου καὶ τῆς ἀκολουθίας του, οἱ στρατιῶτες κατέβασαν τὴ βάρκα μὲ τὸ φορτίο της...

Οἱ δυὸ δυστυχισμένοι σύζυγοι ἀνατρίχιασαν, γιατὶ καταλάβαιναν τώρα πῶς θὰ πέθαιναν...

—Ἔ, λοιπόν! τοὺς φώναξε ὁ βασιλεύς, γελῶντας μὲ τὴν ἀγωνία τους. Εἴδατε ποὺ δὲν σᾶς εἶπα ψέμματα;... Σὲ λίγο θὰ σᾶς ἑνώσω, ὅπως σᾶς ὑποσχέθηκα, γιὰ πάντα!...

—Βασιληᾶ, τοῦ ἀπάντησε ὁ Εὐσέβιος, καταχρᾶσαι τῆς ἐξουσίας σου γιὰ νὰ κάνης τὸ κακό... Βασιληᾶ, ὁ Θεὸς ποὺ σὲ βλέπει, θὰ σὲ τιμωρήση...

Ὁ Γιλπέριχος, ἀκούγοντας τὴν ἀπάντησι αὐτή, γέλασε ἀκόμα πιὸ δυνατὰ καὶ εἶπε:

—Δὲν εἴμαστε παρὰ σκιὰ καὶ χῶμα, ὅπως λέει καὶ ἡ Γραφή. Εὐσέβιε καὶ Μάρθα, ἀγαπημένα μου παιδιά, ξαναγυρίστε στὸ χῶμα ἀπ' τὸ ὁποῖο σᾶς ἔπλασε ὁ Θεός!

Ἀμέσως τότε οἱ λογχοφόροι ἄρχισαν νὰ ρίχνουν ἄμμο πάνω ἀπὸ τὸ λάκκο καὶ νὰ σκεπάζουν τὴ βάρκα μὲ τοὺς ἀτυχεῖς συζύγους.

Ἕνας τελευταῖος στεναγμός τους ἀκούστηκε καὶ τίποτε ἄλλο πειά...

Μολονότι συνηθισμένοι σὲ παρόμοιες ἐγκληματικὲς πράξεις τοῦ κυρίου των, οἱ ὑποτακτικοὶ τοῦ Γιλπερίχου, αὐτὴ τὴ φορά, εἶχαν παγώσει ἀπὸ τὸ θέαμα ποὺ εἶχαν ἀντικρύσει τὰ μάτια τους. Ὅλοι, κι' αὐτὸς ὁ Ρανιεμὸντ ἀκόμα, ἔννοιωθαν μιὰ μυστικὴ φρίκη νὰ τοὺς περνάη τὴν καρδιά...

Ὁ Βασιλεὺς μπῆκε σ' ἕνα φορεῖο ποὺ τὸ κρατοῦσαν δυὸ ἀκόλουθοι...

Ὁ λάκκος εἶχε γεμίσει πειὰ ἀπὸ ἄμμο, ἡ ὁποία εἶχε ἰσοπεδωθεῖ μὲ τὴν ἄλλη ἄμμο τῆς ὄχθης. Τίποτε δὲν ἐπρόδιδε ὅτι ἐκεῖ μέσα δυὸ πλάσματα, ποὺ ἦσαν πρὸ ὀλίγου ἀκόμα γεμᾶτα ζωή, εἶχαν θαφτεῖ ζωντανά.

—Καὶ τώρα, ἂς γυρίσουμε! διέταξε τότε ὁ Γιλπέριχος.

Καί, λέγοντας αὐτά, μπῆκε μέσα σ' ἕνα φορεῖο ποὺ τὸ κρατοῦσαν δυὸ ἀκόλουθοι, ἐνῶ οἱ ἄλλοι αὐλικοὶ ἀνέβηκαν σ' ἄλογά τους.

Ἔτσι ἡ βασιλικὴ πομπὴ ξεκίνησε.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔμπαιναν στὸ προαύλιο τοῦ πύργου, ὁ Γιλπέριχος, μὴ βλέποντας κοντά του τὸν ἀρχικυνηγό του, ζήτησε πληροφορίες γι' αὐτόν.

—Ὁ ἄρχων Λανδέριχος, τοῦ ἀπάντησαν τότε, ξέχασε τὸ μαχαίρι του στὴν καλύβα τοῦ ψαρᾶ καὶ γύρισε γιὰ νὰ τὸ πάρη.

* * *

Πράγματι, στὰ μισὰ τοῦ δρόμου, μὲ τὴν πρόφασι αὐτή, ὁ Λανδέριχος εἶχε ἀφήσει τὴ βασιλικὴ ἀκολουθία καὶ εἶχε γυρίσει πάλι πρὸς τὴν ὄχθη τοῦ Μάρνη, καλπάζοντας...

Ὅταν ἔφτασε στὴν καλύβα τοῦ Εὐσεβίου, ἡ νύχτα εἶχε ἁπλωθεῖ πειά, μιὰ νύχτα σκοτεινὴ καὶ θυελλώδης...

Ἦταν μιὰ νύχτα τέτοια ἀκριβῶς, ὅπως τὴν ἤθελε ὁ Λανδέριχος...

Ἔδεσε τὸ ἄλογό του σὲ μιὰ ἰτιά, μπῆκε μέσ' στὴν καλύβα καί, παρ' ὅλο τὸ σκοτάδι ποὺ βασίλευε μέσα σ' αὐτή, τραβῶντας κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός, ἐπῆρε ἀπὸ μιὰ γωνιὰ ὄχι τὸ μαχαίρι του—τὸ μαχαίρι του βρισκόταν στὴ ζώνη του—μὰ μιὰ ἀξίνα, τὴν ὁποία εἶχε προσέξει ἐκεῖ ἀπὸ πρίν.

Ἐφωδιασμένος μὲ τὸ ἐργαλεῖο αὐτό, ἔτρεξε γρήγορα στὴν ὄχθη, στὸ μέρος ὅπου κοιτόντουσαν ὁ ψαρᾶς καὶ ἡ γυναῖκα του. Ἐκεῖ ἄρχισε ἀμέσως νὰ ξεσκάβη τὴν ἄμμο...

Ἡ δουλειὰ τὴν ὁποία εἶχε ἀναλάβει ὁ Λανδέριχος ἦταν πολὺ βαρειά, γιατὶ ὁ λάκκος ἦταν ἐξαιρετικὰ βαθύς.

Μὰ γιατί τὸ ἔκανε αὐτό;... Γιατί τάχα; Ἂν ἔλπιζε νὰ ξαναβρῆ τὸν Εὐσέβιο καὶ τὴ Μάρθα ζωντανοὺς ἀκόμα καὶ νὰ τοὺς σώση, ποιὸν σκοπὸν εἶχε ἡ καλοσύνη του αὐτὴ πρὸς δυὸ ἀνθρώπους τοὺς ὁποίους μόλις ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶχε γνωρίσει;

Μὴ βιάζεστε, ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται, καὶ θὰ δοῦμε παρακάτω τὴν ἀφορμὴ τῆς συμπεριφορᾶς αὐτῆς τοῦ Λανδερίχου.

Ὁ ἀρχικυνηγὸς εἶχε γερὰ χέρια καὶ ἔτσι σὲ λίγο, χάρις στὶς ἀδιάκοπες προσπάθειές του, εἶχε ξεσκάψει ὁλόκληρο σχεδὸν τὸ λάκκο...

Τὰ σώματα τῶν δυὸ συζύγων ἑνωμένα παρουσιάστηκαν μπρὸς στὰ μάτια του...

Τότε, πετῶντας τὴν ἀξίνα του, ἀπάλλαξε μὲ τὰ χέρια του τὰ δυὸ θύματα τοῦ Γιλπερίχου ἀπὸ τὸ τελευταῖο στρῶμα τῆς ἄμμου ποὺ τὰ σκέπαζε, ἔπειτα τ' ἀνασήκωσε καὶ βγάζοντάς τα ἀπὸ τὸ φέρετρό τους, τὰ μετέφερε στὴν ὄχθη, ὅπου ἡ πρώτη του φροντίδα ἦταν νὰ λύση τὰ σκοινιὰ μὲ τὰ ὁποῖα ἦσαν δεμένα...

Τότε ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὴν καρδιά τους κι' ἀφουγκράστηκε...

Τῆς Μάρθας ἡ καρδιὰ δὲν χτυποῦσε καθόλου... Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα εἶχε πεθάνει πειά. Μὰ δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιο μὲ τὸν Εὐσέβιο... Ἡ καρδιὰ τοῦ ψαρᾶ χτυποῦσε ἐλαφρά.

Μόλις τὸ εἶδε αὐτὸ ὁ Λανδέριχος φώναξε χαρούμενα:

—Ὁ ἄντρας ζῆ!... Αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελα κι' ἐγώ...

* * *

Ὕστερ' ἀπὸ μερικὲς βδομάδες μετὰ τὰ παραπάνω γεγονότα, κατὰ τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ Σεπτεμβρίου, ὁ Γιλπέριχος, πρὶν ξεκινήση γιὰ τὸ καθημερινό του κυνῆγι, θέλησε νὰ πάη νὰ πῆ κάτι στὴ Φρεδεγόνδη...

Τὸ διαμέρισμα τῆς βασιλίσσης βρισκόταν ἀρκετὰ μακρυὰ ἀπὸ τὸ δικό του. Χρόνια τώρα οἱ δυὸ σύζυγοι, οἱ ὁποῖοι ἄλλοτε ἦσαν τόσο ἐρωτευμένοι μεταξύ τους, δὲν ἔχουν πειὰ παρὰ ἁπλὲς φιλικὲς σχέσεις... Μὰ ἡ Φρεδεγόνδη δὲν παραπονιόταν καθόλου γι' αὐτό. Ἔτσι μποροῦσε νὰ δέχεται σχεδὸν ἐλεύθερα κοντά της τὸ νεαρὸ Λανδέριχο...

Θέλοντας λοιπὸν νὰ μιλήση στὴ βασίλισσα, ὁ Γιλπέριχος διευθύνθηκε πρὸς τὸ δωμάτιό της.

Ἡ Φρεδεγόνδη, ἡ ὁποία μόλις εἶχε ξυπνήσει τὴν ὥρα ἐκείνη, ἔκανε τὴν τουαλέττα της, βοηθουμένη ἀπὸ μιὰ ἀκόλουθό της...

Εἶχε τοὺς λευκοὺς ὤμους της γυμνοὺς ἀκόμα...

Γι' αὐτό, ὁ Γιλπέριχος, μπαίνοντας μέσα, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήση ἕνα ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ...

(Ἀκολουθεῖ).

ΦΡΙΚΙΑΣΤΙΚΕΣ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΩΡΑΙΑΣ ΕΒΡΑΙΟΠΟΥΛΑΣ

Ὁ παράφορος ἔρως τοῦ ἱππότου Ἀρνόλδου. Ἡ περιφρόνησις τῆς ὡραίας Σάρας. Ἡ δραματικὴ καὶ ματωμένη νύχτα τῆς ἀπαγωγῆς. Ἡ αὐτοκτονία τῆς Σάρας. Ὁ δεύτερος γάμος τοῦ ἱππότου Ἀρλόνδου. Ἡ μυστηριώδης ἐπισκέπτρια. Τὰ τρία φιλιὰ τοῦ θανάτου. Ὅπου οἱ νεκροὶ ἐκδικοῦνται καὶ τιμωροῦν, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στὰ 1375 ζοῦσε στὴν Προβηγγία μαζὺ μὲ τὸν πατέρα της, τὸ γέρο-Ἡλία Λευΐ, μιὰ Ἑβραιοποῦλα, ἡ ὡραία Σάρα.

Ὁ Λευΐ εἶχε μεγάλη περιουσία, κι' οἱ εὐγενεῖς τοῦ τόπου ζηλεῦαν ὄχι μονάχα τὰ πλούτη του, ἀλλὰ καὶ τὴν κόρη του, ποὺ τὴν ἀποκαλοῦσαν «ὡραία τῶν ὡραίων». Ἕνας πρὸ πάντων ἀπ' αὐτούς, ὁ εὐγενὴς ἱππότης Ἀρνόλδος, εἶχε τρελλαθεῖ γιὰ τὴ Σάρα καὶ δὲν τὴν ἄφινε ἥσυχη μὲ τὶς ἐρωτικὲς ἐξομολογήσεις του. Γιὰ χάρι της, ἔλεγε, μποροῦσε νὰ θυσιάση τὸ πλούσιο μέγαρό του, τὰ λαμπρὰ ἄλογά του, τὰ οἰκόσημά του, τοὺς ὑπηρέτες του καὶ τὴ ζωή του ἀκόμα...

Ἐκείνη ὅμως τοῦ φερνόταν περήφανα καὶ περιφρονητικά, χωρὶς νὰ δίνη προσοχὴ στὶς ἱκεσίες του καὶ στὶς ἀπειλές του. Οὔτε τὰ πλούτη του ἤθελε, οὔτε τὸν ἔρωτά του, γιατὶ ἀγαποῦσε ἕνα νέο τῆς φυλῆς της, τὸ Σαμουήλ, τὸ γυιὸ τοῦ Σολομῶντος. Ὁ Σαμουὴλ εἶχε φύγει πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια γιὰ χῶρες μακρυνές, γιὰ νὰ τῆς φέρη ἀπ' αὐτές, ὅπως τῆς εἶχε πεῖ, χρυσᾶ κι' ἀσημένια στολίδια, μεταξωτὰ καὶ μαργαριτάρια. Κι' ἐπειδὴ τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες τῆς εἶχε γράψει πὼς θὰ γύριζε σύντομα, τὸν περίμενε μὲ λαχτάρα καὶ τὸν ἔβλεπε ταχτικὰ τὴ νύχτα στὸν ὕπνο της.

Κάθε πρωΐ, ἡ ὡραία Σάρα εὕρισκε στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ της ἕνα μεγάλο μπουκέτο ἀπὸ σπανιώτατα λουλούδια. Τ' ἄφινε ὅμως ἐκεῖ νὰ μαραίνωνται στὸν ἥλιο κι' οὔτ' ἕνα βλέμμα δὲν καταδεχόταν νὰ τοὺς ρίξη, γιατὶ ἤξερε τὴν προέλευσί τους.

Ὡστόσο ὁ ἱππότης Ἀρνόλδος, ὁ ὁποῖος τῆς ἄφινε τὰ λουλούδια, δὲν ἀπελπιζόταν τόσο εὔκολα. Καὶ βλέποντας πὼς δὲν γινόταν τίποτε μὲ τὸ καλό, ἀποφάσισε νὰ καταφύγη στὸ δόλο καὶ στὴ βία...

* * *

Μιὰ μέρα λοιπὸν βγῆκε καβάλλα στὰ περίχωρα καὶ στρατολόγησε μερικοὺς μισθοφόρους, τοὺς ὁποίους διέταξε νὰ πᾶνε στὸ σπίτι τοῦ γέρο-Ἡλία κι' ἀφοῦ ἁρπάξουν ὅ,τι πολύτιμο βροῦν ἐκεῖ μέσα, νὰ φύγουν, παίρνοντας μαζύ τους τὴν κόρη του.

Ὅταν οἱ ὁπλοφόροι ἔφτασαν στὸ σπίτι τοῦ Ἑβραίου, εἶχε νυχτώσει πειὰ γιὰ καλὰ κι' ἡ δᾶδες ποὺ κρατοῦσαν στὰ χέρια τους γιὰ νὰ τοὺς φέγγουν, φώτιζαν ἀπαίσια τὰ στυγνὰ πρόσωπά τους.

Χτύπησαν τὴν πόρτα ἀρκετὲς φορές, ἀλλὰ κανένας δὲν τοὺς ἄνοιξε, γιατὶ ὅλοι κοιμόνταν. Μονάχα ἡ ὡραία Σάρα ἦταν μισάγρυπνη καὶ συλλογιζόταν τὸν ξενητεμμένο Σαμουὴλ ποὺ τὸν καρτεροῦσε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. Γι' αὐτό, καθὼς ἄκουσε ἔξαφνα κρότο στὴν πόρτα τέτοιαν ὥρα, ἀνατρίχιασε ἀπὸ μιὰ γλυκειὰ προσδοκία καὶ σκέφτηκε πὼς δὲν μποροῦσε νἆναι ἄλλος ἀπὸ αὐτόν!

Φόρεσε λοιπὸν γρήγορα-γρήγορα τὸ κόκκινο φόρεμά της καὶ κατέβηκε, ἔχοντας λυμένη τὴν πλούσιά της κόμη ποὺ τὴν ἐσκέπαζε σὰν μεταξωτὸς μανδύας. Ἀλλὰ μόλις ἄνοιξε τὴν πόρτα, ὀπισθοχώρησε ἔντρομη, ἀφίνοντας μιὰ κραυγὴ φρίκης.

Ὁ πατέρας της ἀκούγοντας τὸ ξεφωνητό της, πετάχτηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι του, κι' ἔτρεξε νὰ δῆ τί συνέβαινε. Μὰ σὰν κατέβηκε κάτω, βρῆκε τὴν κόρη του λιπόθυμη στὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων τοῦ ἱππότη. Ὥρμησε ἀμέσως καταπάνω τους καὶ χτυπῶντας τους μὲ τὸ μαχαίρι του σὰν τρελλός, σκότωσε δυὸ ἀπ' αὐτούς. Τότε οἱ ἄλλοι ὁπλοφόροι ρίχτηκαν ἐναντίον του μὲ λύσσα κι' ὕστερ' ἀπὸ τρομερὴ ἀντίστασι, τὸν ἀφώπλισαν καί, ἀφοῦ τὸν ἐτραυμάτισαν θανάσιμα, τὸν ἐσώριασαν ἄψυχον καταγῆς, δίπλα στὴν ἀναίσθητη κόρη του.

Ἔπειτα οἱ ἐπιδρομεῖς μπῆκαν μέσα στὸ σπίτι κι' ἄρχισαν ν' ἁρπάζουν ὅ,τι πολύτιμο πρᾶγμα βρισκόταν μπροστά τους.

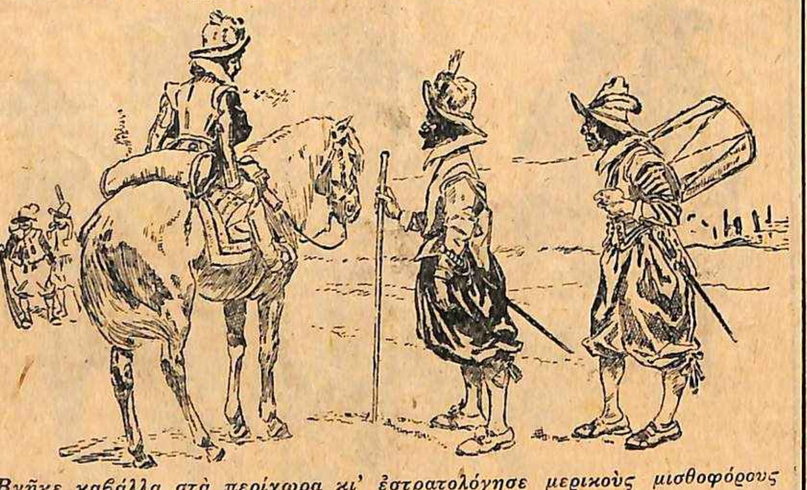

Βγῆκε καβάλλα στὰ περίχωρα κι' ἐστρατολόγησε μερικοὺς μισθοφόρους

Σὲ λίγο ἡ Σάρα συνῆλθε καὶ κατάπληκτη ζήτησε νὰ μάθη τί εἶχε συμβεῖ. Δοκίμασε νὰ σηκωθῆ, ἀλλὰ τὸ χέρι της ἄγγιξε τὸ παγωμένο κορμὶ ποὺ κοιτόταν δίπλα της. Ἀναγνώρισε ἀμέσως τὸν πατέρα της καὶ μιὰ τρομερὴ φρίκη τὴν ἐκυρίευσε ὁλόκληρη. Δὲν ἄργησε νὰ ἀντιληφθῆ ὅλη τὴ σκληρὴ πραγματικότητα, γιατὶ στὸ μεταξὺ ἄκουγε καὶ τὸ θόρυβο ποὺ ἔκαναν μέσα στὴν κατοικία της οἱ ἐπιδρομεῖς.

Ἐνῶ βρισκόταν σ' αὐτὴ τὴν τραγικὴ θέσι, εἶδε ἔξαφνα νὰ φτάνη καὶ νὰ ξεπεζεύη στὸ κατῶφλι ἕνας καβαλλάρης. Εἶχε τὸ ἀνάστημα τοῦ Σαμουὴλ καὶ φοροῦσε πράσινο χρυσοκέντητο μανδύα, σὰν τὸ δικό του.

Ἡ Σάρα, συγκινημένη ἀπ' τὸν ἀνέλπιστο ἐρχομὸ τοῦ ἀγαπημένου της, ἔτρεξε νὰ τὸν ἀγκαλιάση, χωρὶς νὰ μπορῆ καθόλου νὰ μιλήση. Ἀλλὰ φρίκη!... Ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος δὲν ἦταν ὁ μνηστῆρας της, ἀλλὰ ὁ ἱππότης Ἀρνόλδος, τὸν ὁποῖον εἶχε περιφρονήσει καὶ ὁ ὁποῖος τώρα τὴν εἶχε στὴν ἐξουσία του!... Ὁ μανδύας ὅμως ποὺ φοροῦσε ἦταν πράγματι τοῦ ἀγαπημένου της Σαμουήλ, τοῦ ὁποίου ὁ Ἀρνόλδος εἶχε πληροφορηθεῖ τὸ γυρισμό καὶ εἶχε βάλει ἀνθρώπους στὸ δρόμο νὰ τὸν σκοτώσουν.

Ἡ δυστυχισμένη κόρη, κυριευμένη ἀπὸ ἀνέκφραστο τρόμο, λιποθύμισε πάλι καὶ τότε ὁ ἄκαρδος ἱππότης βρῆκε εὐκαιρία νὰ τὴν ἀπαγάγη στὸ μέγαρό του...

* * *

Ἔξη χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε. Ὁ Ἀρνόλδος ὅμως δὲν ἐχάρηκε γιὰ πολὺ τὴν αἱματόβρεχτη νίκη του, γιατὶ ἀναγκάστηκε νὰ φύγη σὲ μακρυνὴ ἐκστρατεία. Τότε ἡ ὡραία Ἑβραία ποὺ τὴν εἶχε κάνει μὲ τὸ στανιὸ γυναῖκα του, ἀποφάσισε νὰ θέση τέρμα στὴ ζωή της.

Πράγματι δὲ μιὰ μέρα, καθὼς περιπατοῦσε στὶς ὄχθες τοῦ Ρήνου μὲ μιὰ γυναῖκα τῆς ἀκολουθίας της, ρίχτηκε ἔξαφνα μέσα στὸ ποτάμι. Τὸ ὁρμητικὸ νερὸ τὴν παρέσυρε γρήγορα πολὺ μακρυά, καὶ ἔτσι ὁ ἄνθρωπος τοῦ ἱππότου, παρ' ὅλες τὶς ἀναζητήσεις τους, δὲν μπόρεσαν νὰ βροῦν τὸ πτῶμα της.

Ὁ Ἀρνόλδος, γυρίζοντας ἀπ' τὸν πόλεμο, δοκίμασε μεγάλη θλίψι μαθαίνοντας τὸ δυστύχημα, γιατὶ ἡ ἀλήθεια ἦταν πὼς ἀγαποῦσε μὲ παράφορον ἔρωτα τὴν Σάρα. Ἔκλαψε πικρὰ γιὰ τὸ θάνατό της καὶ γιὰ πολλοὺς μῆνες ἔμεινε κλεισμένος στὰ δωμάτιά του, μὴ θέλοντας νὰ μιλήση σὲ κανέναν.

Ἀλλὰ ὁ χρόνος ποὺ θεραπεύει ὅλες τὶς ἀρρώστειες τῆς ψυχῆς, ἐγιάτρεψε καὶ τὴ δική του. Σκέφτηκε πὼς δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήση τὴν ἔνδοξη οἰκογένειά του χωρὶς ἀπογόνους καὶ ζήτησε σὲ γάμο τὴν Ἰζέλα, τὴν θυγατέρα τοῦ κόμητος ντὲ Βαζελέ, ὁ ὁποῖος δέχτηκε πρόθυμα τὴν πρότασί του.

Ἔζησε μαζύ της τρία χρόνια περήφανος κι' εὐτυχισμένος γιὰ τὰ δυὸ παιδάκια ποὺ τοῦ εἶχε χαρίσει ἡ γυναῖκα του. Ἔξαφνα ὅμως ὁ βασιλῆας χρειάστηκε ξανὰ τὴ βοήθεια τῶν εὐγενῶν του καὶ ὁ ἱππότης ἀναγκάστηκε νὰ ξαναφύγη, ἀφοῦ ὑποσχέθηκε στὴ γυναῖκα του πὼς θὰ τῆς ἔστελνε ὅσο μποροῦσε συχνότερα εἰδήσεις του.

* * *

Ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες, ἕνα βράδυ τὴν ὥρα ποὺ ὁ φύλακας τοῦ πύργου τοῦ Ἀρνόλδου ἐσήκωνε τὴν κινητὴ γέφυρα, εἶδε κάποιον νὰ στέκεται ἀπ' τὸ ἀπέναντι μέρος καὶ νὰ τοῦ φωνάζη:

— Εἶμαι σταλμένος ἀπ' τὸν ἱππότη Ἀρνόλδο...

Ὁ φύλακας εἰδοποίησε τὴν πυργοδέσποινα κι' ἐκείνη διέταξε ἀμέσως νὰ κατεβάσουν τὴ γέφυρα καὶ νὰ τῆς παρουσιάσουν τὸν ἀπεσταλμένο τοῦ συζύγου της.

Ἡ ἔκπληξί της ὅμως ἦταν μεγάλη ὅταν εἶδε νὰ μπαίνη στὸν πύργο μιὰ γυναῖκα ντυμένη στὰ μαῦρα καὶ μὲ τὸ κεφάλι σκεπασμένο μὲ πέπλο. Ἡ Ἰζέλα σηκώθηκε ἀμέσως καὶ πιάνοντας τὴν ἄγνωστη ἀπ' τὸ χέρι, τῆς εἶπε ἀνυπόμονα:

— Εὐλογημένος ἂς εἶνε ὁ ἐρχομός σου. Μήπως μοῦ φέρνεις κανένα γράμμα;

— Δὲν σοῦ φέρνω γράμμα, ἀλλὰ ἕνα τρυφερώτερο δεῖγμα τῆς ἀγάπης τοῦ συζύγου σου. Ὁ ἱππότης μ' ἐπεφόρτισε νἄρθῶ στὸν πύργο του καὶ νὰ δώσω στοὺς ἀγαπημένους του ἀπὸ ἕνα θερμὸ φιλί...

Καὶ ἀνασηκώνοντας τὸν πέπλο σίμωσε τὰ χείλη της στὸ πρόσωπο τῆς πυργοδέσποινας καὶ τὴν ἐφίλησε. Ἐκείνη φρικίασε ἄθελά της, ἀλλὰ κατανικῶντας τοὺς δισταγμούς της ἔφερε καὶ τὰ δυὸ παιδιά της γιὰ νὰ πάρουν ἀπὸ τὴν ἄγνωστη τὸ φιλὶ ποὺ τοὺς ἔστελνε ὁ ξενητεμμένος πατέρας τους.

Ἡ Ἰζέλα θέλησε νὰ κρατήση τὴν ἄγνωστη στὸν πύργο γιὰ νὰ τὴ φιλοξενήση, ἀλλὰ ἐκείνη προφασίστηκε πὼς ἦταν πολὺ βιαστικὴ κι' ἔφυγε τὸ ἴδιο βράδυ κιόλας. Ἡ εὐγενὴς πυργοδέσποινα τὴν εὐχαρίστησε θερμὰ γιὰ τὸ μήνυμα καὶ προτοῦ ἀναχωρήσει τὴν ἀγκάλιασε μὲ εὐγνωμοσύνη.

* * *

Ὁ πόλεμος τελείωσε κι' ὁ Ἀρνόλδος γύρισε στὸν πύργο του. Παραξενεύτηκε πολὺ ἀκούγοντας ἀπὸ τὴ σύζυγό του τὸ περιστατικὸ τῆς μυστηριώδους ἐκείνης ἐπισκέψεως καὶ τὴν ἐβεβαίωσε πὼς αὐτὸς δὲν εἶχε δώσει σὲ καμμιὰ γυναῖκα τέτοια ἐντολή.

Ἔξαφνα τότε τὰ δυὸ παιδιά του, ποὺ ἦσαν ὑγιέστατα, ἄρχισαν νὰ ἀδυνατίζουν σιγὰ-σιγά. Τὸ ἴδιο παρατηρήθηκε καὶ στὴ γυναῖκα του, ἡ ὁποία ἔννοιωθε νὰ τὴν βασανίζη κάποια μυστικὴ ἀρρώστεια. Τὰ συμπτώματα τῆς ἀσθενείας πολλαπλασιαστῆκαν καὶ σὲ λίγον καιρὸ ἐκδηλώθηκε ἡ λέπρα, ἀπ' τὴν ὁποία δὲν ἄργησε νὰ προσβληθῆ κι' ὁ ἴδιος ὁ Ἀρνόλδος.

Ὁ ἱππότης κυριεύτηκε τότε ἀπὸ ἀπερίγραπτη ἀπελπισία. Τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐξηγήση ἀπὸ ποῦ τοὺς εἶχε μεταδοθεῖ ἡ τρομερὴ αὐτὴ ἀρρώστεια κι' ἔτρεμε μὲ τὴν ἰδέα πὼς σὲ λίγο θ' ἀναγκαζόταν νὰ ἐγκαταλείψη μὲ τοὺς οἰκείους του τὸν πύργο του καὶ νὰ πάη σὲ κανένα λεπροκομεῖο. Μερικὲς φορὲς αἰσθανόταν τὴ συνείδησί του νὰ τὸν τύπτη, ἀλλὰ ἦταν ἀργὰ πειὰ γιὰ νὰ ἐπανορθώση τὰ παληὰ σφάλματά του.

Ἔξαφνα, μιὰ βραδυὰ τοῦ Ἰουλίου, δέκα χρόνια ὕστερ' ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἐκείνη νύχτα τῆς ἀπαγωγῆς τῆς Σάρας καὶ τῆς δολοφονίας τοῦ πατέρα της, ἀκούστηκε στὴν πόρτα τους ἕνας χτύπος. Ὁ ἱππότης σηκώθηκε νὰ ἀνοίξη καὶ βρέθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ γυναῖκα μὲ πέπλο, τὴν ὁποία ἡ σύζυγός του ἀναγνώρισε ἀμέσως ὡς τὴν παληὰ ἀγγελιοφόρο.

Ἡ ἄγνωστη πῆρε τότε τὸν ἱππότη ἀπ' τὸ χέρι καὶ σέρνοντάς τον πρὸς τὸ φῶς, σήκωσε τὸ κάλυμμα ποὺ σκέπαζε τὸ πρόσωπό της καὶ τοῦ φανερώθηκε σ' ὅλη της τὴν ἀγριότητα. Ὁ Ἀρνόλδος ἄρχισε νὰ τρέμη, γιατὶ δὲν περίμενε νὰ ξαναφανῆ μπροστά του ἡ Σάρα ποὺ τὴν ἐθεωροῦσε πεθαμένη καὶ ποὺ τώρα τοῦ παρουσιαζόταν μὲ μισοφαγωμένη τὴν ὄψι ἀπὸ τὴ λέπρα, μὲ κατάμαυρα δόντια, μὲ μάτια κατακόκκινα, σωστὸ φάντασμα...

— Μὲ ἀναγνωρίζεις λοιπόν, γενναῖε κι' εὐγενικὲ ἱππότη; τοῦ φώναξε μὲ σαρκασμὸ ἡ Ἑβραία. Ναί, εἶμαι ἐγώ, ἡ Σάρα ποὺ μὲ ἐξεβίασες καὶ μὲ κατέστρεψες καὶ ποὺ κατώρθωσα νὰ σᾶς μεταδώσω τὴν τρομερή μου ἀρρώστεια ποὺ θὰ φάη σιγὰ-σιγὰ τὶς σάρκες σας. Σοῦ ἀνταποδίδω τὴν ἀγάπη μὲ τὴν ἐκδίκησι! Εἶσαι εὐχαριστημένος ἔτσι; Καὶ μάθε, ἱππότη Ἀρνόλδε, πὼς ἡ Ἑβραία εἶνε λιγώτερο σκληρόκαρδη ἀπ' τὸ Χριστιανό... Γιατὶ ἐνῶ ἐσὺ σκότωσες τὸν πατέρα μου καὶ τὸ μνηστῆρα μου, ἐγὼ χαρίζω τὴ ζωὴ στὴ γυναῖκα σου καὶ στὰ παιδιά σου γιὰ νὰ τιμωροῦνται ἀκόμα στὸν κόσμο καὶ νὰ καταριοῦνται τ' ὄνομά σου!... Ἐσένα σὲ παίρνω μαζύ μου γιὰ νὰ δώσης λόγο τῶν πράξεών σου στὸν Ἀνώτατο Κριτή...

Καί, λέγοντας αὐτὰ ἡ Σάρα ἔβγαλε ἀπ' τὸν κόρφο της ἕνα ἀδαμαντοκόλλητο μαχαῖρι καὶ τὸ βύθισε στὴν καρδιὰ τοῦ Ἀρνόλδου. Ἔπειτα τὄβγαλε ἀπ' τὴν ὁλάνοιχτη πληγή του καὶ τὄμπηξε μέσα στὸ στῆθος της, γεμᾶτο ἀπὸ ζεστὸ καὶ κατάμαυρο αἷμα...

ΓΝΩΜΙΚΑ

ΤΩΝ ΜΟΓΓΟΛΩΝ

Οἱ καλοὶ ζητοῦν νὰ βροῦν τὰ δικά τους τὰ ἐλαττώματα. Οἱ κακοὶ ζητοῦν νὰ βροῦν τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων.

— Ὁ ἄνθρωπος, ἂν καὶ ἐτελειοποίησε τὴν ἐπιστήμη, δὲν ξέρει τίποτε ἀκόμα.

Τὸ στόμα τῆς γυναίκας εἶνε φωλιὰ κακολογίας.

ΑΠΟ ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΤΑ ΥΠΕΡ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΙΑΤΡΩΝ

Τί εἶνε γιατρός. Ποιὰ πρέπει νὰ εἶνε τὰ κυριώτερα προσόντα ἑνὸς καλοῦ γιατροῦ. Οἱ «μυιγοχάφτες». Τὰ ἐλαττώματα τῶν γιατρῶν, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κατὰ τὸ ἔτος 1737 ἐξεδόθη στὴν Καινιξβέργη τῆς Γερμανίας ἕνα περιεργότατο ἐπιστημονικὸ σύγγραμμα ἐπιγραφόμενο *«Γαζοφυλάκιο ἰατροφυσικό, ἤτοι θησαυρὸς ἰατρικῶν καὶ φυσικῶν γνώσεων»*. Συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου αὐτοῦ ἦταν κάποιος καθηγητὴς τῆς ἰατρικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Καινιξβέργης, ὁ ὁποῖος προσπαθεῖ νὰ ἐξηγήση σ' αὐτὸ τί θὰ πῆ γιατρός.

«Ἰατρός, λέγει ὁ καθηγητής, *εἶνε ἐκεῖνος ποὺ καταλαβαίνει ἀπὸ γιατρικὴ καὶ ποὺ προσφέρει τὴ βοήθειά του σὰν ὑπηρέτης στὴ φύσι. Ἡ κυριώτερες ἀρετὲς καὶ τὰ κυριώτερα προσόντα τοῦ ἰατροῦ πρέπει νὰ εἶνε τὰ ἑξῆς:*

1) Φόβος τοῦ Θεοῦ.

2) Πραγματικὴ καὶ βαθειὰ μόρφωσι.

3) Ἑτοιμότης κατὰ τὴ θεραπεία τῶν ἀσθενῶν.

4) Ἐπιμέλεια.

5) Εὐθυμία καὶ ὁμιλητικότης.

6) Ὑπομονή.

7) Θάρρος, πρὸ πάντων στὶς κολλητικὲς ἀρρώστειες, καὶ

8) Μυαλό.

«Ἐάν, ἐξακολουθεῖ ὁ παράδοξος ἰατροφιλόσοφος, *πάρη κανεὶς μέρα— μεσημέρι τὸ φανὸ τοῦ Διογένους καὶ περιοδεύσει στὶς κυριώτερες πόλεις μας καὶ πρὸ πάντων στὴν προσφιλῆ μας Καινιξβέργη, θὰ βρῆ ἐλαχίστους τέτοιους γιατροὺς καὶ πλῆθος ἀπὸ ἄλλους ποὺ σπανίως ἔχουν ἕνα ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω προσόντα, πολὺ δὲ σπανιώτερο ὅλα μαζύ.*

»Καὶ ὅμως οἱ μυιγοχάφτες αὐτοὶ ἔχουν τὴν ἀπαίτησι νὰ τοὺς προσφωνοῦν μὲ τὴ φράσι «κύριε δόκτωρ». Ἀλλὰ ποῦ πῆραν τὸ δίπλωμά τους αὐτὰ τὰ ζῶα; Στὸ Πανεπιστήμιο τῶν γαϊδουριῶν καὶ τῶν γουρουνιῶν, ἐπὶ τῆς πρυτανείας τῆς θεᾶς Βλακείας καὶ Ἀμαθείας.

Καὶ ἐξακολουθεῖ στὸ ἴδιο ἀπροκάλυπτο ὕφος:

«Αὐτοὶ ὅμως ὄχι τὶς μνημονευθεῖσες ἀρετὲς δὲν ἔχουν, ἀλλὰ εἶνε γεμᾶτοι ἀπὸ τὰ νύχια ὥς τὴν κορφὴ μὲ ἐλαττώματα ποὺ πρέπει ὅσον τὸ δυνατὸν νὰ τὰ ἀποφεύγη ὁ ἀληθινὸς γιατρός, ὅπως:

Τὴ φιλαργυρία. Τὴ φλυαρία καὶ τὴ μωρολογία. Τὴ διαφθορὰ καὶ τὴν ἀκολασία. Τὴν οἰνοποσία καὶ τὴν προπέτεια, τὴ μοχθηρία καὶ τὴν ἀπάτη».

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΧΟΥΡΣΙΤ

Οἱ δυὸ νεαροὶ σκλάβοι τοῦ Τούρκου ἄρχοντα. Ὁ νεαρὸς ποιητὴς ποὺ γοητεύει μὲ τοὺς στίχους του. Ὁ κρυφὸς καϋμὸς τοῦ νεαροῦ σκλάβου. Τὸ μήνυμα τοῦ Σουλτάνου. Ἡ ἀπελπισία τοῦ Χουρσίτ. Τὰ μυστηριώδη λόγια του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στὰ χρόνια τὰ παληὰ κάποιος Τοῦρκος ἄρχοντας ἀπ' τὴν Πόλι πῆγε μιὰ μέρα στὸ παζάρι ὅπου πουλοῦσαν τοὺς σκλάβους κι' ἀγόρασε ἕνα ἀγόρι καὶ μιὰ κοπέλλα.

Τὸ ἀγόρι ἦταν ἀπ' τὴ Γεωργία κι' ἡ κόρη Κιρκασία. Ἂν κι' ἦσαν σκεπασμένοι μὲ κουρελιασμένα ροῦχα, εἶχαν κι' οἱ δυὸ μιὰν ἀσύγκριτη ὠμορφιὰ στὸ πρόσωπό τους ποὺ φανέρωνε τὴν ἀρχοντική τους καταγωγή.

Ὁ ἄρχοντας, μόλις γύρισε στὸ μέγαρό του, τὴν κόρη τὴν ἔβαλε μαζὺ μὲ τὶς γυναῖκες τοῦ χαρεμιοῦ του, παραγγέλλοντας νὰ τὴ λούσουν, νὰ τὴ στολίσουν καὶ νὰ τὴ μάθουν χορὸ καὶ μουσική. Τὸ παιδὶ πάλι τὸ κράτησε μαζύ του, κι' ἐπειδὴ ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ μορφωμένους ἄρχοντες τοῦ καιροῦ του θέλησε νὰ τὸ κάνη κι' αὐτὸ γραμματισμένο.

Τ' ἀγόρι μεγάλωνε καὶ στὸ μεταξὺ εἶχε μάθει νὰ στιχουργῆ μὲ μοναδικὴ ἐπιδεξιότητα. Ὁ ἄρχοντας κι' οἱ φίλοι του τὸ θαυμάζαν καὶ δὲν ἔβρισκαν λόγια γιὰ νὰ τὸ ἐπαινέσουν. Τόσο πολὺ τοὺς ἄρεσαν οἱ στῖχοι του κι' ἡ θερμὴ καὶ ποιητικὴ ὁμιλία του!

Μὰ κι' ἡ κόρη ποὺ ἔμενε πάντα στὸ γυναικωνίτη, εἶχε μάθει νὰ παίζη θαυμάσια κιθάρα καὶ νὰ τραγουδάη μὲ μιὰ τρυφερὴ γλυκύτητα. Ὅταν τραγουδοῦσε μάλιστα τοὺς στίχους τοῦ Χουρσὶτ—ἔτσι εἶχε ὀνομάσει ὁ ἄρχοντας τὸ νέο Γεωργιανὸ—τὸ στῆθος της ἀνεβοκατέβαινε γοργὰ σὰν κῦμα θαλασσινὸ κι' ἀπὸ τὸ στόμα της ἔβγαιναν τέτοιοι τόνοι, ποὺ ὁ κύριός της κι' ὅσοι τὴν ἄκουγαν ἔννοιωθαν μιὰ δυνατὴ συγκίνησι νὰ τοὺς κυριεύη καὶ ἔχυναν ἄθελα δάκρυα.

Μονάχα τὰ μάτια τοῦ Χουρσὶτ ἔμεναν στεγνὰ καὶ κύτταζαν μὲ πάθος στὸ παραπέτασμα ὅπου κρυβόταν ἡ κόρη ποὺ τραγουδοῦσε. Τὴν ἄκουγε κι' ἔννοιωθε μέσα τὴν καρδιά του νὰ λαχταρᾶ, ἀλλὰ δὲν ἄφινε τὴν ταραχή του νὰ φανῆ.

Ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια, ὁ Σουλτᾶνος μαθαίνοντας τὴν ὠμορφιὰ καὶ τὰ χαρίσματα τῆς κόρης, ζήτησε ἀπ τὸν ἄρχοντα νὰ τοῦ τὴν πάη στὸ παλάτι. Οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι τοῦ ἄρχοντα, μόλις ἄκουσαν τὴν εἴδησι αὐτή, πῆγαν ἀμέσως νὰ τὸν συγχαροῦν γιὰ τὴ μεγάλη τιμὴ ποὺ τοῦ γινόταν καὶ ποὺ μαρτυροῦσε ἐξαιρετικὴ εὔνοια ἀπὸ μέρους τοῦ Σουλτάνου.

Ἀλλὰ κι' ὁ ἴδιος πῆγε νὰ πετάξη ἀπ' τὴ χαρά του κι' ἄρχισε νὰ τρέχη μέσα στὶς αἴθουσες ζητῶντας τὰ πιὸ ἀκριβὰ καὶ ὡραῖα φορέματα γιὰ νὰ στολίση ἀντάξια τὴν κόρη ποὺ τῆς ἔπεφτε τέτοια τύχη. Σὲ λίγο φώναξε τὸ Χουρσὶτ τὸν ἀγαπημένο του καὶ τοῦ παράγγειλε νὰ φτιάση ἕνα ποίημα γιὰ νὰ τὸ στείλη κι' αὐτὸ δῶρο στὸ Σουλτᾶνο μαζὺ μὲ τὴν κόρη.

Μὰ τότε ὁ νέος ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ κυρίου του καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριέ μου, ἀπὸ ἀνδράποδο ποὺ μὲ βρῆκες μ' ἔκαμες ἄνθρωπό σου, μὲ ὠνόμασες γυιό σου σχεδόν. Ἡ ἐπιθυμία μου ἦταν νὰ ζήσω γιὰ νὰ ἀνακουφίζω τὴν καλή σου καρδιὰ μὲ τὴν παντοτεινή μου εὐγνωμοσύνη. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς ὥρισε, ὅταν φεύγη ἡ ψυχή, τὸ κορμὶ νὰ ξαναγυρίζη στὸ χῶμα...

Ὁ ἄρχοντας κατάπληκτος σήκωσε ἀπάνω τὸ νέο καὶ ζήτησε νὰ μάθη τὴ σημασία τῶν λόγων του. Ἐκεῖνος ὅμως ἔμεινε ἄφωνος καὶ δὲν θέλησε νὰ τοῦ δώση τὴν ἐξήγησι.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ὅλα ἑτοιμάστηκαν, ἦρθαν ἀπ' τὸ παλάτι ἅρματα χρυσοστόλιστα μὲ δοῦλες καὶ εὐνούχους γιὰ νὰ παραλάβουν τὴν ὡραία Κιρκασία, ποὺ τὴν ἔλεγαν Τιργιάρ. Τότε ὁ ἄρχοντας κι' ἡ συνοδεία του συνώδεψαν τὴν κόρη καταστόλιστη καὶ τὴν παράδωσαν στὸν ἀρχιευνοῦχο μαζὺ μὲ πλούσια δῶρα.

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ φάνηκε στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ κι' ὁ Χουρσίτ. Ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλό του τὸ ἁμάξι τῆς ἀγαπημένης του κι' εἶπε μὲ γοερὴ φωνή:

— Ποιὸς εἶδε τὴν ψυχὴ νὰ φεύγη ἀπ' τὸ κορμί; Νά την... Ἡ ψυχή μου φεύγει!...

Καί, τραβῶντας τὸ μαχαῖρι του, χτυπήθηκε μ' αὐτὸ στὸ στῆθος του κι' ἀμέσως σωριάστηκε κάτω νεκρός! (*)

(*) Ἡ ἀνωτέρω διήγησι ἔχει ἐνδιαφέρον κατὰ τοῦτο, ὅτι εἶνε πραγματικὴ ἱστορία καὶ γράφηκε ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν Τιργιάρ, ἡ ὁποία εἶδε νὰ πεθαίνη ὁ φίλος της μπρὸς στὰ μάτια της.

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ **ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ**

Η ΜΙΝΙΟΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Ὁ νεαρὸς καὶ ὡραῖος μαρκήσιος Τζοβάννι, μοναχογυιὸς τοῦ παμπλούτου καὶ πανισχύρου ἄρχοντος τῆς Νεαπόλεως Κυπριάνι, σώζεται μιὰ μέρα ἀπὸ βέβαιο πνιγμὸ ἀπὸ τὴν ἀγγελικὴ ψαροπούλα Ἕλενα, τὴν ὁποία καὶ ἐρωτεύεται μὲ πάθος. Ὁ πατέρας του, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ τὸν παντρέψη μὲ τὴν ἐξαδέλφη του δούκισσα Μαλφιέρα, μόλις τὸ μαθαίνει αὐτό, γίνεται ἔξω φρενῶν καὶ τὸν φυλακίζει. Ὁ Τζοβάννι, μαθαίνοντας στὴ φυλακή του, ὅτι ἡ ἀγαπημένη του, κατόπιν καταχθονίων εἰσηγήσεων τῆς Μαλφιέρας, πρόκειται νὰ φύγη ἀπὸ τὴ Νεάπολι, σπάζει τὰ σίδερα τῆς φυλακῆς του καὶ φεύγει. Μὰ οἱ σκοποὶ τὸν ἀντιλαμβάνονται, τὸν πυροβολοῦν καὶ τὸν τραυματίζουν. Ἑτοιμοθάνατος, σέρνεται ὡς τὴν καλύβα τῆς ἀγαπημένης του, ὅπου καὶ σωριάζεται ἀναίσθητος. Ἐκεῖ τὸν βρίσκει ἡ Ἕλενα, τὸν περιθάλπει καὶ εἰδοποιεῖ τὸν πατέρα του. Ὁ ἄρχων Κυπριάνι τρέχει ἀμέσως μαζὺ μὲ τὴ Μαλφιέρα καί, μολονότι ἡ καρδιά του σπαράζεται βλέποντας τὸ γυιό του ἑτοιμοθάνατο, ἡ ὑπερηφάνειά του νικάει τὴ στοργή του, καὶ τὸν ἀποκηρύσσει, ἐπειδὴ ὁ Τζοβάννι ἐπιμένει νὰ θέλη νὰ παντρευτῆ τὴν ἀγαπημένη του ψαροπούλα. Συγχρόνως δέ, γιὰ νὰ ἱκανοποιήση τὴν προσβεβλημένη Μαλφιέρα, τῆς δηλώνει ὅτι θὰ τὴν παντρευτῆ ὁ ἴδιος. Μὰ τὴν ἴδια μέρα, προσβάλλεται ἀπὸ συμφόρησι καὶ πεθαίνει καὶ ἔτσι ὁ Τζοβάννι τὸν κληρονομεῖ, γιατί δὲν ἄφησε διαθήκη.

Ὁ νεαρὸς μαρκήσιος παντρεύεται κατόπιν τὴν Ἕλενα καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ γεννιέται ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι, ἡ Σπεράτα, ποὺ συμπληρώνει τὴν εὐτυχία τους.

Ἕξη χρόνια εὐτυχίας καὶ ἔρωτος πέρασαν ἀπὸ τότε. Ὁ Τζοβάννι καὶ ἡ Ἕλενα ἑορτάζουν μεγαλοπρεπῶς τὴν ἐπέτειο τῆς γεννήσεως τῆς Σπεράτας. Ἔξαφνα ὅμως, ἐνῶ ἡ ἑορτὴ βρίσκεται σὲ ὅλη τὴν λαμπρότητά της, ἀντιλαμβάνονται τὴν ἐξαφάνισι τῆς μικρούλας Σπεράτας.

Ὅλοι τότε νομίζουν πὼς ἡ Σπεράτα πνίγηκε. Μὰ ὁ πιστὸς ὑπηρέτης τοῦ μαρκησίου Οὐμβέρτος ὑποψιάζεται ὅτι τὴν ἔκλεψαν κατὰ διαταγὴ τῆς Μαλφιέρας μερικοὶ ἀτσίγγανοι. Παίρνει λοιπὸν τὸν κύριό του καὶ μερικοὺς ἀκολούθους καὶ ὁρμοῦν πρὸς καταδίωξι τῶν Ἀτσιγγάνων. Μὰ ἐνῶ τοὺς κυνηγοῦν, ἕνας ἀπ' τοὺς ἀτσιγγάνους, ὁ Κόκκινος Διάβολος, ἐξαφανίζεται μέσ' στὸ δάσος, παίρνοντας μαζύ του τὴ Σπεράτα. Ὁ μαρκήσιος τὸν καταδιώκει καὶ τὸν φθάνει.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἑτοιμάζεται νὰ τοῦ πάρη τὴν κόρη του καὶ νὰ τὸν σκοτώση, παρουσιάζεται ἔξαφνα ἡ Μαλφιέρα, ἡ ὁποία τραβῶντας τὸ πιστόλι της τραυματίζει θανάσιμα τὸ μαρκήσιο. Οἱ ἀκόλουθοί του, ἀκούγοντας τὸν πυροβολισμό, τρέχουν ἐπὶ τόπου. Ἐκεῖ ἡ Μαλφιέρα τοῦ λέει ὅτι ὁ κύριός τους ἀπεπειράθη ν' αὐτοκτονήση.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Ἄν, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ δούκισσα ντὲ Μαλφιέρα βρισκόταν κοντὰ στοὺς ἀτσιγγάνους, τοὺς συνενόχους της, θὰ μποροῦσε ν' ἀπολαύση τὴν ἐκδίκησί της σὲ ὅλη τὴ φρίκη της... Μέσα στὸ δάσος, ὅπου εἶχαν κατασκηνώσει οἱ Βοημοί, ἕνα κοριτσάκι ξεμαλλιασμένο, ντυμένο μὲ κουρέλλια, οὔρλιαζε, καθὼς τὸ χτυποῦσε ἕνα τέρας μὲ τὸ μαστίγιό του...

Ἦταν ἡ Σπεράτα!

Ὁ δήμιος δὲ τῆς γοητευτικῆς αὐτῆς μικρούλας ἦταν ὁ φριχτὸς ἀτσίγγανος ποὺ τὴν εἶχε κλέψει, ὁ Μαῦρος Διάβολος!...

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ Μαῦρος Διάβολος εἶχε συναντηθεῖ καὶ πάλι μὲ τοὺς συντρόφους του. Τοὺς εἶχε βρεῖ εὔκολα, γιατὶ αὐτὸς τοὺς εἶχε ὑποδείξει τὸ δρόμο ποὺ ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσουν...

Ὁ Κόκκινος Τζὶλ εἶχε παίξει ἐν τῷ μεταξὺ θαυμάσια τὸ ρόλο του μπρὸς στὸν Οὐμβέρτο καὶ τοὺς κυνηγοὺς τοῦ μαρκησίου, προσποιούμενος ὅτι δὲν ἤξερε τίποτε... Ὡστόσο, δὲν θὰ ξεμπέρδευε εὔκολα μὲ τὸν πιστὸ ὑπηρέτη, ἂν δὲν ἀκουγόταν ἔξαφνα ἀπὸ τὸ δάσος ὁ πυροβολισμὸς τῆς ντὲ Μαλφιέρα, ὁ ὁποῖος ἔκανε τὸν Οὐμβέρτο καὶ τὴν ἀκολουθία του ν' ἀφήσουν τοὺς ἀτσιγγάνους καὶ νὰ τρέξουν πρὸς τὰ ἐκεῖ...

—Γρήγορα στ' ἁμάξι! διέταξε τότε ὁ Κόκκινος Τζὶλ τὶς δυὸ γυναῖκες.

Ἡ γρηὰ Σάβα καὶ ἡ χοντρὴ Ἴρμα—μιὰ ὤμορφη κοπέλλα ἀποπλανημένη μᾶλλον παρὰ κακή—δὲν ἐπερίμεναν νὰ τοὺς ἐπαναλάβη τὴ διαταγή. Χώθηκαν γρήγορα-γρήγορα μέσ' στ' ἁμάξι, τὸ ὁποῖο ἄρχισε νὰ καλπάζη πρὸς τὰ βόρεια.

Τοὔδωσε κι' ἔπιε σ' ἕνα ποτῆρι ἕνα ἀποτελεσματικὸ φάρμακο.

Ὅταν νύχτωσε, κατασκήνωσαν σ' ἕνα μέρος μακρυνό, ποὺ τοὺς εἶχε ὑποδείξει ὁ Μαῦρος Διάβολος, πρὶν φύγη μαζὺ μὲ τὴ Σπεράτα...

Ὁ Κόκκινος Τζὶλ καὶ ἡ γρηὰ Σάβα ἦσαν σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἐξαιρετικὰ ἀνήσυχοι... Τί εἶχε γίνει ὁ ἀρχηγός τους; Βλέποντας ὅτι οἱ κυνηγοὶ τοῦ μαρκησίου τὸν κατεδίωκαν, εἶχε ἁρπάξει τὴ μικρὴ Σπεράτα, ποὺ ἦταν μισοπεθαμένη ἀπὸ τὸ φόβο της, καὶ εἶχε φύγει, λέγοντας στοὺς συντρόφους του:

—Ἐγὼ πάω νὰ κρυφτῶ μέσ' στὸ δάσος... Ἂν δὲν πάθω κανένα κακό, θὰ ξανασυναντηθοῦμε τὴ νύχτα στὸν πρῶτο σταθμό. Μὴν πῆτε τίποτε στοὺς ἀνθρώπους τοῦ μαρκησίου. Πρὸ πάντων νὰ μὴν τοὺς πῆτε ὅτι μὲ γνωρίζετε... Πρέπει ν' ἀρνηθῆτε τὰ πάντα, τὰ πάντα.

Ὁ Κόκκινος Τζὶλ εἶχε συμμορφωθεῖ πιστὰ μὲ τὶς διαταγὲς τοῦ Μαύρου Διαβόλου. Εἶχε κατασκηνώσει τὴ νύχτα μ' ἕνα σύντροφό του, ντυμένοι σὰν ἱππότες γιὰ νὰ μὴ γνωριστοῦν καὶ φορῶντας μάσκες, μπρὸς σ' ἕνα ἔρημο ἀγροτικὸ σπίτι, καὶ περίμενε μὲ ἀγωνία τὴν ἐπιστροφή του. Γιὰ νὰ κατανικήση τὴ νευρικότητά του, πηγαινοερχόταν σφυρίζοντας κάθε τόσο συνθηματικά. Ἔξαφνα ἕνα ἄλλο σφύριγμα ἀποκρίθηκε στὰ σφυρίγματά του καὶ ὁ Μαῦρος Διάβολος ξεπρόβαλε μπρός τους. Ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι δὲν διέτρεχαν κανένα κίνδυνο, ξαναχάθηκε μέσα στοὺς θάμνους καὶ γύρισε σὲ λίγο σέρνοντας πίσω του τὴ Σπεράτα, κατατρυπημένη καὶ καταματωμένη ὁλόκληρη ἀπὸ τ' ἀγκάθια. Τὰ σακατεμένα καὶ πληγιασμένα ποδαράκια της δὲν μποροῦσαν νὰ τὴ βαστάξουν πειά... Τὸ καινούργιο καὶ ὁλομέταξο φόρεμά της ἦταν κατακουρελλιασμένο. Ἀνάσανε σβυσμένα, κομμένα καὶ τὰ λεπτά της χείλη ἦσαν καταμελανιασμένα...

—Λίγο ἔλειψε νὰ μὲ σκοτώσουν γι' αὐτὸ τὸ παληοκόριτσο! εἶπε γρήγορα στοὺς συντρόφους του ὁ Μαῦρος Διάβολος. Μὰ θὰ μοῦ τὸ πληρώση ἀκριβά... Ἐσύ, φίλε Τζίλ, μεῖνε ἐδῶ μὲ τὸ σύντροφό σου καὶ ἔχε τὰ μάτια σου τέσσερα, ὥς ὅτου νὰ δοῦμε τί θὰ γίνη.

Καί, ἀφοῦ εἶπε αὐτά, διευθύνθηκε πρὸς τὸ ἁμάξι, σέρνοντας πίσω του τὴ μικρούλα Σπεράτα.

—Ἔ! τὸ μαστίγιό μου! φώναξε στὴ γρηὰ Σάβα μόλις πλησίασε.

—Ἦρθες, ἀφέντη; Κόντευα νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν ἀνησυχία μου! τοῦ ἀπάντησε ἡ μάγισσα μὲ χαρά.

—Τὸ μαστίγιό μου, σοῦ εἶπα! ξαναφώναξε ὁ Μαῦρος Διάβολος.

Ἡ Σάβα μπῆκε μέσ' στ' ἁμάξι καὶ τοῦ ἔφερε ὅ,τι ζητοῦσε. Εἶχε καταλάβει περὶ τίνος ἐπρόκειτο καὶ τοῦ εἶπε σαρκαστικά, δείχνοντας τὸ ξεδοντιασμένο καὶ φριχτὸ στόμα της:

—Πρῶτο μάθημα τοῦ χοροῦ!... Ἔ! Ἔ! Θὰ τῆς μάθης τὸ χορὸ τῶν αὐγῶν;... Μὰ στάσου νὰ τῆς φορέσω πρῶτα τὸ κοστοῦμι της. Δὲν πρέπει νὰ χαλάσουμε ἐντελῶς αὐτὸ ποὺ φοράει τώρα, γιατὶ μποροῦμε νὰ τὸ πουλήσουμε ἀκριβὰ ἀκόμα, ἄντρα μου...

Καὶ ἅρπαξε μὲ τὴ σειρά της τὴ μικρὴ Σπεράτα, ἡ ὁποία ἦταν περισσότερο πεθαμένη παρὰ ζωντανή... Μέσα σὲ μερικὲς στιγμές, ἡ γρηὰ ἀτσιγγάνα τῆς ἔβγαλε τὰ χαριτωμένα φορεματάκια, κεντημένα μὲ ἀγάπη ἀπὸ τὴ μητέρα της, καὶ τῆς φόρεσε τρισάθλια βρώμικα κουρέλλια...

Ἔπειτα μὲ τὰ χεράκια της καὶ τὰ ποδαράκια της γυμνά τὴν παράδωσε στὸ Μαῦρο Διάβολο, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ καταφέρη ἀπάνω της τὸ μαστίγιό του, φωνάζοντάς της:

—Ἐμπρός! Ἐμπρός! Χόρευε, Μινιόν...

Μινιόν!... Αὐτὸ τὸ ὄνομα τῆς εἶχε δώσει ὁ ἀτσίγγανος.

—Χόρευε, Μινιόν!... τῆς φώναζε ὁλοένα, ἐνῶ συγχρόνως τὸ τρομερὸ μαστίγιό του αὐλάκωνε τὸ λεπτὸ καὶ τρυφερὸ δέρμα τῆς φτωχῆς Σπεράτας, ἡ ὁποία ἀναπηδοῦσε καὶ οὔρλιαζε ἀπὸ τὸν πόνο...

—Συγγνώμην, κύριε... ἱκέτευε τὸν κακοῦργο, ὑψώνοντας ἑνωμένα πρὸς αὐτὸν τὰ χεράκια της. Συγγνώμην, κύριε... μὴ μὲ χτυπᾶτε... θὰ εἶμαι φρόνιμη... πολὺ φρόνιμη...

—Πήδα, Μινιόν! τῆς ἀπαντοῦσε ὁ ἀδυσώπητος δήμιός της, κατεβάζοντας διαρκῶς ἀπάνω της τὸ μαστίγιό της. Πήδα ἀκόμα πιὸ ψηλά... ἔτσι... μπράβο... μπραβίσσιμο...

Ἄξαφνα, καθὼς τὸ μαρτύριο τοῦ φτωχοῦ ἀγγέλου ἐξακολουθοῦσε, μιὰ φωνὴ γυναικεία ἀκούστηκε νὰ λέῃ ὀργισμένη:

—Δὲν θ' ἀφήσετε ἐπὶ τέλους ἥσυχο αὐτὸ τὸ παιδάκι!...

Ἦταν ἡ Ἴρμα, ἡ χοντρὴ ἀτσιγγάνα.

—Τί; μούγκρισε ὁ Μαῦρος Διάβολος, γυρίζοντας ἀπειλητικὰ πρὸς τὴν Ἴρμα. Τί εἶπες, ἐσύ;

Ἡ νέα ἀτσιγγάνα, ἡ ὁποία κοιμόταν καὶ εἶχε ξυπνήσει ἀπ' τὶς κραυγὲς τῆς Σπεράτας, εἶχε ἀνασηκώσει τὸ πανὶ τῆς σκηνῆς της κι' ἀπὸ κεῖ παρακολουθοῦσε τὸ φρικῶδες μαρτύριο, μὲ συμπόνια καὶ οἶκτο.

—Φτάνει πειά! εἶπε πάλι στὸ Μαῦρο Διάβολο. Γιατί τὴ χτυπᾶς ἔτσι; Τί σοῦ ἔκανε ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ μικρούλα;

—Τί μοῦ ἔκανε; Ὡραία ἐρώτησις! Ἂν ἤμουν πεθαμένος, ἐξ αἰτίας της θὰ εἶχα πεθάνει... Ἆ! κατεργάρα Μινιόν, θὰ σὲ μάθω ἐγὼ νὰ φωνάζης ἄλλη φορὰ πατερούλη καὶ μητερούλα!

Καί, λέγοντας αὐτά, ὁ τρομερὸς ἀτσίγγανος γύρισε τὸ μαστίγιό του καὶ χτύπησε μὲ τὸ χοντρὸ ξύλο του τὴ μικρούλα μάρτυρα, ἡ ὁποία σωριάστηκε κάτω σχεδὸν ἀναίσθητη...

—Πρόσεχε! φώναξε ἡ Ἴρμα, ἡ ὁποία εἶχε γίνει πειὰ ἔξω φρενῶν.

—Ἐσένα νὰ προσέχω; τὴν ἐρώτησε εἰρωνικὰ ὁ Μαῦρος Διάβολος.

—Ναί, ἐμένα! φώναξε ἡ Ἴρμα.

—Καὶ τί θὰ μοῦ κάνης, ὡραία μου;...

—Θὰ σὲ καταγγείλω! εἶπε ἡ ἀγαθὴ ἀτσιγγάνα. Ἂν ἐξακολουθήσης νὰ βασανίζης αὐτὸ τὸ παιδὶ ποὺ τὸ ἔκλεψες ἀπ' τοὺς γονεῖς του, θὰ σὲ προδώσω στὶς Ἀρχές!...

Ἀκούγοντας τὴν ἀπειλὴ αὐτὴ τῆς Ἴρμας, ἡ γρηὰ Σάβα, ὥρμησε ἐναντίον της, κρατῶντας ἀπειλητικὰ μιὰ μεγάλη κουτάλα.

—Θὰ καταγγείλης τὸ Μαῦρο Διάβολο! οὔρλιαξε. Ὤ! θὰ σὲ στραγγαλίσω ἐγώ!

—Ὤ! ἐσένα δὲν σὲ φοβᾶμαι, ἀπάντησε ἡ Ἴρμα. Θὰ σὲ συντρίψω στὰ δυὸ ἀπάνω στὰ γόνατά μου σὰν ξεροκλάδι, ἅμα θελήσω.

—Κι' ἐγὼ θὰ σοῦ φυτέψω αὐτὸ ἐδῶ στὴν καρδιά! φώναξε ὁ Μαῦρος Διάβολος, βγάζοντας τὸ μαχαίρι του καὶ ἕτοιμος νὰ ὁρμήση ἐναντίον τῆς Ἴρμας...

Μά, ἐκείνη τὴ στιγμή, φάνηκε ὁ Κόκκινος Τζίλ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀκούσει τὶς ἀπειλὲς καὶ εἶχε τρέξει... Εἶδε τὴ χειρονομία τοῦ Μαύρου Διαβόλου καί, μπαίνοντας ἀπειλητικὸς ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ τὴν Ἴρμα, τοῦ φώναξε:

—Ἔ! Τί εἶπες;... Θὰ σκοτώσης τὴν Ἴρμα;... Καὶ μένα δὲν μὲ λογαριάζεις... Φυλάξου, σύντροφε..

Καί, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, τράβηξε τὸ μαχαίρι του ἀπ' τὴ ζώνη του.

—Κάϊν! τοῦ φώναξε τότε ἡ γρηὰ Σάβα. Εἶσαι ἱκανὸς νὰ μᾶς σκοτώσης ὅλους κι' αὐτὸ γιὰ τὰ ὤμορφα μάτια αὐτῆς τῆς τεμπέλας τῆς Ἴρμας ποὺ τὴν περιμάζεψες ἀπὸ τοὺς δρόμους γιὰ τὴ δυστυχία σου...

—Αὐτὸ εἶνε δική μου δουλειά, μητέρα Σάβα! τῆς ἀπάντησε ὁ Κόκκινος Τζίλ. Μὰ τί πάθατε καὶ μαλλώνετε ἔτσι σὰν τρελλοί;... Οἱ καυγάδες αὐτοὶ θὰ γίνουν ἀφορμὴ νὰ μᾶς πιάσουν ὅλους...

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια ἔφεραν τὸ ἀποτέλεσμά τους... Ὁ Μαῦρος Διάβολος ὑπὸ τὴν ἀπειλὴ τοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον διέτρεχαν, καθησύχασε ἀμέσως κι' ἄφησε ἀπ' τὰ χέρια του τὴ μικρούλα μάρτυρα... Ἡ Ἴρμα τότε τὴν ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὴν ὡδήγησε στὴ σκηνή της.

Ἐπειδὴ ἡ Σπεράτα τὴν ἐκύτταζε κι' αὐτὴν περίτρομη, ἡ ἀτσιγγάνα τῆς εἶπε:

—Ἡσύχασε, μικρούλα μου... Ἐγὼ δὲν εἶμαι τόσο κακὴ σὰν τοὺς ἄλλους. Θὰ τὸ δῆς αὐτό... Θὰ σὲ προστατέψω, ἂν μπορέσω, ἀπὸ τὸ Μαῦρο Διάβολο... Κι' ἐσύ, Μινιόν, νὰ παρακαλῆς γιὰ μένα τὸ Θεὸ νὰ μ' εὐσπλαχνιστῆ κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Δευτέρας Παρουσίας...

Κι' ἐπρόσθεσε μ' ἀφέλεια καὶ συγκίνησι:

—Λένε πὼς τὶς προσευχὲς τῶν παιδιῶν τὶς ἀκούει ὁ Θεὸς καὶ πὼς μὲ μιὰ μικρὴ εὐεργεσία μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐξαγοράση καὶ τὶς μεγαλείτερες ἀκόμα ἁμαρτίες...

Καί, ἐπειδὴ ἡ μικρούλα Σπεράτα, μουδιασμένη ἀπὸ τοὺς πόνους, ἔκλεινε τὰ ὡραῖα της μάτια, ἡ Ἴρμα τὴν ἀπόθεσε ἥσυχα-ἥσυχα στὸ ἴδιο της τὸ στρῶμα, μὲ τὸ βλέμμα θολωμένο ἀπὸ τὸν οἶκτο.

—Μπᾶ! εἶπε σὰν νὰ ξαφνιαζόταν κι' ἡ ἴδια ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ αὐτὰ αἰσθήματά της. Μπᾶ; μήπως θ' ἀρχίσω τώρα νὰ κλαίω. Ὥστε εἶχα καὶ ἐγὼ δάκρυα στὰ μάτια μου καὶ δὲν τὸ ἤξερα...

Καί, σκουπίζοντας τὰ δακρυσμένα μάγουλά της μὲ τὸ μανίκι της, κύτταξε τὴ Σπεράτα ποὺ στριφογύριζε σπασμωδικὰ στὸ στρῶμα της, βασανισμένη ἀπὸ κάποιο κακὸ ἐφιάλτη, καὶ τῆς ψιθύρισε σιγὰ-σιγὰ στὸ αὐτί:

—Κοιμήσου... κοιμήσου... φτωχούλα Μινιόν!

VII
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΑΡΚΗΣΙΟΥ

Ὅλες τὶς ὧρες τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός, ἡ δυστυχισμένη Ἕλενα τὶς περνοῦσε κοντὰ στὸ κρεββάτι τοῦ πληγωμένου συζύγου της, τὸν ὁποῖο ἡ ἀγάπη της καὶ ἡ ἀφοσίωσί της προσπαθοῦσε νὰ σώση ἀπὸ τὸ θάνατο. Ἂν ἔφευγε καμμιὰ ὥρα ἀπὸ κοντά του, τὸ ἔκανε αὐτὸ γιὰ νὰ πάη στὸ παλάτι τοῦ κυβερνήτου καὶ νὰ τὸν ἱκετεύση νὰ ἐξαπολύση τοὺς ἀνθρώπους του πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις, γιὰ νὰ βροῦν τοὺς ἀτσιγγάνους ποὺ τῆς εἶχαν κλέψει τὴν ἀγαπημένη της Σπεράτα... Γιατὶ ἡ φτωχὴ μητέρα διατηροῦσε μέσα της τὴν ἐλπίδα...

('Ακολουθεῖ).

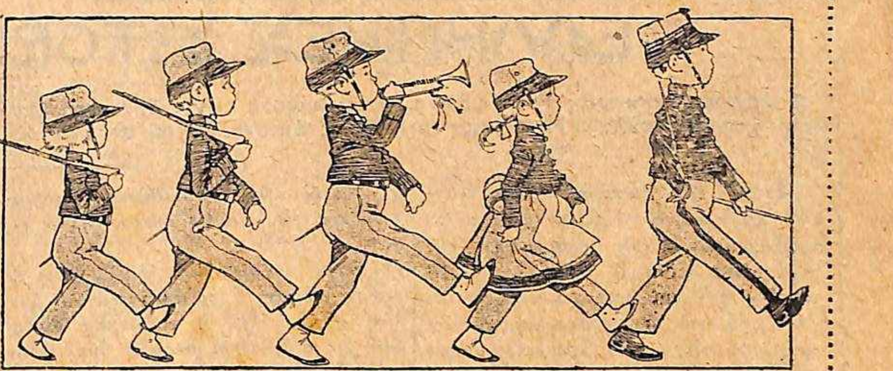

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ὁ ταμπάκος καὶ ἡ μπύρες τοῦ Σίλλερ. Ἡ μυρωδιὰ τῶν σάπιων μήλων ποὺ τὸν ἐνέπνεε. Πῶς ἐλιποθύμησε ὁ Γκαῖτε. Τ' ἀγαλματάκια ποὺ ἐνέπνεαν τὸν ποιητὴ τοῦ «Φάουστ». Οἱ περίπατοι τοῦ Ρακίνα. Πῶς οἱ διαβάται τὸν πέρασαν γιὰ τρελλό, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἐπανειλημμένως ἔχουμε γράψει γιὰ διάφορες ἰδιοτροπίες τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Σήμερα θὰ σᾶς ἀναφέρουμε μερικὲς ἄλλες ἀκόμη, πολὺ χαρακτηριστικὲς καὶ ἐνδιαφέρουσες.

Ὁ διάσημος Γερμανὸς ποιητὴς Σίλλερ ρουφοῦσε ὅλη τὴν ἡμέρα ταμπάκο, σύχναζε στὶς ταβέρνες καὶ στὰ ζυθοπωλεῖα καὶ τοῦ ἄρεσε πολὺ νὰ μιλάη μὲ τὶς νόστιμες ὑπαλλήλους των. Τὸ πρόγευμα καὶ τὸ δεῖπνο του ἀπετελεῖτο ἀπὸ χοιρομέρι, σαλάμι καὶ δυὸ ποτήρια μπύρας. Ἀπάνω στὸ γραφεῖο του συνήθιζε νὰ ἔχη πάντοτε μερικὰ σάπια μῆλα, ὄχι γιὰ νὰ τὰ φάη, ἀλλὰ νὰ τὰ μυρίζεται... καὶ νὰ ἐμπνέεται ἀπ' τὴ μυρωδιά τους. Λένε μάλιστα ὅτι τὰ καλύτερα δραματικὰ ἔργα του τὰ ἐμπνεύστηκε μυριζόμενος ταμπάκο καὶ σάπια μῆλα.

Ἰδοὺ μάλιστα τί διηγεῖται σχετικῶς ὁ Γκαῖτε σὲ μιὰ ἐπιστολὴ πρὸς ἕνα φίλο του:

«Προχτές,—γράφει—ἐπεσκέφθην τὸν καλό μου φίλο Σίλλερ, ἀλλὰ δὲν τὸν βρῆκα στὸ σπίτι του. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ σύζυγός του μοῦ εἶπε ὅτι θὰ γύριζε σὲ λίγο, κάθησα στὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ κρατήσω μερικὲς σημειώσεις. Ἀλλὰ μόλις πέρασαν λίγα λεπτά, αἰσθάνθηκα ἕναν πονοκέφαλο τόσο δυνατό, ὥστε μοῦ προκάλεσε λιποθυμία. Ἡ κυρία Σίλλερ ἔσπευσε τότε νὰ μὲ βρέξη μὲ νερὸ καὶ ἔτσι ἀνέλαβα ἀμέσως τὶς αἰσθήσεις μου. Στὴν ἀρχὴ δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω ἀπὸ ποῦ μοῦ εἶχε προέλθει αὐτό, ἀλλὰ σὲ λίγο ἀνακάλυψα τρία-τέσσερα καταραμένα σάπια μῆλα, τὰ ὁποῖα ἀνέδιδαν ἀνυπόφορη μυρωδιά. Μόλις τὰ βρῆκα, τὰ πῆρα καὶ θέλησα νὰ τὰ ρίξω κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο, ἀλλὰ ἡ σύζυγος τοῦ ποιητοῦ μὲ ἐμπόδισε λέγοντάς μου ὅτι ὁ Σίλλερ δὲν μποροῦσε νὰ χαράξη μιὰ γραμμὴ χωρὶς αὐτά».

Ὁ Γκαῖτε ἐξ ἄλλου δὲν μποροῦσε μὲ κανένα τρόπο νὰ ἀνεχθῆ τὴν παρουσία ἀνθρώπων ποὺ φοροῦσαν ματογυάλια. Συνήθιζε νὰ προγευματίζη πάντοτε ὄρθιος καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἔγραφε συνήθιζε νὰ ἔχη τοποθετημένα μπροστά του μερικὰ ἔργα γλυπτικῆς γιὰ νὰ ἐμπνέεται. Τὸ γραφεῖο του μάλιστα ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ μικρὰ ἀγάλματα γυναικῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα πολὺ ἐβοηθεῖτο στὴ διαγραφὴ τῶν τύπων τῶν ἡρωΐδων του.

Ὁ Ρακίνας μονάχα στὸν περίπατο εὕρισκε τὶς ἐμπνεύσεις του. Καθὼς ἐπήγαινε στὸ δρόμο του, στιχουργοῦσε καὶ ἀπήγγελλε μάλιστα τοὺς στίχους του μὲ πολὺ δυνατὴ φωνή. Μιὰ μέρα περιφερόταν ἔτσι στὸν κῆπο τοῦ Κεραμεικοῦ καὶ καταγινόταν μὲ τὴ στιχουργία ἑνὸς νέου δράματός του. Τὸ λοξὸ βλέμμα του, ἡ ἀλλόκοτες κινήσεις, ἡ χειρονομίες κι' ἡ κραυγές του προσείλκυσαν γύρω του ἑκατοντάδες περιπατητῶν, οἱ ὁποῖοι ἔσπευσαν νὰ τὸν συγκρατήσουν φοβούμενοι μήπως πέση στὸ νερό. Μόλις ὁ Ρακίνας ἔγραφε στὸ χαρτὶ τοὺς στίχους ποὺ εἶχε σχεδιάσει, ἔτριβε τὰ χέρια του ἀπὸ ἱκανοποίησι καὶ πηδοῦσε σὰν μικρὸ παιδί.

Ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὀνομαστοὺς συγγραφεῖς ὁ Ρουσσὼ ἔγραφε τὸ πρωΐ, ὁ Λεσὰζ τὸ μεσημέρι καὶ ὁ Βύρων τὰ μεσάνυχτα. Ὁ Οὐμβόλδος ἐκοιμόταν μόνο 4 ὧρες τὸ ἡμερονύχτιο καὶ ἔγραφε πάντα στὸ γόνα του. Ὁ Μίλτων ἐμπνεόταν πάντα τὴ νύχτα, ὁπότε ξυπνοῦσε τὴν κόρη του καὶ τῆς ὑπαγόρευε τοὺς στίχους του, ἐπειδὴ αὐτὸς ἦταν τυφλός. Ἡ Γεωργία Σάνδη τέλος ἔγραφε πάντα μετὰ τὰ μεσάνυχτα τέσσερες ὥς πέντε ὧρες καὶ τὰ χειρόγραφά της ἦσαν πολὺ εὐανάγνωστα καὶ χωρὶς σβυσίματα.

ΑΠΟ ΤΗ ΜΕΤΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ ἀρχιφαρμακοποιὸς τοῦ Ὄθωνος. Πῶς ἄκουσε τὴν εἴδησι τοῦ θανάτου τῆς συζύγου του. Ἡ Ἀμαλία στὴ Λοκρίδα. Ἡ ἐρώτησις τῆς ἀπλοϊκῆς χωριατοπούλας. Μιὰ μαργαριτοφόρος ἐπιστολὴ τοῦ στρατηγοῦ Χατζηπέτρου. Τὰ παπούτσια τοῦ Βάμβα. Τὰ τουρκικὰ κεφάλια, κ.τ.λ.

Μεταξὺ τῶν Βαυαρῶν ποὺ κατέβηκαν μαζὺ μὲ τὸν Ὄθωνα κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς συστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, ἦταν καὶ ὁ περίφημος γιὰ τὴν ἀφέλεια καὶ τὴν ἀγαθότητά του Λάντερερ, ὁ ὁποῖος ἔφερε τὸν τίτλο τοῦ βασιλικοῦ ἀρχιφαρμακοποιοῦ καὶ ἐχρημάτισε καθηγητὴς τῆς Βοτανικῆς στὸ πρῶτο Ἑλληνικὸ Πανεπιστήμιο.

Ὁ Λάντερερ εἶχε γυναίκα δύστροπη καὶ γκρινιάρα, ἡ ὁποία τοῦ εἶχε καταστήσει κυριολεκτικῶς ἀφόρητη τὴ ζωὴ μὲ τὴ συμπεριφορά της. Ἐπὶ τέλους ἀρρώστησε κάποτε βαρειὰ καὶ οἱ γιατροὶ εἶχαν χάσει κάθε ἐλπίδα νὰ τὴ σώσουν.

Μιὰ μέρα, ἐνῶ ὁ σύζυγός της περίμενε στὸ διπλανὸ δωμάτιο, μπῆκε κάποιος ἀπ' τὴν κάμαρα τῆς ἄρρωστης καὶ τοῦ εἶπε:

— Πάει συχωρέθηκε, κύριε καθηγητά!

— Πῶς; εἶπε ἐκεῖνος, γιατὶ δὲν εἶχε ἀντιληφθεῖ ἀκόμα τὴ σημασία τῶν λόγων του.

— Ζωὴ σὲ λόγου σου, εἶπα!

— Ἀπέτανε; ρώτησε σιγὰ ὁ καθηγητής.

— Ναί, πέθανε! Ζωὴ στὴν ἀφεντιά σου...

— Ἀπέτανε... ἐντελῶς; ξαναρώτησε ὁ ἀγαθὸς καθηγητής, μὴν τολμῶντας νὰ πιστέψη τὴν εἴδησι καὶ χαμηλώνοντας ἀκόμα περισσότερο τὴ φωνή του γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀκούση ἡ νεκρή!...

* * *

Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πολλές των περιοδεῖες, ὁ βασιλεὺς Ὄθων καὶ ἡ βασίλισσα Ἀμαλία πέρασαν κι' ἀπὸ τὸ χωριὸ Χρυσό, ποὺ εἶνε γνωστὸ ἀπ' τὸ παληὸ τραγοῦδι τῆς Πενταγιώτισσας.

Μόλις ἔφτασαν ἐκεῖ, τοὺς περιτριγύρισαν οἱ κάτοικοι κι' ἄρχισαν νὰ τοὺς κυττάζουν μὲ περιέργεια. Ἐπὶ τέλους μιὰ χωριάτισσα παίρνοντας θάρρος πῆγε κοντὰ στὴ βασίλισσα καὶ τῆς εἶπε:

— Τί φτιάνεις, κυρὰ βασίλισσα: Πῶς τὰ πορεύετε;

— Καλά, εὐχαριστῶ. Ἐσεῖς πῶς τὰ περνᾶτε; τῆς ἀπάντησε ἡ Ἀμαλία μὲ μειλίχιο τρόπο.

— Καλά, δόξα σοι ὁ Θεός, βασίλισσά μου... Πῶς εἶνε στὴν ὑγειά του ὁ ἀδερφός μου; Στὴν Ἀθήνα κάθεται, Μαλαντρίνο τόνε λένε, βασίλισσά μου... Τὸν ξέρει ἡ ἀφεντιά σου;

Κόκκαλο ἡ βασίλισσα.

* * *

Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες ἑλληνικὲς ἐφημερίδες, τὴν «Αὐγή», τοῦ 1859, ὑπάρχει δημοσιευμένη ἡ κάτωθι ἐπιστολὴ τοῦ τότε ὑπασπιστοῦ τοῦ Ὄθωνος στρατηγοῦ Χατζηπέτρου, τὴν ὁποία ἀναδημοσιεύουμε ὡς δεῖγμα τῆς μορφώσεως τοῦ συντάκτου της:

«Κύριε Συντάκτα,

Εἰς τὸ ἐπαρθ. 343 φιλ. τῆς ἐφιμερίδο σας ἀνέγνον περικοπὴν ἀφορόσα με μετὰ τοῦ κυρίου Δημητριάδη διευθυντὴν τῆς ἀστηνομίας, ὅτι δῆθεν ἤλθομεν εἰς ρίξην εἰς τὸ ἀβλαρχίον περὶ τῶν δαπανιθέντων χρημάτων εἰς τὴν θανὴν φαλαγγήτου τινός.

Εἶναι πραγματικὸς ἀληθὲς ὅτι ἔλαβεν χώραν ἐν τὸ ἀβλαρχίον ἡ ὁμιλίαν οὕτη, ἀλλὰ ἡ συζήτισις ὑπῆρξεν ὅτι σημβαίνει μεταξὺ δύο φίλον πρὸ πολλῶν ἐτόν, κατὰ συνέπιαν σὰς παρακαλὸ νὰ καταχορίσεται εἰς τὸ προσεχὲς φίλον τῆς ἐφημερίδος δινᾶμη τοῦ περιτεῖπου νόμου ὅτι οὐδὲ ποτὲ ὁ κύριος Δημ. εὑρέθι εἰς τὴν ἀνάγγι νὰ μᾶς ζητήσι σηγγνόμιν πρὸς δὲ ὅτι καὶ ἡμεῖς οὐδέ ποτέ εὑρέθημεν οὔτε θέλομεν εὑρεθῇ εἰς τὴν ἀνάγγιν νὰ ζητήσωμεν παραφτοῦ συνχόρισιν καὶ ἄν πραγματικός ἔχει ἐπιστολήν μας ὃς λέγεται εἰς τὸ ἐπαριθμὸν 344 τὸν ἐπικαλοῦμαι νά τὴν διατυπόσει.

Ἄλλωσ τε ἐπληροφορίε σας κύριε συντάκτα εἶναι ἀνηπόστατε καὶ σᾶς παρακαλοῦμε να προσέχεται περισσότερον εἰς αὐτὰς καὶ μάλιστα ὅταν πρόκηται περὶ τοῦ προσόπου μου.

1859, Ἰανουαρίου 1, Ἀθῆναι.

Χρ. Χ. πέτρου».

ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ

Ὁ τρομερὸς δικτάτωρ Μαξιμιλιανὸς — Μαρία — Ἰσίδωρος — Ροβεσπιέρος.

* * *

Κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ 1822 ὁ Δημήτριος Ὑψηλάντης ἐστρατοπέδευσε μιὰ μέρα στὴ Βελίτσα, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῶν Τούρκων ποὺ βρισκόντουσαν ἐκεῖ κοντά. Πρὶν ἀρχίση ἡ μάχη, ὁ περίφημος λόγιος καὶ σοφὸς Νεόφυτος Βάμβας, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ φωτισμένους κληρικοὺς τῆς ἐπαναστατημένης Ἑλλάδος, θέλησε νὰ πῆ δυὸ λόγια γιὰ νὰ ἐνθαρρύνη τοὺς στρατιῶτες. Πράγματι δὲ μόλις τελείωσε ὁ λόγος του, οἱ ἄνδρες ὥρμησαν κατὰ τῶν ἐχθρῶν μὲ ἀκάθεκτο ἐνθουσιασμό. Ἀπ' ὅλους μόνον ἕνας ἔμεινε πίσω καὶ κύτταζε τοὺς ἄλλους ποὺ προχωροῦσαν.

— Γιατί κάθεσαι καὶ δὲν πᾶς μὲ τοὺς ἄλλους; τὸν ρώτησε ὁ Βάμβας ποὺ τὸν εἶχε ἀντιληφθεῖ.

— Γιατὶ δὲν ἔχω τσαρούχια, πάτερ! Μπορῶ νὰ φτάσω τοὺς ἄλλους ξυπόλυτος;

— Νά, πάρε τὰ παπούτσια τὰ δικά μου...

— Κι' ἡ ἁγιοσύνη σου μὲ τί θὰ περπατήση;

— Μὴ σὲ νοιάζει γιὰ μένα. Ἐγὼ ἔχω τὰ «μέσια» («μέσια» ἔλεγαν κάτι μαλακὰ ἐσωτερικὰ παπούτσια ποὺ φοροῦσαν οἱ παπάδες ἐκείνη τὴν ἐποχή). Ἄλλωστε, ὅταν πάω στὴ σκηνὴ τοῦ Ὑψηλάντη, θὰ οἰκονομηθῶ.

Τὸ παλληκάρι φόρεσε πράγματι τὰ παπούτσια τοῦ ἐφημερίου καὶ κίνησε νὰ πάη ν' ἀνταμώση τοὺς ἄλλους. Ὅταν σὲ λίγο τελείωσε ἡ μάχη, παρουσιάστηκε κρατῶντας ἀπ' τὰ μαλλιὰ δυὸ αἱματοβαμμένα τούρκικα. Ὁ Βάμβας ἔφριξε γιὰ τὴν πρᾶξι του, ἀλλ' ὁ Ὑψηλάντης τοῦ ἔδωσε ὡς ἀμοιβὴ δυὸ φλουριά.

Ὁ τραυματισμὸς καὶ ἡ σύλληψις τοῦ Ροβεσπιέρου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του ἐντὸς τοῦ Δημαρχείου Παρισίων ὑπὸ τῶν πολιτικῶν ἀντιπάλων των.

* * *

Στὸν τάφο τοῦ ναυάρχου Τομπάζη, ὁ ὁποῖος βρίσκεται θαμμένος στὸ μοναστῆρι τοῦ Πόρου, ὑπάρχει τὸ ἑξῆς ἐπίγραμμα, γραμμένο ἀπὸ τὸν Ἀλέξ. Μαυροκορδᾶτο:

Βλέπεις τὸ δίπηχον τοῦτο μνῆμα;
Γενναῖον ἄνδρα μέσα κρατεῖ,
δὲν τὸν ἐφόβισεν ἄγριον κῦμα,
οὔτε πολέμου σκληροῦ βροντή.

Βαρεῖα πλάκα, τί τὸν σκεπάζεις;
Καὶ εἰς τὸν τάφον μέσα νεκρὸς
πάλιν Μανώλης ζῇ ὁ Τομπάζης,
λαμπρᾶς πατρίδος υἱὸς λαμπρός.

* * *

Μιὰ μέρα ὁ περίφημος Ἕλλην σοφὸς Εὐγένιος Βούλγαρης βρισκόταν μέσα στὸ Βασιλικὸ Κῆπο τοῦ Βερολίνου καὶ μιλοῦσε μὲ τὸν ἀρχικηπουρό. Ἐκείνη τὴν ὥρα ἔτυχε νὰ περπατῇ στὸ ἴδιο μέρος ὁ βασιλεὺς Φρειδερῖκος, ὁ ὁποῖος βλέποντας τὸν Βούλγαρη ποὺ ἦταν ντυμένος μὲ ράσα καὶ θέλοντας νὰ δοκιμάση τὶς γνώσεις του, τοῦ ἔστειλε μ' ἕναν ἀκόλουθό του σ' ἕνα χαρτὶ κάποιο πρόβλημα μαθηματικό, τοῦ ὁποίου ζητοῦσε τὴ λύσι.

Ὁ Βούλγαρης, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐξαιρετικὴ μόρφωσι καὶ ἐξυπνάδα, τὸ ἔλυσε ἀμέσως καὶ τὸ ἔστειλε πίσω στὸ βασιλέα, ἀφοῦ πρόσθεσε ἀποκάτω δυὸ ἐπαινετικοὺς στίχους στὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ γιὰ τὸν ἀποστολέα τοῦ προβλήματος, τοῦ ὁποίου ἀγνοοῦσε τὴν ταυτότητα.

Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ ἔγινε αἰτία νὰ γνωριστοῦν καὶ συνδεθοῦν ἀρκετὰ ἔκτοτε. Ὁ Φρειδερῖκος μάλιστα ἀνέλαβε νὰ συστήση τὸ Βούλγαρη στοὺς μεγαλειτέρους σοφοὺς καὶ θεολόγους τοῦ Βερολίνου.

Μιὰ μέρα μαζὺ μ' αὐτὸν ἔτυχε νᾶναι προσκαλεσμένος σὲ γεῦμα ἀπὸ τὸ βασιλέα καὶ ὁ Βολταῖρος. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔπεσε ἡ συζήτησις καὶ στὸ ζήτημα τῆς νηστείας, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἐξεφράσθη μὲ εὐλάβεια ὁ Βούλγαρης.

Ὁ Βολταῖρος, τοῦ ὁποίου εἶνε γνωστὲς ἡ ἰδέες περὶ ἀθεΐας, ἐξεδήλωσε τὴν ἔκπληξί του γιὰ τὸ πῶς ἕνας σοφὸς τῆς ἀξίας τοῦ Βούλγαρη ἔδινε πίστι σὲ παρόμοιες προλήψεις.

— Ἂν εἶνε σωστὴ ἡ δική σου ἡ γνώμη, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἐπιφανὴς Ἕλλην, ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ ζημιωθῶ τίποτε. Ἂν ὅμως ἀποδειχθῇ σωστὴ ἡ δική μου, πόσα δὲν ἔχεις ἐσὺ νὰ ζημιωθῇς!...

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΣ ΜΑΣ

Πρῶτος Ἕλλην τυπογράφος ὑπῆρξε ὁ Ἀλέξανδρος Γεωργίου ἀπὸ τὸν Χάνδακα τῆς Κρήτης, ὁ ὁποῖος ἔμαθε τὴν τέχνη τοῦ τυπογράφου στὴ Βενετία, ὅπου καὶ τύπωσε τὸ «Ψαλτήριον τοῦ Δαβίδ» κατὰ τὸ ἔτος 1486. Ἡ ἔκδοσις αὐτὴ εἶνε δυσεύρετη καὶ πολυτιμοτάτη.

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Πῶς ζοῦν οἱ ἡμιάγριοι.

Ὑπάρχουν μερικοὶ λαοί, ἰδίως οἱ κάτοικοι τῆς διακεκαυμένης ζώνης, οἱ ὁποῖοι τρῶνε μ' εὐχαρίστησι τὸ χῶμα καὶ ἀρέσκονται πρὸ πάντων σ' ἕνα εἶδος λάσπης μὲ βαρυτάτη μυρωδιά. Μεταξὺ αὐτῶν συμπεριλαμβάνονται καὶ οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Νέας Καληδωνίας, τῆς Ἰάβας, τῆς Γουϊνέας, τοῦ Περοῦ κλπ. Ἐκεῖνοι ὅμως ποὺ τρέφουν ἐντελῶς ἰδιαίτερη προτίμησι στὸ χῶμα εἶνε οἱ Ὀττομάκοι, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦν στὶς ὄχθες τοῦ μεγάλου ποταμοῦ τῆς Ἀμερικῆς Ὀρενόκου.

Ὅταν ὁ ποταμὸς ξεραίνεται καὶ δὲν ἔχει νερό, οἱ Ὀττομάκοι τρέφονται μὲ ψάρια καὶ μὲ χελῶνες. Ὅταν ὅμως ἀρχίσουν ἡ μεγάλες πλημμύρες καὶ λείψη ἡ τροφὴ αὐτή, τρέφονται μὲ λάσπη!...

Τὴ λάσπη αὐτὴ τὴ ζυμώνουν σὲ κουλουράκια, τὰ ὁποῖα ψήνουν σὲ λίγη φωτιὰ καὶ τὰ φυλάγουν στὶς καλῦβες των, ὅπου τὰ τοποθετοῦν, σχηματίζοντας ἔτσι ἕνα εἶδος πυραμίδων. Ὅταν θέλουν νὰ φᾶνε, τὰ βρέχουν μέσα στὸ νερὸ γιὰ νὰ ἀπαλύνουν καὶ νὰ γίνουν κάπως εὔπεπτα.

Οἱ περισσότεροι ὅμως ἀπὸ τοὺς Ὀττομάκους δὲν ἀρέσκονται σὲ ὁποιαδήποτε λάσπη, ἀλλὰ τὴ διαλέγουν μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ τρέφονται μ' αὐτὴ ἀκόμα καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἀφθονοῦν τὰ ψάρια τοῦ ποταμοῦ.

Στὶς ἐκβολὲς τοῦ Ὀρενόκου ζῇ ἕνας λαὸς μὲ περίεργα ἐπίσης ἔθιμα, οἱ Γκαράνι. Αὐτοί, ὅταν πλημμυρίση ὁ ποταμός, ἀνεβαίνουν στὰ δέντρα καὶ ζοῦν ἐκεῖ μέσα σὲ ψάθες, τὶς ὁποῖες δένουν μὲ τέχνη μεταξὺ δυὸ κορμῶν. Τρέφονται συνήθως ἀπὸ τὴν ψίχα τῶν φοινίκων, ἀπ' τὴν ὁποία κατασκευάζουν ἕνα εἶδος ψωμιοῦ, καὶ ἀπὸ τὸ χυμὸ τοῦ ἰδίου δέντρου παράγουν ἕνα γλυκὸ καὶ μεθυστικὸ ποτό.

— Ἡ πολυτοκία τῶν Ρώσσων.

Στὴ Ρωσσία ζοῦσε μέχρι τοῦ 1855 ἕνας γέρος, ὁ ὁποῖος εἶχε... 72 παιδιὰ ζωντανά!... Ὁ πολύτεκνος αὐτὸς Ρῶσσος παντρεύτηκε δυὸ φορές. Ἡ πρώτη του γυναῖκα εἶχε 21 τοκετούς, τοῦ γέννησε δὲ τέσσερες φορὲς ἀπὸ 4 παιδιά, ἑφτὰ φορὲς ἀπὸ 3 καὶ δέκα φορὲς ἀπὸ 2, ἐν ὅλῳ δηλαδὴ 57 παιδιά! Ἡ δεύτερη πάλι γυναῖκα του γέννησε ἄλλα 15 παιδιά.

Ἐπίσης μιὰ Ρωσσὶς τῆς περιφερείας Γελὲτζ στὰ 1854 γέννησε μὲ μιᾶς... 5 παιδιά!...

Στὴν Τόργοβα ὡσαύτως μιὰ χωρικὴ μὲ ἕναν τοκετὸ ἔφερε στὸν κόσμο 4 παιδιά, τὸν ἴδιο δὲ ἀριθμὸ τέκνων ἐγέννησε τὴν ἴδια ἐποχὴ καὶ κάποια Κορονέβα ἀπὸ τὸ χωριὸ Ἰβονίκα!...

Ἐν γένει οἱ Ρῶσσοι εἶνε ὀνομαστοὶ γιὰ τὴν πολυτοκία τους, γιὰ τὴν ὁποία ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Τσάρων ἀπήλαυαν ἰδιαιτέρων προνομίων.

— Ἡ γυναῖκες τῶν ἄλλων λαῶν.

Ἡ Γαλλίδα παντρεύεται τυχαῖα, ἡ Ἀγγλίδα ἀπὸ συνήθεια, ἡ Γερμανίδα ἀπὸ ἔρωτα.

Ἡ Γαλλίδα ἀγαπᾷ γιὰ ἕνα φεγγάρι, ἡ Ἀγγλίδα ἐφ' ὅρου ζωῆς, ἡ Γερμανίδα αἰωνίως.

Ἡ Γαλλίδα ὁδηγεῖ τὴ θυγατέρα της στὸ χορό, ἡ Ἀγγλίδα στὴν ἐκκλησία καὶ ἡ Γερμανίδα στὴν κουζίνα.

Ἡ Γαλλίδα ἔχει ἐξυπνάδα, ἡ Ἀγγλίδα φρονιμάδα, ἡ Γερμανίδα τρυφερότητα.

Ἡ Γαλλίδα φλυαρεῖ, ἡ Ἀγγλίδα μιλάει, ἡ Γερμανίδα συζητεῖ.

Ἡ Γαλλίδα προσφέρει ρόδα, ἡ Ἀγγλίδα ἀγριολούλουδα, ἡ Γερμανίδα τὸ ἄνθος «μὴ μὲ λησμόνει».

Ἡ Γαλλίδα ὑπερέχει κατὰ τὴ γλῶσσα, ἡ Ἀγγλίδα κατὰ τὸ κεφάλι, ἡ Γερμανίδα κατὰ τὴν καρδιά.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ

Ὁ Αὐγουστῖνος—Μπὸν—Ἰωσὴφ Ροβεσπιέρος, ἀδελφὸς τοῦ δικτάτορος.

— Ἡ διάρκεια τῆς ἡμέρας.

Ἡ διάρκεια τῆς μεγαλείτερης καὶ τῆς μικρότερης ἡμέρας στὸ Βερολῖνο, στὸ Λονδῖνο καὶ στὸ Παρίσι εἶνε 16 1)2 καὶ 7 1)2 ὧρες. Στὴ Στοκχόλμη καὶ στὴν Οὐψάλα 19 1)2 καὶ 5 1)2. Στὸ Ἀμβοῦργο καὶ στὸ Δάντσιγκ 17 καὶ 7. Στὴν Πετρούπολι καὶ στὸ Τοβόλο 21 1)2 καὶ 5. Στὸν Ἀρχάγγελο τῆς Ρωσσίας 22 1)2 καὶ 2 1)4. Στὸ Τόρνεο 24 καί... μισὴ ὥρα. Στὴ Βόρειο Νορβηγία, τέλος, καὶ στὰ μέρη τοῦ Βορείου Ἀκρωτηρίου ἔχουν συνεχῶς μέρα ἀπὸ 21 Μαΐου μέχρι 21 Ἰουλίου.

— Ἕνα κρυστάλλινο παλάτι.

Τὰ κρυστάλλινα παλάτια δὲν ὑπάρχουν μονάχα στὰ παραμύθια, ἀλλὰ καὶ στὴ μακρυνὴ χώρα τοῦ Σιάμ. Ἔτσι τουλάχιστον βεβαιώνει κάποιος Γάλλος συγγραφεύς, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψε τελευταῖα ἀπὸ τὴ χώρα τῶν Λευκῶν Ἐλεφάντων καὶ περιγράφει στὶς ἐντυπώσεις του ἕνα τέτοιο παλάτι. Τὸ μαγικὸ αὐτό, καθὼς τὸ χαρακτηρίζει, ἀνάκτορο χρησιμεύει ὡς θερινὴ διαμονὴ τοῦ βασιλέως καὶ εἶνε καμωμένο ὁλόκληρο ἀπὸ κρύσταλλο. Οἱ τοῖχοι, τὰ ντανάνια, τὰ τραπέζια, ἡ καρέκλες, τὰ ἔπιπλα εἶνε ὅλα κρυσταλλένια, τὰ δὲ διάφορα μέρη τῆς οἰκοδομῆς εἶνε συγκολλημένα ἀναμεταξύ τους μὲ μιὰ οὐσία διαφανῆ. Μέσα στὸ πρωτότυπο αὐτὸ οἰκοδόμημα ὁδηγεῖ μονάχα μιὰ πόρτα, ἀπὸ κρύσταλλο ἐπίσης. Τὸ παλάτι φωτίζεται ἀπὸ ἕνα στρογγυλὸ φεγγίτη ποὺ εἶνε ἀνοιγμένος στὴ μέση καὶ περιβάλλεται ἀπὸ μιὰ δεξαμενὴ στρωμένη μὲ πολύχρωμα μάρμαρα.

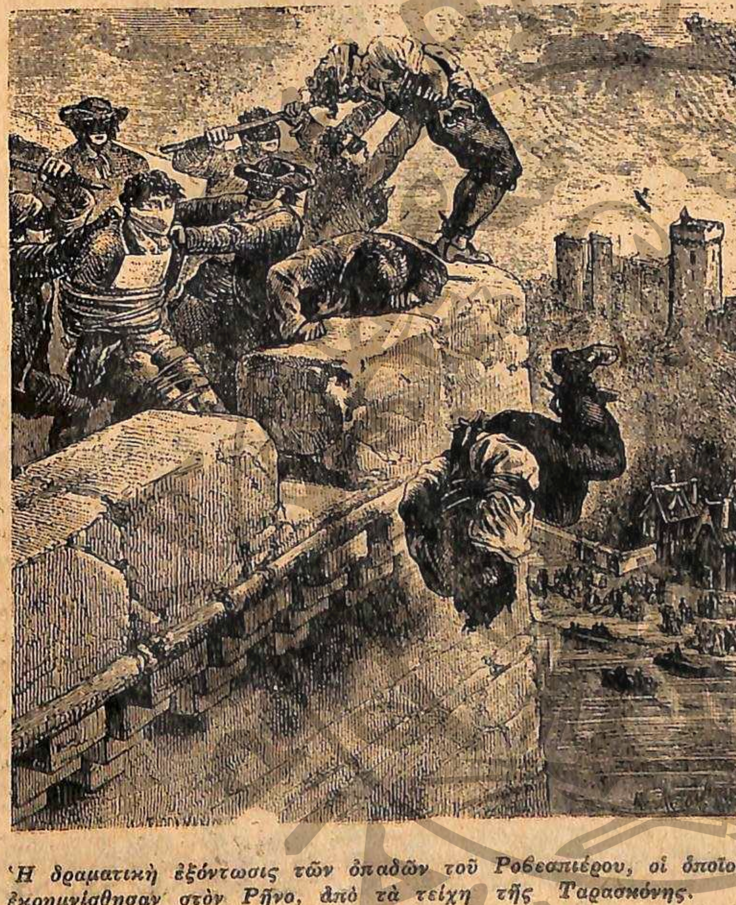

Ἡ δραματικὴ ἐξόντωσις τῶν ὀπαδῶν τοῦ Ροβεσπιέρου, οἱ ὁποῖοι ἐκρημνίσθησαν στὸν Ρῆνο, ἀπὸ τὰ τείχη τῆς Ταρασκόνης.

— Πότε ψάλλουν τὰ πουλιά.

Τὸ ἀηδόνι ψάλλει σχεδὸν ὅλη τὴ νύχτα, ἡ ποταμίδα ἀπὸ τὶς 2—2 1)2 μετὰ τὰ μεσάνυχτα, τὸ ὀρτύκι ἀπὸ 2 1)2—3, τὸ κοτσύφι ἀπὸ 3 1)2—4, τὸ τρυποκάρυδο ἀπὸ 4—4 1)2, ὁ μελισσοφάγος ἀπὸ 4 1)2—5 καὶ ὁ σπουργίτης ἀπὸ τῆς 5ης πρωϊνῆς ὥρας μέχρι 5 1)2.

— Ζητεῖται ὑπηρέτρια!...

Σὲ μιὰ ἐφημερίδα τοῦ Λονδίνου δημοσιεύεται τελευταῖα ἡ ἑξῆς περίεργη ἀγγελία:

«Ζητεῖται ὑπηρέτρια μονόφθαλμη καὶ ἀνήκουσα στὸ δόγμα τῶν Καθολικῶν. Ὅταν παρουσιαστῇ στὴν οἰκογένεια ποὺ τὴ ζητεῖ, θὰ τῆς ἐξηγήσουν γιατί τὴ θέλουν μονόφθαλμη!».

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΟΦΩΝ

Η ΑΣΧΗΜΙΑ ΕΝΟΣ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπιφανεστέρους φιλέλληνας τοῦ περασμένου αἰῶνος ἦταν καὶ ὁ Βιλλεμαίν, ὁ ὁποῖος ἐχρημάτισε ἐπὶ πολλὰ χρόνια γραμματεὺς τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Γιὰ τὸν σοφὸ αὐτὸ φιλέλληνα, ὁ ὁποῖος ἐφημίζετο γιὰ τὴ μεγάλη ἀσχήμια του, διηγοῦνται τὸ κάτωθι ἀνέκδοτο:

Μιὰ μέρα ὁ Βιλλεμαίν καθόταν στὸ γραφεῖο του καὶ συνομιλοῦσε μ' ἕναν φίλο του, ὅταν τοῦ ἀνήγγειλαν ὅτι κάποιος ἄγνωστος ἤθελε νὰ τὸν ἰδῇ.

Ὁ σοφὸς διέταξε νὰ τὸν εἰσαγάγουν. Σὲ λίγο ὁ ἄγνωστος, ὁ ὁποῖος ἦταν καταπληκτικὰ ἄσχημος, μπῆκε μέσα καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸ Βιλλεμαὶν κάποια χάρι. Αὐτὸς ἀφοῦ τὸν ἄκουσε, τὸν διεβεβαίωσε ὅτι θὰ γινόταν πολὺ γρήγορα ὅ,τι ἐπιθυμοῦσε.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ ξένου, ὁ φίλος τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ, μὴ μπορῶντας νὰ ἐξηγήση τὴ μεγάλη φιλοφροσύνη τοῦ συνομιλητοῦ του πρὸς τὸν ἐπισκέπτη, τὸν ἐρώτησε γιὰ νὰ μάθη τὴν αἰτία.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ ξένου, ὁ φίλος τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ, μὴ μπορῶντας νὰ ἐξηγήση τὴ μεγάλη φιλοφροσύνη τοῦ συνομιλητοῦ του πρὸς τὸν ἐπισκέπτη, τὸν ἐρώτησε γιὰ νὰ μάθη τὴν αἰτία.

— Τὸν γνωρίζετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο; εἶπε.

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Βιλλεμαίν.

— Τότε γιατί δείξατε τόσο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ὑπόθεσί του;

— Μὰ ἔχω λόγο νὰ τὸν εὐγνωμονῶ, καὶ πολὺ μάλιστα.

— Δὲν σᾶς ἐννοῶ.

— Θὰ μ' ἐννοήσετε ὅταν σᾶς πῶ ὅτι, ἂν δὲν ὑπῆρχε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος στὴ ζωή, ὁ ἀσχημότερος ἄνθρωπος τῆς Γαλλίας θᾶμουν ἐγώ!...

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΒΟΡΕΙΟ ΠΟΛΟ

Η ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΔΥΟ ΧΡΥΣΟΘΗΡΩΝ

Ἡ ἄφιξις καὶ ἡ ἀναχώρησις τοῦ Γιαπωνέζου Κοτζοῦ. Πάλι ὁλομόναχος στὸ «Νησὶ τῶν Γαλάζιων Ἀλεπούδων». Μιὰ τρομερὴ ἀνακάλυψις. Ἡ κοιλὰς τοῦ θανάτου! Ἡ σκηνὲς μὲ τοὺς ἑξῆντα σκελετούς. Ἕνα θλιβερὸ καθῆκον. Ἡ ἀρρώστεια τοῦ Σεμενώφ. Καὶ δεύτερος χειμῶνας στὸ ἐρημονῆσι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

III

Συνεχίζουμε καὶ σήμερα τὴ δημοσίευσι τοῦ Ἡμερολογίου τῶν δραματικῶν περιπετειῶν δύο Ρώσσων χρυσοθηρῶν, τὸ ὁποῖον βρῆκαν κοντὰ στὰ πτώματά τους, σ' ἕνα ἐρημονῆσι τοῦ Βορείου Πόλου, τὰ μέλη μιᾶς ἐπιστημονικῆς ἀποστολῆς.

15 Ἰουνίου.— Ἕνα μῆνα τώρα δὲν ἔγραψα τίποτε στὸ Ἡμερολόγιό μου. Εἶχα πολλὲς ἄλλες δουλειὲς στὸ διάστημα αὐτό. Κι' ἐν πρώτοις ὁ σύντροφός μου ὁ Σεμενὼφ ἔσπασε, καθὼς δούλευε, τὸ πόδι του καὶ τὸ πλευρό του, γιατὶ τὸν χτύπησε μιὰ μεγάλη πέτρα. Ἐπὶ μιὰ ὁλόκληρη βδομάδα ἔφτυνε αἷμα. Ἔπειτα ἦρθε ὁ Γιαπωνέζος Κοτζοὺ μ' ἕνα καινούργιο πλοῖο. Εἶνε πολὺ τίμιος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Κοτζού. Μᾶς εἶχε ὑποσχεθεῖ πὼς θάρθῃ καὶ κράτησε τὸ λόγο του. Μᾶς ἔφερε ὅ,τι τοῦ εἴχαμε ζητήσει καὶ ἡ τιμὲς ποὺ μᾶς ζήτησε ἦσαν πολὺ λογικές. Μᾶς συμβούλεψε νὰ κυνηγήσουμε λευκοϊκτῖδες καὶ ζιμπελῖνες, τῶν ὁποίων τὰ δέρματα εἶνε πολύτιμα. Ἀνέλαβε μάλιστα, τὴν προσεχῆ Ἄνοιξι ποὺ θὰ ξαναγυρίσῃ, νὰ φέρῃ μαζύ του ἕναν Ἄγγλο, ὁ ὁποῖος θὰ τ' ἀγοράσῃ σὲ καλὲς τιμές. Ἔτσι, χάρις σ' αὐτόν, ἀνανεώσαμε τὶς προμήθειές μου καὶ ἔχουμε κονσερβαρισμένο κρέας, βούτυρο, πάχος, μπισκότα, ἁλάτι καὶ ζάχαρι...

Ὁ Κοτζοὺ ἔφυγε πάλι, παίρνοντας τὶς ἐπιστολές μας γιὰ τοὺς συγγενεῖς μας καὶ τάζοντάς μας ὅτι τὴν προσεχῆ Ἄνοιξι θὰ μᾶς ἔφερνε συντρόφους σίγουρους καὶ ρωμαλέους γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσουν στὸ ἔργο μας.

23 Ἰουνίου.—Καὶ πάλι ἐμείναμε μόνοι. Μὰ ἔχουμε συνηθίσει πειὰ καὶ ζοῦμε ἐδῶ, ὁ Σεμενὼφ κι' ἐγώ, σὰν ἀδέλφια, χωρὶς νὰ μαλλώνουμε ποτέ. Καμμιὰ φορὰ θυμόμαστε τὰ περασμένα μας κι' ἀναστενάζουμε... Γιὰ νὰ μὴ κυριευόμαστε ὅμως ἀπὸ τὴν ἀποθάρρυνσι, ἐργαζόμαστε ἀδιάκοπα, μὲ τὴν ἀξίνα καὶ τὸ φτυάρι στὸ χέρι, προσπαθώντας νὰ μὴ συλλογιζόμαστε τίποτε...

30 Ἰουνίου.— Ἀντικρύσαμε ἕνα θέαμα τρομακτικό, τοῦ ὁποίου δὲν μποροῦμε νὰ διώξουμε τὴν ἀνάμνησι. Χτές, ἐπειδὴ ἦταν ἡ ἑορτή μου, ἀποφασίσαμε νὰ μὴ δουλέψουμε... Πήραμε ἕνα ὅπλο καὶ μιὰ ἀξίνα καὶ τραβήξαμε στὴν τύχη. Στὸ δρόμο ἀποφασίσαμε, γιὰ νὰ διασκεδάσουμε λίγο, ν' ἀνέβουμε στὸ στρογγυλὸ λόφο, ὁ ὁποῖος βρίσκεται στὴ μέση τοῦ νησιοῦ. Καθὼς ἀρχίσαμε ν' ἀνεβαίνουμε, εἴδαμε ἔξαφνα μιὰ βαθειὰ κοιλάδα, στὸ βάθος τῆς ὁποίας ἦταν στημένες καμμιὰ δεκαριὰ σκηνές.

Βγάλαμε ἀμέσως μιὰ κραυγὴ καταπλήξεως καὶ ἀρχίσαμε νὰ κατεβαίνουμε τρέχοντας, σιάζοντας τὰ ροῦχα μας στὴν κατηφοριά. Ὅταν ἐφτάσαμε στὸ βάθος τῆς κοιλάδος εἴχαμε τὰ χέρια μας καὶ τὸ κορμί μας καταπληγιασμένα καὶ ματωμένα... Μά, παρ' ὅλα αὐτά, βάλαμε τὶς φωνές... Κανένας ὅμως ἄνθρωπος δὲν ἔβγαινε μέσ' ἀπ' τὶς σκηνές... Ἦταν πολὺ παράδοξο αὐτό...

Τέλος ἐμπήκαμε μέσα... Τὸ θέαμα, ποὺ ἀντίκρυσαν τότε τὰ μάτια μας, μᾶς ἄφησε κατάπληκτους ἀπὸ φρίκη καὶ τρόμο...

Ὀχτὼ σκελετοὶ βρισκόντουσαν σωριασμένοι καταγῆς!... Ὑπῆρχαν ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς σκελετοὶ μεγάλοι, μικροί, πολὺ μικροὶ καὶ σκελετοὶ παιδιῶν.

Καὶ στὶς ἄλλες σκηνές, τὶς ὁποῖες ἐπισκεφθήκαμε διαδοχικά, τὸ ἴδιο θέαμα μᾶς ἐπερίμενε... Μετρήσαμε ἐν ὅλῳ καμμιὰ ἑξηνταριὰ σκελετούς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἄλλοι ἦσαν ἀκέραιοι καὶ ἄλλοι μὲ τὰ κόκκαλά τους σπασμένα καὶ φαγωμένα... Ἀπ' αὐτὸ φαινόταν ὅτι ἡ γαλάζιες ἀλεποῦδες ἢ ἡ ἄσπρες ἀρκοῦδες εἶχαν περάσει ἀπ' τὶς σκηνές.

Γεμᾶτοι ἀγωνία ἀναρωτιόμαστε:

— Ποιοὶ εἶνε τάχα αὐτοὶ οἱ δυστυχισμένοι ποὺ πέθαναν ἐδῶ καὶ μὲ ποιὸ τρόπο πέθαναν;... Ἀπὸ ποῦ ἦρθαν;... Τί ἦρθαν νὰ κάνουν στὸ νησί; Πέθαναν ἀπὸ τὴν πεῖνα; ἢ μήπως ἀπὸ καμμιὰ μεταδοτικὴ ἀρρώστεια ποὺ τοὺς ἐθέρισε ὅλους;

Μὴ μπορῶντας νὰ δώσουμε καμμιὰ ἀπάντησι στὶς ἐρωτήσεις αὐτές, τρομαγμένοι, ἐφύγαμε πρὸς τὴν καλύβα μας, τρέχοντας μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῶν ποδιῶν μας...

Ὁλόκληρη τὴ νύχτα δὲν ἐκλείσαμε μάτι, ἀναλογιζόμενοι ὅτι ἡ συμφορὰ κι' ὁ θάνατος τριγύριζαν ὁλόγυρά μας κι' ὅτι θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ τοὺς ξεφύγουμε ὥς τὸ τέλος... Αὐτοὶ εἶνε κύριοι ἐδῶ καὶ ἐμεῖς ἤρθαμε, ξένοι, προσφέροντας τὸν ἑαυτό μας σ' αὐτούς...

Χάρι, Θεέ μου!... Ἔλεος!... Σῶσε μας!...

5 Ἰουλίου.— Ἡ δουλειά μας δὲν προχωρεῖ καθόλου κανονικά, γιατί, καθὼς δουλεύουμε, δὲν παύουμε νὰ συλλογιζόμαστε τοὺς σκελετοὺς τῆς κοιλάδος... Ὅσο κι' ἂν αὐτὴ ἡ δουλειὰ μᾶς φαίνεται ἀποκρουστική, ἔχουμε ἱερὸ καθῆκον νὰ τοὺς θάψουμε καὶ νὰ τοποθετήσουμε στὸν τάφο τους ἕνα σταυρό... Θὰ τὸ κάνουμε αὐτὸ τὴν Κυριακή... Ἔτσι ἀποφασίσαμε ὁ Σεμενὼφ κι' ἐγώ!

Κυριακή.— Αὐτὴ τὴ στιγμὴ γυρίσαμε ἀπὸ τὴν κοιλάδα τοῦ θανάτου... Ἀνοίξαμε ἐκεῖ ἕνα μεγάλο λάκκο, μέσα στὸν ὁποῖο θάψαμε τοὺς σκελετούς. Στήσαμε κατόπιν πάνω ἀπ' τὸν τάφο τους ἕνα μεγάλο ξύλινο σταυρὸ στὸν ὁποῖο χαράξαμε τὴν ἀκόλουθη ἐπιγραφή:

«ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΝΤΑΙ
ΤΑ ΟΣΤΑ ΕΞΗΝΤΑ ΣΚΕΛΕΤΩΝ,
ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ ΕΥΡΕΘΗΣΑΝ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ
ΣΚΗΝΕΣ ΤΗΣ ΚΟΙΛΑΔΟΣ ΑΥΤΗΣ.
Ω ΘΕΕ, ΣΥΓΧΩΡΗΣΕ Τ' ΑΜΑΡΤΗΜΑΤΑ ΤΟΥΣ
ΚΑΙ ΔΕΞΟΥ ΤΟΥΣ ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΣΟΥ,
ΟΠΟΥ ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΙΝΕ ΙΣΟΙ».

Ἀφοῦ προσευχηθήκαμε ἀρκετὴ ὥρα στὸν τάφο τους, νοιώσαμε κάποια γαλήνη στὴν ψυχή μας. Ὡστόσο, καθὼς γυρίζαμε στὴν καλύβα μας, ὁ Σεμενὼφ μοῦ εἶπε μελαγχολικά:

— Μακάρι νὰ πεθάνουμε κι' ἐμεῖς ἔτσι... Μακάρι νὰ βρεθοῦν μετὰ τὸ θάνατό μας μερικοὶ καλοὶ ἄνθρωποι ποὺ νὰ μαζέψουν τὰ κόκκαλά μας, νὰ τὰ θάψουν καὶ νὰ στήσουν πάνω ἀπ' τὸν τάφο μας ἕνα σταυρό. Ἡ ψυχές μας τότε θὰ ἡσυχάσουν, ἐκεῖ ὅπου οὔτε δάκρυα ὑπάρχουν, οὔτε στεναγμοί...

10 Σεπτεμβρίου.— Ἄρχισε κι' ὁ δεύτερος χειμῶνας ποὺ περνᾶμε στὸ «Νησὶ τῶν Γαλάζιων Ἀλεπούδων». Τὸ καλοκαῖρι πέρασε καὶ ἀπὸ τὸν Ἰούλιο δὲν ἔχω γράψει τίποτε στὸ Ἡμερολόγιό μου. Ἄλλες φροντίδες μὲ ἀπασχολοῦσαν, γιατὶ ὁ Σεμενὼφ ὑπέφερε πολὺ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα. Τὰ χέρια του καὶ τὰ πόδια του εἶχαν πρηστεῖ κι' ἔφτυνε πάλι αἷμα...

Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔννοιωθα τὸν ἑαυτό μου πολὺ ἄσχημα... Ὡστόσο ἔπρεπε νὰ περιποιοῦμαι τὸ σύντροφό μου γιὰ νὰ μὴ πεθάνῃ, νὰ κάνῃ ὅλη τὴ δουλειὰ καὶ νὰ βάζῃ στὴν μπάντα μερικὲς προμήθειες. Χθὲς ἔπιασα πολλὰ ψάρια, τὰ ὁποῖα πάστωσα μέσα σὲ δυὸ βαρέλια...

Ὥς τώρα τὸ κρύο εἶνε ὑποφερτό.. Ἅμα γίνει πιὸ δυνατὸ θὰ βγῶ, σύμφωνα μὲ τὴ συμβουλὴ τοῦ Κοτζού, νὰ κυνηγήσω λευκοϊκτῖδες.

21 Σεπτεμβρίου.— Μόλις ἐγύρισα ἀπὸ τὸ κυνῆγι τῶν λευκοϊκτίδων. Ὁ Σεμενὼφ μπόρεσε καὶ μὲ συνώδευσε σ' αὐτό. Περάσαμε τρεῖς μέρες καὶ δυὸ νύχτες στὸ ὕπαιθρο. Εἴδαμε ἀπὸ μακρυὰ ρέννους, μὰ εἶνε ζῶα πολὺ φρόνιμα καὶ ἀπέφυγαν νὰ μᾶς πλησιάσουν...

7 Ὀκτωβρίου.— Γιατί ὁ Παντοδύναμος νὰ μᾶς τιμωρήσῃ τόσο σκληρά... Ζοῦμε ἐδῶ χωρὶς καμμιὰ χαρά, δουλεύοντας ἀδιάκοπα, ὑποφέροντας ὅλες τὶς στερήσεις καὶ ὑφιστάμενοι ὅλα τὰ κακά. Καὶ ὅμως ὁ Θεὸς μᾶς ἔστειλε νέες συμφορὲς καὶ μᾶς ὑπέβαλε σὲ σκληρὲς δοκιμασίες... Χτὲς εἴχαμε πάει πάλι στὸ κυνῆγι καὶ σκοτώσαμε ἕξι ζιμπελῖνες καὶ μιὰ λευκοϊκτίδα, ὅταν ἔξαφνα, στὸ γυρισμό, ἀντικρύσαμε τὴν καταστροφὴ ποὺ μᾶς εἶχε χτυπήσει...

Κατάρα!

Στὸ μπροστινὸ μέρος τῆς καλύβας μας, ἡ βάρκα μας, μιὰ κάσσα μὲ τὰ δίχτυα μας, δυὸ βαρέλια γεμᾶτα παστὰ ψάρια καιγόντουσαν... Ἡ πυρκαϊὰ ἀπειλοῦσε ὅλη τὴν ἐγκατάστασί μας. Μὲ τρόμο ἀναλογιστήκαμε ἀμέσως ὅτι μέσα στὴν καλύβα μας βρισκόταν ἡ μπαρούτη μας καὶ τὰ φυσίγγιά μας καὶ τὸ χρυσάφι μας καὶ τὰ ροῦχα μας...

Ὡρμήσαμε ἀμέσως πρὸς αὐτὴ καὶ μὲ τὸ νερὸ καὶ τὸ χιόνι πολεμήσαμε τὶς φλόγες.

Κατὰ τὸ βράδυ τέλος σβύσαμε τὴ φωτιά, μὰ πόσα ἐρείπια ἔχουμε νὰ ἐπανορθώσουμε τώρα...

***ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ**: Τὸ δραματικὸ τέλος τῶν περιπετειῶν τῶν δύο χρυσοθηρῶν.*

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

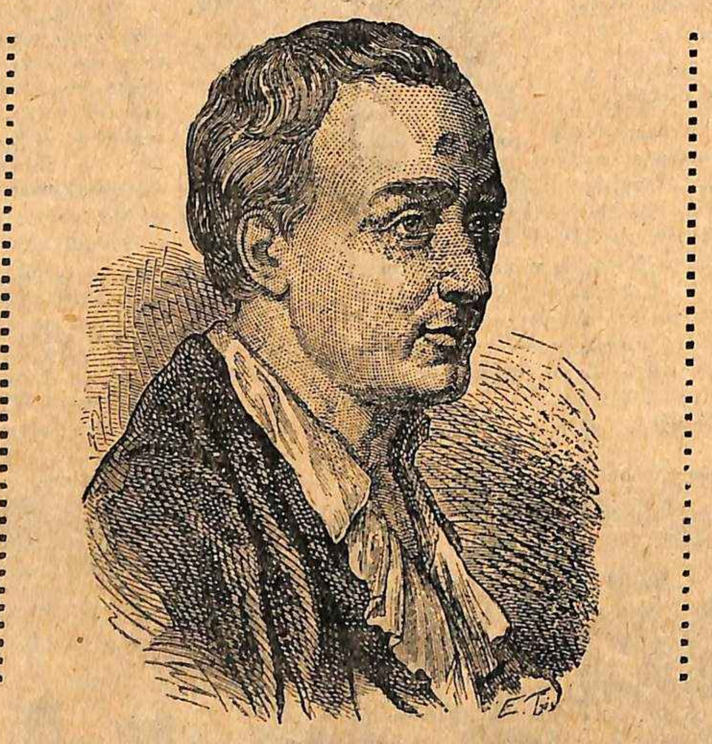

Ὁ Γάλλος φιλόσοφος Ντυντερὸ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΙΩΑΝΝΑΣ ΦΟΥΡΝΙΕ

Η ΜΑΤΘΙΛΔΗ, Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ ΚΙ' Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Ἂν τὰ λίγα πρόσωπα, ποὺ γνώριζαν τὴ Ματθίλδη Γκάλ, ἄνοιγαν ἔξαφνα ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὴν πόρτα τῆς μικρῆς της κάμαρας, θὰ ἔμεναν κατάπληκτα στὸ θέαμα ποὺ θὰ παρουσιαζόταν μπρὸς στὰ μάτια των!...

Ὅλοι ὅσοι ἤξεραν τὴ Ματθίλδη τὴ φανταζόντουσαν γιὰ ἕνα ἀσήμαντο καὶ κοινὸ πλᾶσμα, χωρὶς πόθους καὶ χωρὶς ἰδανικά, ὑποταγμένο στὴ Μοῖρα του, χωρὶς κανένα παράπονο καὶ καμμιὰ ἀνταρσία...

Γι' αὐτό, θ' ἀποροῦσαν πολύ, ἂν ἔξαφνα ἄνοιγαν τὴν πόρτα τῆς καμαρούλας της... Θὰ τὴν ἔβλεπαν νὰ κάθεται μπρὸς στὸ παράθυρο στὸ τραπεζάκι της καὶ νὰ τρώῃ τὸ φτωχικό της δεῖπνο ποὺ ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἕνα αὐγὸ μόνο καὶ ἕνα πορτοκάλλι! Γιατί τί ἄλλο θὰ μποροῦσε νὰ τρώῃ τὸ βράδυ μιὰ φτωχὴ δακτυλογράφος, σὰν τὴ Ματθίλδη; Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ θὰ ἔκανε ν' ἀπορήσῃ ὅποιον θὰ μποροῦσε νὰ ρίξῃ ἕνα βλέμμα στὸ τραπέζι της, ἦταν μιὰ κούκλα, μιὰ κούκλα καθισμένη ἐπάνω στὸ ἴδιο τραπέζι μ' ἕνα μικρὸ πιατάκι μπροστά της. Δὲν ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς μοντέρνες κοῦκλες, μὲ τὶς ὁποῖες ἀγαποῦν νὰ στολίζουν τὰ δωμάτιά των ἡ πλούσιες κυρίες. Ἡ κοῦκλα τῆς Ματθίλδης ἦταν μιὰ κούκλα τοῦ παληοῦ καιροῦ, ἕνα βρέφος μὲ ρόδινα μάγουλα καὶ μὲ σγουρὰ μαλλιά, ντυμένο μὲ ἕνα ἄσπρο πουκαμισάκι... Ἡ δακτυλογράφος, καθὼς ἔτρωγε, τῆς μιλοῦσε σχεδὸν ἀδιάκοπα:

— Μαρινέττα, τῆς ἔλεγε, δὲν ξέρεις πόσο ἰδιότροπος καὶ κακὸς εἶνε ὁ προϊστάμενός μου. Μοῦ ὑπαγορεύει τόσο γρήγορα γιὰ νὰ γράφω στὴν γραφομηχανή, ὥστε μόλις προφταίνω νὰ τὸν παρακολουθῶ... Ἄχ, καϋμένη Μαρινέττα! Δὲν εἶνε πάντα εὔκολη ἡ δουλειὰ τῆς στενοδακτυλογράφου!

Ὕστερα, ἀφοῦ κατάπιε μερικὲς μπουκιές, ἡ Ματθίλδη ἐξακολούθησε πάλι:

— Μαρινέττα! Σήμερα καθὼς περνοῦσα ἀπὸ τὰ μαγαζιά, ἀγόρασα ἕνα κομμάτι βελοῦδο ρὸζ γιὰ νὰ σοῦ κάνω ἕνα φορεματάκι. Θὰ τὸ ἀρχίσω ἀπόψε. Ἔννοια σου! Θὰ ἰδῇς τί ὡραῖο θὰ γίνῃ...

Ἡ Ματθίλδη ἦταν πολὺ ὑπερήφανη καὶ γενναία. Ποτὲ της δὲν εἶχε πεῖ σὲ κανένα πόσο ἡ μοναξιὰ τὴν στενοχωροῦσε καὶ πόσο ὑπέφερε τὸ βράδυ νὰ κάθεται μόνη σ' ἕνα ἔρημο καμαράκι καὶ νὰ τρώῃ χωρὶς καμμιὰ συντροφιά. Γι' αὐτό, ἡ χαρά της ἦταν πολὺ μεγάλη ὅταν μιὰ μέρα ἀνακάλυψε στὰ βάθη ἑνὸς παληοῦ σεντουκιοῦ τὴ Μαρινέττα, τὴ σύντροφο τῆς παιδικῆς της ἡλικίας. Τώρα πειὰ δὲν θὰ ἦταν μόνη!... Καὶ δὲν ἦταν καὶ ἐντελῶς βουβή, ἡ καϋμένη ἡ Μαρινέττα. Ἐὰν τῆς ἔσερνε κανεὶς ἕνα σπάγγο, μποροῦσε νὰ λέῃ: «Μπαμπᾶ» καὶ «Μαμᾶ», ἀλλ' ἡ Ματθίλδη δὲν κατέφευγε ποτὲ σ' αὐτὸν τὸ μηχανισμὸ γιὰ νὰ κάνῃ τὴν κούκλα της νὰ μιλήσῃ. Τὸ χαμόγελο τῆς Μαρινέττας τῆς ἔφτανε, ἦταν ἕνα τόσο καλὸ καὶ γλυκὸ χαμόγελο! Μ' αὐτὸ ἀπαντοῦσε πάντα στὰ λόγια τῆς Ματθίλδης, τὴν παρηγοροῦσε, τὴν ἐνεθάρρυνε καὶ τὴν κρατοῦσε στὴ ζωή!... Ναί, ἡ κούκλα αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη φίλη καὶ ἡ μόνη συντροφιὰ τῆς ἔρημης νέας.

Θὰ τὴν ἔβλεπαν νὰ κάθεται μπρὸς στὸ παράθυρο καὶ νὰ τρώῃ τὸ φτωχικό της δεῖπνο.

Σὲ λίγο, καθὼς ἡ Ματθίλδη καθάριζε τὸ πορτοκάλλι της, εἶπε πάλι στὴν κούκλα της:

— Ἄχ, Μαρινέττα! Νὰ ξέρῃς μὲ τί ἀνυπομονησία περιμένω ὅλη τὴν ἡμέρα τὴν ὥρα ποὺ θὰ γυρίσω ἐδῶ κοντά σου... Μαρινέττα μου! Ἐσὺ εἶσαι ἡ μόνη φίλη μου, ἡ μόνη μου συντροφιά, τὸ παιδί μου!... Καὶ τί δὲν εἶσαι ἐσὺ γιὰ μένα! Καὶ θὰ εἶσαι πάντα ἐσὺ τὸ πᾶν γιὰ μένα! Ξέρεις; Εἶμαι εἰκοσιοχτὼ ἐτῶν... Καὶ δὲν εἶμαι καθόλου ὤμορφη, καθὼς μοῦ λένε ἡ συνάδελφές μου. Μόνο ὁ κύριος Βωρπαὶ λέει ὅτι ἔχω ὡραῖα μάτια καὶ στόμα πολὺ ὤμορφο... Μὰ δὲν μ' ἐνδιαφέρει ἂν μοῦ τὸ λέει αὐτός. Ἤθελα νὰ μοῦ τὸ πῇ κάποιος ἄλλος... Μὰ δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἄλλος γιὰ νὰ μοῦ τὸ πῇ. Καὶ ὅμως δὲν εἶμαι ἀκόμα πολὺ γρηά... Τί λὲς κι' ἐσύ, Μαρινέττα; Καὶ ξέρεις πόσο θὰ ἤθελα ν' ἀποκτήσω ἕνα ὤμορφο παιδὶ σὰν ἐσένα;... Μὴ φανταστῇς ὅμως πὼς δὲν θὰ σ' ἀγαπῶ καὶ σένα τὸ ἴδιο τότε... Ὄχι, θὰ εἶνε σὰν νὰ ἔχω δυὸ παιδιά. Ἔννοια σου! Μὰ ἀφοῦ δὲν τὸ θέλει ἡ Μοῖρα μου, τί νὰ γίνῃ;... Σ' ἀγαπῶ ὅπως θ' ἀγαποῦσα καὶ τὸ παιδί μου... Θέλεις νὰ σοῦ βάλω λίγο πορτοκάλλι στὸ πιατάκι σου; Μὰ δὲν θὰ τὸ φᾷς πάλι... Θὰ τ' ἀφήσῃς πάλι γιὰ μένα... Ἄχ, Μαρινέττα, Μαρινεττάκι!...

Ἀπασχολημένη ἔτσι καθὼς ἦταν, μὲ τὴν κούκλα της, ἡ Ματθίλδη δὲν ἀντελήφθη ὅτι δυὸ φορὲς ἤδη χτύπησαν στὴν πόρτα της... Ἔτσι, καθὼς μιλοῦσε, εἶδε ἔκπληκτη ν' ἀνοίγῃ ἔξαφνα ἡ πόρτα της καὶ νὰ μπαίνῃ μέσα ἕνας ὑψηλὸς κομψὸς νέος.

— Συγγνώμην, ψιθύρισε ὁ ἐπισκέπτης, χτύπησα δυὸ φορές, ἀλλὰ μιλούσατε καὶ δὲν μ' ἀκούσατε. Τότε λοιπὸν κι' ἐγώ...

Καὶ ὁ νέος μὲ μιὰ ματιὰ ποὺ ἔρριξε γύρω, τὰ κατάλαβε ὅλα... Ἡ Ματθίλδη μιλοῦσε μὲ τὴν κούκλα της! Δὲν θὰ εἶχε ἄλλον κανένα στὸν κόσμο, ἐκτὸς ἀπ' αὐτή.

Μὰ καὶ ἡ δυστυχισμένη κόρη κατάλαβε ὅτι ὁ νέος τὰ ἀντελήφθη ὅλα. Γι' αὐτὸ κοκκίνισε καὶ ἦταν ἕτοιμη νὰ ξεσπάσῃ σὲ δάκρυα.

— Εἶμαι γειτονάς σας, εἶπε μὲ γλυκύτητα ὁ νέος, γράφω ποιήματα, καί, ἐπειδὴ μοῦ εἶπαν ὅτι εἶσθε δακτυλογράφος, ἦρθα γιὰ νὰ σᾶς προτείνω νὰ μοῦ ἀντιγράψετε στὴ γραφομηχανὴ μιὰ συλλογή μου, ἂν θέλετε...

Ἡ Ματθίλδη τόλμησε, τέλος, νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια της καὶ νὰ ἰδῇ τὸν ἐπισκέπτη της. Ἦταν ὑψηλὸς καὶ λεπτὸς καὶ τὸ μελαγχολικό του πρόσωπο φωτιζόταν θαυμάσια ἀπὸ δυὸ μεγάλα μαῦρα μάτια.

Ἡ Ματθίλδη τοῦ ἔδωσε μιὰ καρέκλα γιὰ νὰ καθήσῃ. Ἐκεῖνος ἔβγαλε τότε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα τετράδιο λέγοντας:

— Ἐὰν ἐπιτρέπετε, θὰ σᾶς διαβάσω μερικοὺς στίχους μου...

Ἄρχισε τότε νὰ διαβάζῃ μὲ μιὰ φωνὴ σοβαρὴ καὶ θερμή, ἐνῶ ἡ Ματθίλδη συλλογιζόταν ὅτι ποτὲ δὲν εἶχε ἀκούσει τόσον ὡραίους στίχους! Ὁ ποιητής, καθὼς ἐδιάβαζε τὰ χειρόγραφά του, σήκωνε κάποτε τὰ μάτια του πρὸς αὐτὴ καὶ ἔβλεπε μέσα στὰ δικά της μάτια τόση συγκίνησι καὶ τόσο θαυμασμό, ὥστε τὸ πρόσωπό της τοῦ φαινόταν ὅτι εἶνε τὸ ὡραιότερο τοῦ κόσμου.

Ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα ὁ νέος σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγῃ, εἶχε ἤδη ἐμπιστευθεῖ στὴ Ματθίλδη τὶς ἐλπίδες του, τὶς φιλοδοξίες του, τὰ ὄνειρά του. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφευγε, γύρισε καὶ εἶδε τὴ Μαρινέττα, ἡ ὁποία, καθισμένη ἐπάνω στὸ τραπέζι, χαμογελοῦσε πάντα.

Ἡ Ματθίλδη κοκκίνισε.

— Ξέρετε, εἶπε, εἶμαι ὁλομόναχη. Εἶνε πολὺ θλιβερὸ νὰ μὴν ἔχω κανένα νὰ μιλήσω μαζύ του. Λοιπὸν κι' ἐγώ...

— Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω, τὴ διέκοψε ὁ ποιητής. Ἂν δὲν τὰ ἔννοιωθα αὐτὰ τὰ πράγματα, δὲν θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ γράφω ποιήματα...

* * *

Δὲν θὰ σᾶς φανῇ παράξενο ἂν σᾶς ποῦμε ὅτι ὁ ποιητὴς καὶ ἡ Ματθίλδη γρήγορα ἐρωτεύθηκαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο καὶ σὲ λίγον καιρὸ παντρεύτηκαν.

Τὴν παραμονὴ τοῦ γάμου των, ἡ Ματθίλδη, ἐνῶ διόρθωνε τὸ μικρό της σαλονάκι, πῆρε στὰ χέρια της τὴ Μαρινέττα, ἡ ὁποία ἔμενε ἐπὶ δυὸ μῆνες πλαγιασμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, μὲ κλειστὰ μάτια, καὶ περίμενε νὰ τὴν ξυπνήσουν. Γιατί, ἐπὶ δυὸ μῆνες τώρα, ἡ Ματθίλδη μιλοῦσε ὁλοένα μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικό της καὶ δὲν εἶχε καιρὸ νὰ μιλήσῃ μὲ τὴν Μαρινέττα!

Πῆρε λοιπὸν ἡ Ματθίλδη στὰ χέρια της τὴν ἀγαπημένη καὶ μισοξεχασμένη κούκλα, τὴ σήκωσε ψηλὰ γιὰ νὰ ἀνοίξῃ τὰ μάτια της, καὶ ρώτησε χαμογελῶντας τὸν ἀρραβωνιαστικό της:

— Τί θὰ τὴν κάνουμε τὴ Μαρινέττα;

— Θὰ τὴ φυλάξουμε, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος, γιὰ νὰ παίζῃ μαζύ της τὸ πρῶτο μας κοριτσάκι...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΜΙΣΟΓΥΝΩΝ

Στὴν Ἀμερική, τὴ χώρα τῶν παραδοξοτήτων, συνεστήθη τελευταῖα κάποια Ἑταιρεία μὲ τὴν ἐπωνυμία «Σύλλογος τῶν μισογυνῶν», στὴν ὁποία δὲν γίνονται δεκτοὶ ὡς μέλη παρὰ μόνον ἀνύπαντροι καὶ χῆροι. Τὸ καταστατικὸ τοῦ Συλλόγου ἀπαγορεύει στὰ μέλη του κάθε ἐκδήλωσι ἐκτιμήσεως πρὸς τὶς γυναῖκες.

Σὲ κάθε μέλος ποὺ θὰ χαμογελοῦσε σὲ μιὰ γυναίκα ἢ ἁπλῶς θὰ τὴ χαιρετοῦσε ἢ θὰ τῆς μιλοῦσε, ἐπιβάλλεται πρόστιμο. Ὅταν δὲ ἐπαναληφθῇ αὐτὸ γιὰ δεύτερη φορά, ὁ δράστης ἀποκηρύσσεται καὶ διαγράφεται τοῦ Σωματείου. Οἱ ἐν λόγῳ μισογύναι ἐδημοσίευσαν καὶ διάφορα φυλλάδια προπαγανδιστικά, στὰ ὁποῖα χαρακτηρίζουν τὴ γυναίκα ὡς τὸ πιὸ ἐπικίνδυνο... ζῶο τῆς γῆς. Συνέρχονται γιὰ νὰ συνεδριάσουν κάθε βδομάδα σὲ μιὰ αἴθουσα, τῆς ὁποίας οἱ τοῖχοι εἶνε σκεπασμένοι ἀπὸ πολύγλωσσες ἐπιγραφὲς κατὰ τῶν γυναικῶν καὶ ἀπὸ τὶς εἰκόνες τῶν διασημοτέρων μισογυνῶν, ὅπως τοῦ Εὐριπίδου, τοῦ Σαίξπηρ, τοῦ Ἰουβενάλη κλπ.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ ΝΤΕ ΜΕΝΟΥ

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΔΕΙΠΝΟΣ

Τὸν περασμένο χειμῶνα ἔμεινα ἐπὶ ἕνα μῆνα στὸ ἐξοχικὸ σπίτι τοῦ θείου μου ντὲ Μπουρλιάκ.

Ὁ θεῖος μου αὐτός, εἶνε ἕνας θαυμάσιος γέρος ὀγδόντα χρόνων, ζωηρός, εὐχάριστος καὶ ἀξιαγάπητος. Χρόνια τώρα ζῆ ἀποτραβηγμένος σ' αὐτὸ τὸ ἐξοχικό του σπιτάκι. Γι' αὐτό, κάθε φορὰ ποὺ πάω νὰ μείνω μαζύ του μερικὲς ἡμέρες, μὲ δέχεται μ' ἐνθουσιασμὸ καὶ μ' εὐχαρίστησι.

Ἔτσι λοιπὸν καὶ πέρυσι εἶχα πάει νὰ περάσω κοντά του τὶς γιορτὲς τῶν Χριστουγέννων καὶ τὴν Πρωτοχρονιά.

Καθὼς ἤξερα ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου, ὁ θεῖος μου εἶχε μιὰ θλιβερὴ ἐρωτικὴ περιπέτεια στὴ ζωή του καὶ γι' αὐτὸ δὲν θέλησε νὰ παντρευτῆ ποτέ. Πάντοτε δὲ φανταζόμουν τὸν ἔρωτά του αὐτὸ ὡς ἕναν ἔρωτα εὐγενικό, ἰδανικό, οὐράνιο... Ὅταν ἔβλεπα τὴ φυσιογνωμία του ποὺ ἔμοιαζε μὲ προφήτου τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἐσκεπτόμουν ὅτι ἡ ἀγάπη αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἦταν δυνατὸν παρὰ νὰ εἶνε μιὰ θεία ἔκστασις, μιὰ οὐρανία ἔμπνευσις!

Τὰ Χριστούγεννα πέρασαν ἤρεμα καὶ σοβαρὰ στὸ σπίτι τοῦ καλοῦ μου θείου. Στὸ «ρεβεγιὸν» εἶχε καλεσμένους καὶ δυὸ γείτονές του μόνο, ἕνα γεροντικὸ ζευγάρι πολὺ συμπαθητικό. Τὸ μόνο νέο πρόσωπο ἐκείνη τὴ βραδυὰ ἤμουν ἐγώ. Μὰ ἦσαν τόσο εὐχάριστοι οἱ γέροι, ὥστε δὲν κατάλαβα καθόλου τὴν ἔλλειψι τῆς νεότητος ἀπὸ τὴ συγκέντρωσι.

Τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς ὅμως ὁ θεῖος μου φαινόταν ἀφηρημένος καὶ προσηλωμένος σὲ κάτι ποὺ δὲν μποροῦσα ἐγὼ νὰ τὸ μαντέψω. Καὶ ὄχι μόνο ὁ θεῖος μου φαινόταν ἀλλοιώτικος ἐκείνη τὴν ἡμέρα, μὰ καὶ ἡ Μαριέττα, ἡ πιστὴ γρηὰ ὑπηρέτριά του. Καὶ αὐτὴ εἶχε ἕνα ὕφος περίεργο καὶ μυστηριῶδες. Σὲ μιὰ στιγμὴ μάλιστα ἀντελήφθην τοὺς δυὸ γέρους, τὸν κύριο καὶ τὴν ὑπηρέτρια, νὰ μιλοῦν κρυφά. Δὲν τόλμησα νὰ ρωτήσω τὴ Μαριέττα τί συνέβαινε, μολονότι ἡ περιέργειά μου ἦταν μεγάλη.

Ὅταν ἄρχισε νὰ βραδυάζη, ὁ θεῖος μου μοῦ εἶπε ὅτι θὰ πλάγιαζε πολὺ νωρίτερα ἀπὸ τὶς ἄλλες βραδυὲς καὶ ὅτι θὰ ἔκανα καὶ ἐγὼ καλά, ἂν ἀποσυρόμουν νωρὶς στὸ δωμάτιό μου γιὰ ν' ἀναπαυθῶ.

Νομίζοντας ὅτι πρόκειται γιὰ καμμιὰ γεροντικὴ παραξενειά, ἀποσύρθηκα πράγματι νωρὶς στὸ δωμάτιό μου. Δὲν νύσταζα ὅμως καθόλου καὶ ἤθελα νὰ διαβάσω κάτι γιὰ νὰ περάσω τὴν ὥρα μου. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχα κανένα καινούργιο βιβλίο στὴν κάμαρά μου, σκέφθηκα νὰ πάω νὰ πάρω κανένα ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη.

Πηγαίνοντας στὴ βιβλιοθήκη, πέρασα ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας. Μοῦ φάνηκε ὅμως παράξενο, γιατὶ εἶδα φῶς μέσα ἀπὸ τὶς χαραμάδες της.

Ἀπόρησα καὶ ἕνα αἴσθημα περιεργείας μ' ἔκανε ν' ἀνοίξω σιγὰ-σιγὰ τὴν πόρτα. Ἕνα ἀπροσδόκητο θέαμα τότε παρουσιάστηκε μπροστὰ στὰ μάτια μου.

Δυὸ ὑψηλὰ ἀσημένια καντηλέρια μὲ πολλὰ κεριὰ τὸ καθένα, ἔχυναν τὸ γλυκό τους φῶς στὰ κρυστάλλινα σερβίτσια καὶ τὶς λεπτὲς πορσελάνες τὶς ἀραδιασμένες ἐπάνω στὸ τραπέζι. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἦσαν τοποθετημένα πολύτιμα βάζα τῶν Σεβρῶν μὲ σπάνια χειμωνιάτικα τριαντάφυλλα. Στὴ μέση τοῦ τραπεζιοῦ ἦταν μιὰ θαυμασία βασιλόπητα. Γύρω σ' αὐτὴν ἦσαν ἄλλα γλυκίσματα, φροῦτα ξερά, πορτοκάλλια καὶ μανταρίνια.

—Ὥστε ἔτσι λοιπόν, σκέφθηκα, ὁ θεῖος μου ἔχει καλεσμένους ἀπόψε; Κι' ἐμένα μ' ἔδιωξε μ' ἕνα τόσο ἐπιτήδειο τρόπο!... Μὰ γιατί νὰ τὸ κάνη αὐτό; Τόσο λίγο μ' ἀγαπάει; Ἀλήθεια, εἶνε λοιπὸν τόσο πονηρός; Αὐτὸς ποὺ τὸν θεωρῶ γιὰ ἅγιον;...

Καθὼς ἔκανα τὶς σκέψεις αὐτές, ἄκουσα ἔξαφνα βήματα... Μόλις πρόφτασα νὰ κρυφτῶ πίσω ἀπὸ τὴν κουρτίνα ποὺ ἦταν ἐμπρὸς σ' ἕνα παράθυρο. Μὲ ἀγωνία καὶ περιέργεια ἄρχισα τότε νὰ κυττάζω ἀνάμεσα ἀπὸ αὐτή... Τί θὰ ἔβλεπα; Ποιὸς θὰ ἐρχόταν; Ποιοὶ ἦσαν οἱ μυστηριώδεις καλεσμένοι τοῦ θείου μου;...

Ἔξαφνα εἶδα τὴν πόρτα ν' ἀνοίγη σιγὰ-σιγὰ καὶ νὰ μπαίνη μέσα ἕνα παράξενο ζευγάρι: Ἕνας γέρος καὶ μιὰ γρηά, ντυμένοι μὲ φορέματα παληᾶς μόδας, ἀπ' αὐτὰ ποὺ φοροῦσαν πρὸ πενῆντα ἐτῶν!... Καθὼς ὁ γέρος γύρισε πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἤμουν κρυμένη, εἶδα ὅτι ἦταν ὁ θεῖος μου... Ναί! Ἡ συνοδός του, κατὰ δέκα χρόνια τὸ πολὺ νεώτερή του, φαινόταν ὅτι θὰ ἦταν πολὺ ὡραία στὰ νειάτα της. Φοροῦσε ἕνα ὁλόλευκο φόρεμα μὲ ἴσιο κορσάζο καὶ πολὺ φουσκωτὴ φούστα. Φοροῦσε ἀκόμα ἕνα διαμαντένιο διάδημα στὰ λευκά της μαλλιὰ καὶ μαργαριτάρια στὸ λαιμό της.

Ὁ θεῖος μου τὴν ὡδήγησε στὸ τραπέζι καὶ ἐκεῖ κάθησαν ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο.

Ἐγὼ δὲν πίστευα στὰ μάτια μου! Καί, ἐπειδὴ τὸ παράξενο ζευγάρι δὲν μιλοῦσε καθόλου, ἀναρωτιόμουν μήπως ὀνειρεύομαι ἢ μήπως εὑρισκόμουν ὑπὸ τὸ κράτος καμμιᾶς παραισθήσεως... Ὁ θεῖος μου σερβίριζε τὴ λευκοφορεμένη γρηὰ καὶ ἐκείνη ἐδέχετο χαμογελῶντας τὶς περιποιήσεις του.... Σὲ λίγο ἡ Μαριέττα μπῆκε μέσα κρατῶντας μιὰ πιατέλα μὲ ψητὰ πουλιὰ καὶ οἱ δυὸ συνδαιτημόνες σερβιρίστηκαν χωρὶς πάλι νὰ μιλήσουν. Ἡ Μαριέττα ἔφυγε ἀμίλητη κι' αὐτή, ὅπως εἶχε ἔρθει...

Ἔξαφνα τότε οἱ δυὸ γέροι μίλησαν.

—Ἑλένη, εἶπε σιγὰ ὁ θεῖος μου, ἐνῶ γέμιζε μὲ κρασὶ τὸ ποτῆρι της, κλείνουν σήμερα σαράντα Πρωτοχρονιὲς ποὺ τὶς περνοῦμε μαζύ!...

Ἡ γρηὰ κυρία στέναξε τότε καὶ τοῦ ἀπάντησε:

—Ἄχ, Ἀλβέρτε, φοβᾶμαι μήπως εἶνε ἡ τελευταία... Δὲν νοιώθω τόσο καλὰ ἐφέτος τὸν ἑαυτό μου...

—Ὄχι! Θὰ εἴμαστε καὶ τοῦ χρόνου μαζύ!... Θὰ τὸ ἰδῆς! εἶπε ὁ θεῖος μου.

—Δὲν αἰσθάνομαι τόσο καλὰ τὸν ἑαυτό μου, ἐπανέλαβε ἡ Ἑλένη. Καὶ ὅμως ἦρθα καὶ ἀπόψε, ἔτσι ὅπως μὲ θέλεις μὲ τὸ λευκό μου φόρεμα...

—Ἦρθες ἔτσι ὅπως σὲ πρωτογνώρισα... Μὲ τὸ λευκὸ αὐτὸ φόρεμα καὶ τὸ διάδημα στὰ μαλλιά... Κι' ἐγὼ φορῶ τὸ κοστοῦμι ἐκείνης τῆς βραδυᾶς... Θυμᾶσαι, Ἑλένη;

—Πῶς δὲν θυμᾶμαι, Ἀλβέρτε; Πόσο ἀγαπιόμαστε!... Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ εἴχαμε ἀγαπηθεῖ!... Μὰ οἱ γονεῖς μου ἦσαν τόσο σκληροί... Ἐπέμεναν νὰ μὲ δώσουν στὸν Ζεράρ, τὸν ἑκατομμυριοῦχο... Πόσο ἀκριβὰ τὰ πλήρωσα τὰ ἑκατομμύριά του!... Τί ζωὴ βασανισμένη πέρασα κοντά του! Μὰ τὰ ὑπέφερα ὅλα, χάριν τῶν παιδιῶν μου...

—Καὶ πάντα μ' ἀγαποῦσες καὶ σ' ἀγαποῦσα... Καὶ ἡ ἀγάπη μας ἦταν ἡ μόνη μας παρηγοριά... Μιὰ ἀγάπη τόσο ἰδανική, τόσο ἁγνή!... Ἐσὺ δὲν ἤσουν ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ εἶνε δυνατὸν νὰ παραβοῦν τὸ καθῆκον των. Κι' ἐγὼ γι' αὐτὸ σ' ἀγαποῦσα ἀκόμα περισσότερο...

Ἡ Ἑλένη τοῦ εἶπε τότε τρυφερά:

—Ἔρχομαι κάθε Πρωτοχρονιὰ καὶ δειπνῶ μαζύ σου, γιατὶ Πρωτοχρονιὰ ἦταν καὶ τότε ποὺ πρωτογνωριστήκαμε... Ἀλλά, ὅσο ζοῦσε ὁ ἄντρας μου, ἐρχόμουν μαζύ του... Γιὰ χάρι μου τὸν προσκαλοῦσες κι' αὐτόν... Τώρα εἶνε δέκα χρόνια ποὺ ἔρχομαι μόνη... Καὶ αὐτὸ εἶνε ἡ μόνη πραγματικὴ ἀπιστία στὴ μνήμη ἐκείνου...

—Ἑλένη! ψιθύρισε ὁ θεῖος μου. Λίγοι ἄνθρωποι στὸν κόσμο θὰ πίστευαν στὴν ἁγνότητα τῆς ἀγάπης μας! Λίγοι θὰ πίστευαν ὅτι τὴν διατηρήσαμε ἁγνὴ καὶ ἄσπιλη ὡς τὸ τέλος σὰν πολύτιμο διαμάντι! Ὁ κόσμος ἔλεγε πολλὰ εἰς βάρος μας. Κανεὶς ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῆ πῶς καὶ πόσο ἔχουμε ἀγαπηθεῖ...

—Θυμᾶσαι, Ἀλβέρτε, εἶπε ἡ Ἑλένη, ποὺ κάποτε εἴχαμε λιγοψυχήσει... Θυμᾶσαι ποὺ θελήσαμε νὰ φύγουμε μαζύ; Ἀλλὰ γρήγορα συνήλθαμε... Καταλάβαμε ὅτι μόνο ἡ θυσία ἐξυψώνει καὶ στερεώνει τὴν ἀγάπη... Καὶ τώρα ποὺ ἔχουμε καὶ οἱ δυό μας ὁλόλευκα μαλλιά, πόσο ὑπερήφανο καὶ γενναῖο νοιώθουμε τὸν ἑαυτό μας γι' αὐτό!... Δὲν εἴπαμε ψέμματα ἐν ὀνόματι τῆς ἀγάπης, δὲν προδώσαμε κανένα, δὲν καταφύγαμε σὲ ὑποκριτικὰ τεχνάσματα. Καὶ ὁ ἔρως μας, ὁ τόσο ἰδανικὸς καὶ δυνατός, μᾶς ἔδωσε τὴν δύναμι νὰ ὑποφέρουμε μέχρι τέλους...

—Ἑλένη μου, εἶπε ὁ θεῖος μου, ἤσουν γιὰ μένα πάντα καὶ εἶσαι ὡς τώρα ἕνας ἄγγελος, μιὰ ἁγία... Καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἦταν δυνατὸν παρὰ νὰ σὲ λατρεύω!... Ἐσὺ μοῦ ἔχεις ἐμπνεύσει ὅλα τὰ θεῖα καὶ ἁγνὰ αἰσθήματα... Ἐσὺ μοῦ ἔχεις μεταδώσει τὴν καρτερία, τὴν αὐτοθυσία καὶ τὴν μεγαλοψυχία σου...

Ἐγώ, κρυμένη πάντα πίσω ἀπὸ τὴν κουρτίνα, ἔκλαιγα ἀπὸ συγκίνησι, ἀκούγοντας τὴ συνομιλία τῶν δύο γερόντων.

Σὲ λίγο ὁ θεῖος μου εἶπε πάλι:

—Ἔλα τώρα, Ἑλένη μου, κόψε ὅπως πάντα ἐσὺ μὲ τὸ χέρι σου τὴν πήτα.

Ἡ Ἑλένη πῆρε τὸ ἀσημένιο μαχαῖρι ποὺ τῆς ἔδωσε ὁ θεῖος μου καὶ ἔκοψε τὴν πήτα. Ἔδωσε ἕνα κομμάτι στὸ θεῖο μου. Ἐκεῖνος γέμισε τότε δυὸ ποτήρια μὲ σαμπάνια καὶ εἶπε:

—Καλὴ χρονιά, Ἑλένη μου!

—Ἐπίσης! ἀπάντησε ἐκείνη καὶ τσούγκρισαν τὰ ποτήρια τους.

Ἤπιαν λίγο καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ σιώπησαν. Σὲ λίγο ἡ Ἑλένη σηκώθηκε καὶ εἶπε:

—Τὸ αὐτοκίνητό μου περιμένει.... Ὁ σωφέρ μοῦ εἶνε πιστὸς καὶ μείναμε σύμφωνοι ὅτι δὲν θὰ πῆ σὲ κανένα ὅτι ἦρθα ἐδῶ... Στὴν ἡλικία μου δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ μὲ ὑποψιαστῆ κανείς... Ὡστόσο, ἀπὸ συνήθεια λέω πάντα ὅτι περνῶ τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς σὲ μιὰ φίλη μου..

Ὁ θεῖος μου σηκώθηκε τότε κι' αὐτὸς γιὰ νὰ ξεβγάλη τὴν Ἑλένη του, ἡ ὁποία στηρίχτηκε στὸ χέρι του.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ στάθηκαν μπροστὰ στὴν πόρτα. Ἔξαφνα τότε ἡ Ἑλένη ἀγκάλιασε τὸν θεῖο μου.

—Ἂς φιληθοῦμε ἐπὶ τέλους μιὰ φορά, εἶπε. Ποιὸς ξέρει ἂν θὰ ξαναϊδωθοῦμε τοῦ χρόνου... Πρέπει νὰ ξέρης ὅτι ἔχω παραγγείλει νὰ μὲ θάψουν μ' αὐτὸ τὸ φόρεμα... Μαριέττα! Ποῦ ἔβαλες τὸ ἐπανωφόρι μου;...

—Ἀμέσως, κυρία! ἄκουσα τὴ φωνὴ τῆς Μαριέττας.

Τὸ γεροντικὸ ζεῦγος βγῆκε ἀπὸ τὴν τραπεζαρία. Τότε ἐπωφελήθηκα τῆς εὐκαιρίας καὶ γρήγορα-γρήγορα βγῆκα κι' ἐγὼ ἀπὸ τὸν κρυψῶνα μου καὶ πῆγα στὴν κάμαρή μου, χωρὶς νὰ μὲ νοιώση κανείς...

Δὲν μπόρεσα νὰ κοιμηθῶ ἐκείνη τὴ νύχτα ἀπὸ τὴν συγκίνησι καὶ τὴν κατάπληξι, γιὰ ὅσα εἶδα κι' ἄκουσα...

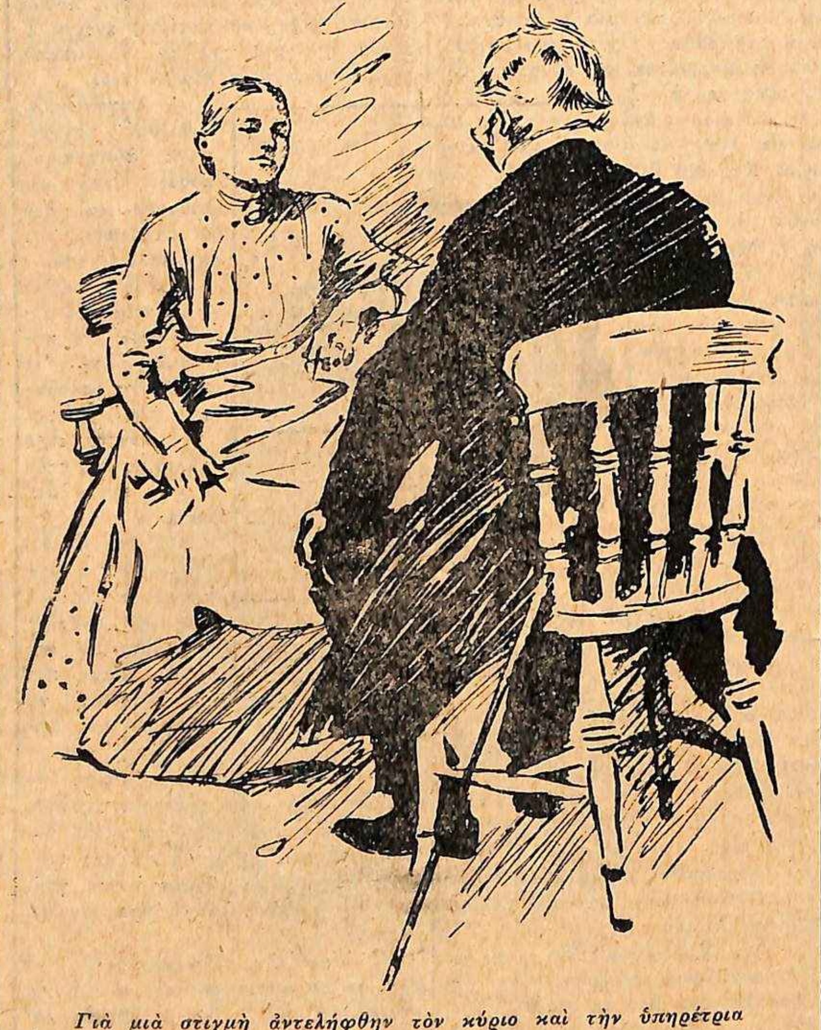

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀντελήφθην τὸν κύριο καὶ τὴν ὑπηρέτρια νὰ μιλοῦν κρυφά...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ** σὲ ἐξαιρετικῶς καλὰς τιμὰς παλαιὰ βιβλία καὶ ὁλοκλήρους βιβλιοθήκας, χειρόγραφα παλαιὰ καὶ εἰκόνας (χαλκογραφίας, λιθογραφίας κ.τ.λ.). Ἐπίσης περιοδικὰ ἐκδοθέντα μέχρι τοῦ 1900, ἐφημερίδας, βιβλία ξένων γλωσσῶν κ.τ.λ. κ.τ.λ. **Πληροφορίαι στὰ γραφεῖα μας.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΜΑΝΤΖΟΥΝΙ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Πῶς ἐγοήτευε ὁ Ναπολέων τοὺς στρατιῶτες του. Ὁ Τάλμα τὸν διδάσκει ἀπαγγελία. Γιὰ νὰ περάση ἡ βραχνάδα τοῦ αὐτοκράτορος. Ὁ κουρεὺς τῆς Βεϊμάρης. Ἡ προπαρασκευὴ τοῦ μαντζουνιοῦ. Πῶς ἔγινε καλὰ ὁ Ναπολέων, κτλ.

Ὁ ἠθοποιὸς Τάλμα

Ὁ Μέγας Ναπολέων, ἐκτὸς τῶν ἄλλων προτερημάτων του, εἶχε καὶ τὸ φυσικὸ χάρισμα νὰ ἠλεκτρίζη καὶ νὰ ἐνθουσιάζη μὲ τὰ λόγια του τοὺς στρατιῶτες του, οἱ ὁποῖοι ἔφτανε ν' ἀκούσουν μιὰ λέξι του γιὰ νὰ γίνουν τρελλοὶ ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό.

Ὡστόσο, ἂν καὶ ἦταν προικισμένος ἀπὸ τὴ φύσι μὲ δυνατὴ καὶ ἠχηρὴ φωνή, κατὰ τὰ χρόνια τῆς νεότητός του δὲν εἶχε φροντίσει νὰ τὴν καλλιεργήση καὶ νὰ τὴν τελειοποιήση. Στὴν ἀρχὴ μάλιστα δὲν μποροῦσε νὰ μιλήση μ' εὐκολία καὶ τὰ πράγματα θὰ ἐξακολουθοῦσαν νὰ μένουν ἔτσι, ἂν δὲν μεσολαβοῦσε τὸ παρακάτω περιστατικό:

Μιὰ μέρα ὁ Ναπολέων, τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν Πρῶτος Ὕπατος τῆς Γαλλίας, κάλεσε κοντά του τὸν στενό του φίλο καὶ μεγάλο ἠθοποιὸ Τάλμα καὶ τὸν ρώτησε:

—Λοιπόν, φίλε μου, πῶς σοῦ φάνηκε ὁ χθεσινός μου λόγος;

—Δὲν μπόρεσα νὰ ἐξηγήσω, ἀπάντησε ἐκεῖνος θαρραλέα, πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχη κανεὶς τόσο ὡραία φωνὴ καὶ τόσο ἄσχημη ἀπαγγελία!

—Λοιπόν, ἀφοῦ δὲν σοῦ ἀρέσει ἡ ἀπαγγελία μου, εἶπε τότε ὁ Ναπολέων χαμογελῶντας, θέλω νὰ μὲ διδάξης ἐσὺ πῶς ν' ἀπαγγέλω...

Πράγματι δὲ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ Ναπολέων ποτὲ δὲν ἀπήγγειλε κανέναν ἀπὸ τοὺς μεγάλους του λόγους, χωρὶς νὰ ἔχη προηγουμένως ἀσκηθεῖ μὲ ἐπιμονὴ ἀπὸ τὸν Τάλμα.

Μιὰ μέρα ὁ Τάλμα προσεκλήθη ὅπως συνήθως ἀπὸ τὸ Ναπολέοντα, ὁ ὁποῖος ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε ἀνακηρυχθεῖ αὐτοκράτωρ, γιὰ νὰ τὸν γυμνάση στὸ λόγο ποὺ θὰ ἀπήγγελε τὴν ἑπομένη.

Ἐπὶ δυὸ ὧρες ἐκοπίαζαν κι' οἱ δυό τους, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα.

—Δὲν γίνεται τίποτε! Ἄδικα χάνουμε τὸν καιρό! φώναξε ἐπὶ τέλους ὁ ἠθοποιός.

—Ἐσὺ φταῖς, γιατὶ δὲν ἔχεις σήμερα διάθεσι, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ναπολέων.

—Ὄχι, εἶπε ὁ Τάλμα. Τὸ φταίξιμο εἶνε δικό σας, γιατὶ σήμερα εἶστε βραχνός!

—Ἀλήθεια! Μὰ τότε τὴν ἔχω πολὺ ἄσχημα καὶ αὔριο πρέπει νὰ μιλήσω δίχως ἄλλο... Τί νὰ κάνω;

Ἀφοῦ σκέφτηκε λίγο, ὁ Ναπολέων χτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ διάταξε τὸν ὑπηρέτη νὰ καλέση ἀμέσως τὸν ἀρχίατρό του.

—Εἶμαι βραχνός, εἶπε στὸ γιατρὸ μόλις ἦρθε, καὶ πρέπει νὰ ξανάβρω γρήγορα τὴ διαύγεια τῆς φωνῆς μου.

—Ἔχετε συνάχι, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ἐκεῖνος, ἀλλὰ δὲν εἶνε τίποτε. Σὲ λίγες μέρες θὰ σᾶς περάση.

—Σὲ λίγες μέρες; φώναξε ὁ Ναπολέων. Μὰ πρέπει νὰ μὲ θεραπεύσετε ἀμέσως, αὐτὴ τὴ στιγμὴ κιόλας...

—Ἀδύνατον, Μεγαλειότατε!

—Ἀδύνατον; Εἶστε ἢ δὲν εἶστε γιατρός;

—Κολακεύομαι νά...

—Ἄφησε τὶς κολακεῖες καὶ τὶς δικαιολογίες. Ἂν δὲν μπορεῖς νὰ μὲ γιατρέψης τώρα, χαῖρε!...

Ὁ γιατρὸς ἔφυγε στενοχωρημένος καὶ ὁ Ναπολέων ἄρχισε νὰ περπατῆ ταραγμένος κατὰ μῆκος τοῦ δωματίου. Σὲ λίγο στάθηκε μπρὸς στὸν Τάλμα, σταύρωσε τὰ χέρια του καὶ εἶπε:

—Μήπως ξέρεις ἐσὺ κανένα γιατρικό, φίλε μου; Καὶ σὺ κάποτε θὰ ἔτυχε νὰ βραχνιάσης, ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ σ' ἐμπόδισε ποτὲ νὰ παίξης... Ποιὸ γιατρὸ λοιπὸν ἔχεις;

—Ἕναν κουρέα ἀπὸ τὴ Βεϊμάρη. Τὸν κομμωτὴ τοῦ θεάτρου!...

—Καὶ νομίζεις ὅτι αὐτὸς μπορεῖ νὰ μὲ θεραπεύση;

—Γιὰ τὴ θεραπεία σᾶς ἐγγυῶμαι ἐγώ, ἀλλὰ τὸ φάρμακο ποὺ μεταχειρίζεται εἶνε πολὺ δραστικό...

—Δὲν πειράζει. Φτάνει μονάχα νὰ μὲ κάνη καλά. Στεῖλε μου λοιπὸν αὐτὸν τὸν κουρέα σου...

Ὕστερ' ἀπὸ ἕνα τέταρτο, ἔφτασε στὸ παλάτι ὁ κουρέας, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ σφούγγισε μὲ τὸ μαντῆλι του τὸν ἱδρῶτα τῆς ἀγωνίας ἀπὸ τὸ μέτωπό του, μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ αὐτοκράτορος.

—Ἐλᾶτε, φίλε μου, τοῦ φώναξε ὁ Ναπολέων. Ὁ Τάλμα μοῦ ἔδωσε τὶς καλύτερες συστάσεις γιὰ σᾶς. Βλέπετε πόσο εἶμαι βραχνός... Θέλω νὰ μὲ γιατρέψετε γρήγορα...

—Ἡ Μεγαλειότης σας... εἶπε τρέμοντας ὁ κουρέας.

—Ἄσε τα αὐτὰ κι' ἑτοίμασέ μου ἀμέσως τὸ φάρμακο.

Ὁ κουρέας ζήτησε τότε τὴν ἄδεια νὰ πάη στὸ βασιλικὸ μαγειρειὸ γιὰ νὰ τὸ ἑτοιμάση. Πῆρε λοιπὸν ἕνα ποτῆρι τοῦ νεροῦ, ἔβαλε μέσα τέσσερες κρόκους αὐγῶν, πρόσθεσε μιὰ οὐγγιὰ ψιλοκοπανισμένου κάντιου, χτύπησε τὸ μῖγμα δυνατὰ ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα μ' ἕνα ξύλινο κουτάλι κι' ἔρριξε ἔπειτα μέσα σ' αὐτὸ σαράντα περίπου δράμια δυνατὸ ροῦμι τῆς Ζαμαϊκάς.

Ἀφοῦ δοκίμασε τὸ φάρμακο καὶ τὸ βρῆκε καλό, τὸ πῆγε στὸν αὐτοκράτορα καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸ πιῆ ὅλο μὲ μιᾶς. Ὁ αὐτοκράτωρ ἔρριξε ἕνα διαπεραστικὸ βλέμμα στὸν κουρέα καὶ ἔπιε κάμποσο ἀπ' τὸ ποτὸ κραυγάζοντας:

—Μὰ αὐτὸ καίει σὰν τὴ φωτιὰ τῆς Κολάσεως!

—Πρέπει νὰ καίη, Μεγαλειότατε, γιατὶ ἀλλοιῶς δὲν ὠφελεῖ, ἀπάντησε ὁ κουρέας.

—Ἂν δὲν μοῦ φέρη ὠφέλεια, θὰ σὲ κρεμάσω, τοῦ εἶπε ὁ αὐτοκράτωρ καὶ συγχρόνως ἄδειασε τὸ ποτῆρι ὡς τὸν πάτο.

Μετὰ μιὰ ὥρα αἰσθάνθηκε κάποια καλυτέρευσι καὶ τὴ νύχτα κοιμήθηκε ἐξαίρετα, γιὰ νὰ σηκωθῆ τὸ πρωὶ μὲ καθαρώτατη φωνή.

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα θὰ ἀπήγγειλε στὸ Πεδίο τοῦ Ἄρεως ἕνα λόγο ποὺ προξένησε καταπληκτικὴ ἐντύπωσι.

Ὁ κουρέας προσεκλήθη κατόπιν ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα καὶ πῆρε ὡς ἀμοιβὴ γιὰ τὴ θεραπεία του τὸ ποσὸν τῶν ἑκατὸ ναπολεονίων.

Τὸ ποτὸ αὐτὸ ἔμεινε γνωστὸ μὲ τὸ ὄνομα «Μαντζοῦνι τοῦ Ναπολέοντος».

ΑΡΧΑΙΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΔΑΦΝΗ ΤΟΥ ΝΙΚΑΝΔΡΟΥ

ΤΟΥ Η. GUY

Στὰ χρόνια ποὺ κυβερνήτης τῶν Ἀθηνῶν ἦταν ὁ Περικλῆς, ζοῦσε στὴν Ἐλευσίνα μιὰ γυναῖκα δυστυχισμένη καὶ ἐγκαταλειμμένη ἀπ' τοὺς θεοὺς κι' ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους, ἡ Κλεάνθη, ἡ χήρα τοῦ περιφήμου γλύπτη Σωσικλῆ.

Ἄλλοτε, ὅταν ζοῦσε ὁ σύζυγός της καὶ τὰ ἐλεφάντινα ἀνάγλυφα καὶ τὰ μαρμάρινα ἀγάλματά του ἦσαν περιζήτητα ἀπ' ὅλους τοὺς πλουσίους τῆς Ἑλλάδος, εἶχε γνωρίσει κι' αὐτὴ τὸν πλοῦτο καὶ τὴν εὐτυχία καὶ στὶς ἐπίσημες τελετὲς προχωροῦσε πρώτη ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες γυναῖκες, φορῶντας τὸν κεντημένο χιτῶνα της καὶ τὸ χρυσό της περιδέραιο.

Τώρα ὅμως δὲν τῆς ἔμενε παρὰ ἕνα μικρὸ σπιτάκι στὴν ἄκρη τῆς Ἐλευσίνας κι' ἕνα χωράφι ποὺ δὲν ἔβγαζε παρὰ σῦκα καὶ λάδι.

Ἀλλοίμονο! Ἡ καρδιά της ἦταν πληγωμένη ἀπὸ τὴ δυστυχία κι' εἶχε κυριευτεῖ ἀπὸ τὴ μεγαλείτερη θλίψη. Εἶχε ἕνα γυιὸ δεκάξη χρόνων, μὰ τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ παιδὶ φαινόταν ἀδικημένο ἀπὸ τὴ φύσι. Κανένας ἄλλος συνομήλικός του δὲν εἶχε τόσο ἰσχνὸ σῶμα, τόσο χωμένους ὤμους, τόσο στενὸ κι' ἀδύνατο στῆθος.

Ὁ Νίκανδρος—ἔτσι τὸν ἔλεγαν—ὅταν περνοῦσε στὸ δρόμο ἄκουγε τὶς πιὸ σκληρὲς εἰρωνίες.

— Τί ὡραῖο ἀδράχτι! ἔλεγε ὁ ἕνας.

— Τί ὡραῖος στύλος γιὰ τ' ἀμπέλια! ἔλεγε ὁ ἄλλος.

Ἄλλοι πάλι τὸν ἐχαιρετοῦσαν λέγοντάς του:

— Καλημέρα, καλτσοβελόνα!

Ἄλλοι, τέλος, ἔπεφταν ἀπάνω του, τάχα ἀπὸ ἀπροσεξία, καὶ τοῦ δικαιολογοῦντο ἔτσι:

— Δὲν σ' εἶδα, καϋμένε... Νόμισα πὼς εἶχα μπροστά μου... μιὰ ἀράχνη!

Μερικοὶ ἄλλοι ἀκόμα, θέλοντας νὰ τὸν πειράξουν τραβοῦσαν στοὺς τοίχους τῶν σπιτιῶν μὲ κάρβουνα μιὰ λεπτὴ γραμμή, κάτω ἀπ' τὴν ὁποία ἔγραφαν:

— Αὐτὸς εἶνε ὁ Νίκανδρος!

Γιὰ ὅλα αὐτὰ ὁ νέος πονοῦσε κι' ὑπόφερε κι' ἡ μητέρα του ἔκλαιγε πονεμένη.

Ὅ,τι ὅμως στενοχωροῦσε πιὸ πολὺ τὴ φτωχὴ μητέρα ἦταν ἡ πεποίθησις πὼς ὁ γυιός της ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀγωνιστῇ στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες, λαβαίνοντας σ' αὐτοὺς μέρος μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους νέους τόσων πόλεων, εἴτε στὸ δρόμο, εἴτε στὸ πήδημα, εἴτε στὸ δίσκο, εἴτε σὲ κανένα ἄλλο ἀγώνισμα.

Ὅταν ὁ Νίκανδρος παρουσιαζόταν στὸ γυμναστήριο τῆς πατρίδος του, ὅπου οἱ ἄλλοι νέοι συμπολῖτες του προετοιμαζόντουσαν γιὰ τοὺς ἀγῶνες, γινόταν ὁ στόχος τῆς εἰρωνίας ὅλων. Κι' ὅταν ἐδοκίμαζε κι' αὐτὸς νὰ τρέξῃ στὸ στάδιο, ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματα ποὺ ἔκανε, γινόταν γελοῖος μὲ τὸν ἄτεχνο τρόπο ποὺ κουνοῦσε τὰ πόδια του, τρέχοντας.

Ἔτσι, ὁ δυστυχισμένος νέος ἀναγκαζόταν νὰ ἀποτραβιέται καὶ νὰ κάθεται παράμερα, ἐνῶ ὅλοι οἱ παριστάμενοι τὸν χειροκροτοῦσαν εἰρωνικὰ σὰν νικητή.

Τὸν πραγματικὸ ὅμως θαυμασμὸ καὶ τὶς ἀληθινὲς ἐπευφημίες τὶς ἐφύλαγαν ὅλοι γιὰ τὸν Εὐμέδοντα, ἕνα νέο συνομίληκο τοῦ Νικάνδρου, ἀλλὰ δυνατὸ καὶ περήφανο σὰν τὸν Ἡρακλῆ.

Μόλις ἐδόθη τὸ σημεῖο οἱ δρομεῖς ξεκίνησαν ὅλοι μαζύ...

— Αὐτός, ἔλεγαν, θὰ φέρῃ τὴ δόξα στὴν Ἐλευσίνα! Σ' αὐτὸν θὰ δώσουν τὴ δάφνη τοῦ Ὀλυμπιονίκη, ὅταν πάῃ ν' ἀγωνιστῇ μὲ τοὺς ἄλλους!

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ἐπλησίαζαν καὶ οἱ νέοι τῆς Ἐλευσίνας ποὺ θὰ λάβαιναν μέρος σ' αὐτοὺς γυμναζόντουσαν ταχτικὰ στὴ δημόσια πλατεία. Μιὰ μέρα ποὺ θέλησε ὁ γυιὸς τοῦ Σωσικλῆ νὰ πάῃ κι' αὐτὸς ἐκεῖ καὶ νὰ δοκιμάσῃ τὴ δύναμί του στὸ τρέξιμο, μόλις ξεκίνησε ἀναγκάστηκε ἀπὸ τὶς ἀποδοκιμασίες τοῦ πλήθους νὰ σταθῇ.

Ἡ μητέρα του ποὺ τὸ εἶδε αὐτὸ ἄρχισε νὰ κλαίῃ κι' ἔτσι ὁ νέος ἀποχώρησε καταντροπιασμένος ἀπ' τὸ στάδιο γιὰ νὰ πάῃ νὰ τῆς σφουγγίσῃ τὰ δάκρυα.

— Δική σου εἶνε ἡ δάφνη! τοῦ φώναξε τότε κοροϊδευτικὰ ὁ ὡραῖος Εὐμέδων. Ἐσὺ ἔχεις φτερούγια στὰ πόδια σου καὶ πετᾶς, ἐνῶ ἐμεῖς τὴν ἡμέρα τῶν ἀγώνων θὰ σερνόμαστε πίσω σου μέσα στὴ σκόνη...

Ἔξαφνα ὅμως τότε σηκώθηκε ὀρθὸς ἕνας γέρος ἀσπρομάλλης καὶ μὲ δυνατὴ φωνὴ πρόσταξε:

— Σιωπή! Ντροπὴ σ' ὅποιον εὐπαίζει τὴ δυστυχία τοῦ ἄλλου! Ἄμποτε ἡ περιφρόνησις νὰ πέσῃ ἀπάνω σου, ὑβριστή, καὶ νὰ ταπεινωθῇς γρήγορα ἀπὸ τὸ Δία ποὺ συμπονεῖ τοὺς δυστυχισμένους...

Ὅλοι σώπασαν ἀμέσως, γιατὶ ἐκεῖνος ποὺ μιλοῦσε ἔτσι ἦταν ὁ Μιλησίας, ὁ περίφημος γιατρός. Ἔλεγαν πὼς ἦταν ἑκατὸ χρόνων καὶ πὼς ἐγνώριζε ὅλα τὰ μυστικὰ ποὺ κρύβει ἡ φύσις, τὶς ἀόρατες ἐπιδράσεις τῶν νερῶν, τῶν πετραδιῶν καὶ τῶν ἄστρων, τὶς εὐεργετικὲς ἰδιότητες τῶν βοτανιῶν, τὴν ἄγνωστη δύναμι τῶν χυμῶν καὶ πολλὰ ἄλλα.

Στὸ συμβούλιο τῶν γερόντων ἡ γνώμη του ἐπικρατοῦσε πάντα ἀνάμεσα στὶς ἄλλες. Ὅταν ἄνοιγε αὐτὸς τὸ στόμα του, οἱ ῥήτορες ἔμεναν βουβοί, οἱ πλούσιοι ἔσκυβαν τὸ κεφάλι κι' οἱ σοφοὶ τέντωναν τ' αὐτιά τους. Ὅλοι στὴν Ἐλευσῖνα τὸν ἐσέβονταν καὶ τὸν ἀγαποῦσαν.

Ἀφοῦ μίλησε ἔτσι, ὁ Μιλησίας γύρισε πρὸς τὸ Νίκανδρο καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἔλα μαζύ μου!

Ὁ νέος τὸν ἀκολούθησε φοβισμένος κι' ὁ Μιλησίας τὸν ὡδήγησε σ' ἕνα βουνὸ ποὺ ἡ ῥίζα του βρεχόταν ἀπ' τὴ θάλασσα κι' ἡ κορυφή του ποὺ γειτόνευε πάντα με τὰ σύννεφα, δροσιζόταν πάντα ἀπ' τὴ μυρωμένη αὔρα.

— Θὰ σὲ μάθω πρῶτα ν' ἀναπνέῃς, τοῦ εἶπε.

Καὶ μὲ ὑπομονὴ μεγάλη τοῦ ἔδειξε πῶς πρέπει νὰ ῥυθμίζῃ τὴν ἀναπνοή του, πῶς νὰ βγάζῃ τὸν ἀέρα ἀπὸ τοὺς πνεύμονας καὶ πῶς νὰ τὸν ξαναφέρῃ μὲ κανονικὲς κινήσεις.

Ἔπειτα τὸν διάταξε νὰ περάσῃ μὲ βῆμα ταχτικὸ τὸ μεγάλο λειβάδι ποὺ ἁπλωνόταν μπροστά του καὶ νὰ ξανακάνῃ τὸν ἴδιο δρόμο μὲ βῆμα ταχύτερο.

Ἡ διδασκαλία αὐτὴ βάστηξε ἀρκετὸ καιρὸ κι' ὁ μαθητὴς παραξενευόταν, γιατὶ ἔννοιωθε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα τὸ σῶμα του ν' ἀλαφρώνῃ, ἡ κνῆμες του νὰ δυναμώνουν καὶ τὸ στῆθος του νὰ πλαταίνῃ.

— Ὢ, δάσκαλε, σοῦ χρωστῶ τὴ ζωή μου! φώναξε μ' εὐγνωμοσύνη καὶ σκέπασε μὲ φιλιὰ τὸ ζαρωμένο χέρι τοῦ γέρου.

— Ἡσύχασε, μικρέ μου, ψιθύρισε ὁ Μιλησίας. Τὰ δυσκολώτερα εἶνε πίσω ἀκόμα...

Ὁ ζῆλος κι' ἡ ὑπακοὴ τοῦ νέου ἦταν τόση, ποὺ σὲ λίγο ἄρχισαν πιὸ ἐπίμονα γυμνάσια.

Ὁ Μιλησίας, καθισμένος στὴν κορυφὴ τοῦ βράχου, παρακολουθοῦσε τὶς κινήσεις τοῦ μαθητοῦ του καὶ πότε τοῦ ἔδινε θάρρος, πότε τὸν σταματοῦσε.

Τέλος, λίγες μέρες πρὶν ἀπ' τοὺς μεγάλους ἀγῶνες, διάταξε νὰ τοῦ φέρουν ἕναν ἄγριο τράγο καὶ εἶπε στὸ βοσκὸ νὰ τὸν ἀπολύσῃ.

Κι' ἐνῶ τὸ ζῶο ἄρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ ἀνάλαφρα, σχεδὸν χωρὶς ν' ἀγγίζῃ τὰ χορτάρια μὲ τὰ πόδια του, ὁ γέρος φώναξε στὸ Νίκανδρο:

— Τρέξε τώρα νὰ τὸν πιάσῃς!

Ὁ νέος ὥρμησε πίσω του καὶ χάθηκε στὰ δέντρα. Ἔπειτα ἀπὸ ὥρα, ἐνῶ ὁ ἥλιος ἔγερνε πρὸς τὴ δύσι του, ὁ Νίκανδρος φάνηκε νἄρχεται κρατῶντας τὸ ζῶο ἀπ' τὰ κέρατα.

— Πολὺ ὡραῖα, παιδί μου, τοῦ εἶπε ὁ Μιλησίας. Ἀλλὰ γιὰ πές μου, πῶς μπόρεσες νὰ τὸ πιάσῃς;

— Δὲν ἐβιάστηκα, δάσκαλε, στὴν ἀρχή. Τὸν ἄφησα νὰ κουραστῇ κι' ἔπειτα τὸν κυνήγησα μ' ὅλη τὴ δύναμί μου.

— Φέρτε γρήγορα τὸ ῥαβδὶ καὶ τὸ ταγκοῦλι τοῦ ταξειδιοῦ μου! φώναξε ὁ γέρος στοὺς ὑπηρέτες του. Φεύγουμε κιόλας γιὰ τὴν Ὀλυμπία!...

***

Μέσα στὸ στάδιο καὶ γύρω ἀπ' αὐτὸ εἶχαν μαζευτεῖ πολῖτες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα ποὺ ξεκίνησαν ἀπὸ μέρες πολλὲς πρὶν γιὰ τὴν πόλι τῶν ξακουσμένων ἀγώνων. Ἔβλεπες ἐκεῖ εὐγενικοὺς Ἀθηναίους, λακωνικοὺς Σπαρτιάτες, βαρεῖς Θηβαίους καὶ πλουσίους Κορινθίους. Κάθε πόλις εἶχε στείλει τοὺς ἀθλητάς της, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θἆταν δικός της ὁ νικητὴς τοῦ δρόμου, ὁ ὁποῖος θὰ στεφανωνόταν μὲ κλαδὶ δάφνης.

Οἱ νέοι μπῆκαν στὸ στάδιο καὶ τοποθετήθηκαν στὴ γραμμὴ κρατῶντας τὰ ὅπλα τους. Οἱ Ἐλευσίνιοι μόλις εἶδαν μαζύ τους καὶ τὸ Νίκανδρο, ἄρχισαν νὰ τὸν περιπαίζουν.

— Φύγε, δυστυχισμένε! τὸν συμβούλεψε ὁ Εὐμέδων. Ἀπὸ πότε ἄρχισε ἡ χελώνα νὰ διαγωνίζεται γιὰ τὴ νίκη μὲ τὸ ἐλάφι;

Ὁ γυιὸς τοῦ Σωσικλῆ χλώμιασε, ἀλλ' ὁ Μιλησίας πρόφτασε καὶ τοῦ φώναξε:

— Θάρρος! Θυμήσου τὸν τράγο ποὺ εἶχε πόδια ἐλαφιοῦ...

Μόλις ἐδόθη τὸ σημεῖο, οἱ δρομεῖς ξεκίνησαν ὅλοι μαζύ, σχίζοντας ὁρμητικὰ τὸν ἀέρα, ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλο.

Ἀλλὰ σὲ λίγο ἀπ' τὴν ὑπόλοιπη μάζα χωρίστηκαν δυό, γιατὶ ἄλλοι εἶχαν σταματήσει κι' ἄλλοι εἶχαν μείνει πίσω. Οἱ δυὸ αὐτοὶ ποὺ πέρασαν ὅλους ἦσαν ὁ Εὐμέδων πρῶτος καὶ πίσω του ὁ Νίκανδρος, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπλησίαζε ὁλοένα.

Τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν χειροκροτοῦσε, κραύγαζε, ἀγωνιοῦσε... Παρακινοῦσε μὲ δυνατὲς φωνὲς τὸ Νίκανδρο νὰ πάρῃ θάρρος, βλέποντας πὼς ἄφησε πίσω ὅλους τοὺς ἀντιπάλους του, ἐκτὸς ἀπ' τὸν Εὐμέδοντα ποὺ ἀντέχει ἀκόμα.

Ὅσο περνοῦσαν ἡ στιγμές, ὁ γυιὸς τοῦ Σωσικλῆ κέρδιζε διάστημα, πλησίαζε τὸν ἀντίπαλό του καὶ στὸ τέλος τὸν ἔφτασε... Τώρα προχωροῦσαν σχεδὸν μαζὺ κι' οἱ δυὸ καὶ βρίσκονταν κοντὰ στὸ τέρμα. Θάρρος! Θάρρος!...

Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ μαθητὴς τοῦ Μιλησία, βαστῶντας τὴν ἀναπνοή του καὶ παίρνοντας καινούργια φόρα, ὥρμησε ἀκράτητος, σὰν τὸ πουλί... Πέρασε τὸν ἀντίπαλό του σηκώνοντας σύννεφο τὴ σκόνη καὶ μὲ μιὰ τελευταία προσπάθεια ἔφτασε πρῶτος στὸ τέρμα!

Κι' ἐνῶ αὐτὸς εἶχε θριαμβεύσει πειά, ὁ Εὐμέδων στάθηκε, κλονίστηκε κι' ἔπεσε καταγῆς ἄψυχος, βγάζοντας αἷμα ἀπὸ τὴ μύτη καὶ τὸ στόμα.

Ποιὸς μπορεῖ τώρα νὰ περιγράψῃ τὴ χαρὰ τῆς Κλεάνθης, τῆς εὐτυχισμένης χήρας, ὅταν ὁ γυιός της γύρισε στὴν Ἐλευσῖνα φέρνοντας τὴ δάφνη τῆς νίκης! Ἡ εὐτυχία της ἡ τωρινὴ τὴν ἀποζημίωνε γιὰ ὅλες τὶς πίκρες τῆς περασμένης ζωῆς της.

Τὴ δόξα τοῦ θριαμβευτῆ τὴν ἔψαλλαν ποιητὲς καὶ μουσικοὶ καὶ στὴν ἀγορὰ τῆς Ἐλευσίνας οἱ συμπολῖτες του ἔστησαν μιὰ μαρμάρινη στήλη ὅπου ἔγραψαν τ' ἀκόλουθα:

«Τὸ μνημεῖο αὐτὸ ὑψώνεται πρὸς τιμὴν τοῦ νέου ποὺ διδάχτηκε τὴ δύσκολη τέχνη τοῦ δρόμου ἀπ' τὸ Μιλησία τὸ διδάσκαλο. Ἐκέρδισε στὸ στάδιο τῆς Ὀλυμπίας τὴν ὡραία πράσινη δάφνη, τὸ σύμβολο τῶν νικητῶν, καὶ ἀναδείχτηκε ἀντάξιος τῆς Ἐλευσῖνος, τῆς πλουσίας σὲ ἥρωες. Μάθε, διαβάτη, πὼς ὁ νέος αὐτὸς εἶνε γυιὸς τοῦ γλύπτη Σωσικλῆ κι' ὀνομάζεται Νίκανδρος».

ΚΑΡΔΙΑ ΥΠΟ ΕΡΕΙΠΙΑ

Σὲ κάποια συναναστροφὴ μιλοῦσαν μπρὸς σὲ μιὰ πεννηντάρα κυρία γιὰ τὶς πικρίες ποὺ φέρνει στὸν ἄνθρωπο ἡ συναίσθησις τοῦ γήρατος.

— Ναί, ἀλλ' ἡ καρδιὰ δὲν γηράσκει ποτέ, παρετήρησε ἀπὸ ἀβρότητα ἕνας ἀπ' τοὺς παρισταμένους.

— Ἀλήθεια, εἶπε τότε καὶ ἡ πενηντάρα κυρία, ἀλλ' οὔτε τῆς ἀρέσει νὰ κατοικῇ σὲ ἐρείπια...

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΤΟ ΠΟΥΚΑΜΙΣΟ ΚΙ' Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

Ὁ χιτὼν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Ρωμαίων. Οἱ γυμνόστηθοι πρόγονοι τῶν Γερμανῶν. Ἡ ἀκαθαρσία καὶ ἡ ἀπλυσιὰ τῶν ἀνθρώπων τοῦ μεσαίωνος. Βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορες φθειριῶντες! Ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἄλλαξαν ποτὲ τὸ πουκάμισό τους!... Μιὰ πρωτοφανὴς... πολυτέλεια! Τὸ πουκάμισο τῆς πριγκηπίσσης Ἰσαβέλλας. Πῶς πῆρε τὴν ὀνομασία του ἕνα χρῶμα. Ὁ θάνατος τοῦ Κάμοενς, κ.τ.λ.

Τὸ πουκάμισο, ἕνα ἀπ' τὰ πιὸ ἀπαραίτητα ἐσώρρουχα τοῦ ἀνθρώπου τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, ὅσο καὶ ἂν φανῇ παράδοξο, ἦταν σχεδὸν ἄγνωστο πρὸ ὀλίγων ἀκόμα αἰώνων.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες μεταχειρίζονταν ἀντὶ πουκάμισου τὸν χιτῶνα, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε μὲ τὸ πουκάμισο τίποτε ἄλλο τὸ κοινὸ παρὰ μόνον ὅτι φοριόταν κατάσαρκα στὸ σῶμα, ὅπως ἐκεῖνο. Καὶ οἱ Ρωμαῖοι ἐπίσης τὸ ἴδιο φόρεμα χρησιμοποιοῦσαν, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ὁ χιτὼν τῶν ἀνδρῶν διέφερε ἀπὸ τῶν γυναικῶν.

Ἀπ' τοὺς παλαιοτέρους λαοὺς μόνον οἱ Ἀγγλοσάξωνες φοροῦσαν ἕνα εἶδος ἐνδύματος ποὺ ἔμοιαζε κάπως μὲ τὸ σημερινὸ πουκάμισο καὶ στὴν κατασκευὴ καὶ στὴ χρῆσι.. Ὅσο γιὰ τοὺς ἀρχαίους Γερμανικοὺς λαούς, αὐτοὶ χειμῶνα-καλοκαῖρι ἄφιναν ἀκάλυπτα τὰ στήθη, τὸ λαιμό, τὰ χέρια καὶ μόνο τὸ ὑπόλοιπο σῶμα τους σκέπαζαν μὲ δέρματα ζώων.

Ὁ λόγος ποὺ ἐμπόδιζε τὴν χρῆσι καὶ τὴ διάδοσι τοῦ πουκάμισου κατὰ τὶς ἐποχὲς αὐτὲς ἦταν ὄχι μόνο ἡ μεγάλη ἀκρίβεια τοῦ λινοῦ πανιοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐξοικείωσις ὅλων τῶν ἀνθρώπων κάθε κοινωνικῆς τάξεως πρὸς τὴν ἀκαθαρσία καὶ τὴν ἀπλυσιά.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μεσαίωνος ἀνέχονταν στὸ σῶμα τους κάθε εἴδους ζωΰφια καὶ δὲν ἐφρόντιζαν ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπ' αὐτά. Πολλὰ μάλιστα μεσαιωνικὰ κείμενα ποὺ διασώθηκαν κάνουν σαφεῖς ὑπαινιγμούς, ἀπ' τοὺς ὁποίους φαίνεται καθαρὰ ὅτι καὶ αὐτοὶ ἀκόμα οἱ αὐτοκράτορες, οἱ βασιλεῖς, οἱ ἡγεμόνες καὶ οἱ ἀρχιεπίσκοποι ἦσαν... ψειριάρηδες!

Μόλις κατὰ τὰ τέλη τοῦ 14ου αἰῶνος ἄρχισε στὴν Εὐρώπη ἡ βιομηχανία τῶν λινῶν ὑφασμάτων καὶ τότε κατασκευάστηκαν καὶ χρησιμοποιήθηκαν τὰ πρῶτα πουκάμισα.

Κι' αὐτό, γιατὶ μὲ τὴν ἀνακάλυψι τῆς Ἀμερικῆς εἶχαν εἰσρεύσει πολλὰ πλούτη στὴν Εὐρώπη καὶ οἱ ἄνθρωποι ἤθελαν νὰ ζοῦν πειὰ μὲ περισσότερη πολυτέλεια καὶ καθαριότητα.

Κυρίως ὅμως ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 15ου αἰῶνος ἄρχισε τὸ πουκάμισο νὰ θεωρεῖται ὡς ἀπαραίτητο ἔνδυμα γιὰ τὶς ἀνώτερες καὶ εὐπορώτερες τάξεις τῆς Εὐρωπαϊκῆς κοινωνίας. Ἦταν ὅμως ἐντελῶς ἄγνωστη ἀκόμα ἡ συνήθεια τῆς ἀλλαγῆς καὶ τοῦ πλυσίματος τῶν ὑποκαμίσων!

Ὅλοι κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, φοροῦσαν τὰ πουκάμισά τους διαρκῶς μέχρις ὅτου λυώσουν καὶ ξεσκιστοῦν ἐπάνω τους! Κανένας δὲ δὲν εἶχε σκεφτεῖ ἀκόμα ὅτι τὸ ροῦχο αὐτὸ ποὺ ἐρχόταν σὲ ἄμεση ἐπαφὴ μὲ τὸ ἀνθρώπινο σῶμα, ἔπρεπε νὰ πλύνεται καὶ νὰ ἀντικαθίσταται μὲ ἄλλο κατὰ ὡρισμένα χρονικὰ διαστήματα...

Ἄλλωστε τότε δὲν ἦταν εὔκολο νὰ ἀποκτήσῃ κανεὶς περισσότερα ἀπὸ ἕνα πουκάμισα, γιατὶ ἦσαν ἀκριβώτατα καὶ γιὰ τοὺς εὐπόρους ἀκόμα. Ὅποιος εἶχε ἐκείνη τὴν ἐποχὴ στὴν κατοχή του δυὸ ἢ τρία πουκάμισα ἐθεωρεῖτο πλούσιος!

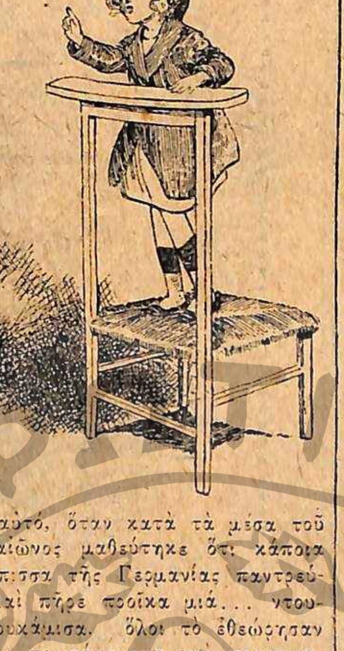

Γι' αὐτό, ὅταν κατὰ τὰ μέσα τοῦ 15ου αἰῶνος μαθεύτηκε ὅτι κάποια πριγκήπισσα τῆς Γερμανίας παντρεύτηκε καὶ πῆρε προῖκα μιὰ... ντουζίνα πουκάμισα, ὅλοι τὸ ἐθεώρησαν αὐτὸ ὡς πρωτάκουστη καὶ πρωτοφανῆ... πολυτέλεια!

Λόγῳ τῆς μεγάλης ἀκρίβειας τῶν ὑφασμάτων, οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μεσαίωνος μεταχειρίζονταν τὸ πουκάμισο μὲ μεγάλη προσοχή, καὶ κατὰ τὶς ὧρες τοῦ ὕπνου των ἀπέφευγαν νὰ τὸ φοροῦν καὶ κοιμόνταν ἐντελῶς γυμνοὶ καὶ μόνο σκεπάσματα χρησιμοποιοῦσαν...

Μόλις περὶ τὰ τέλη τοῦ 16ου αἰῶνος ἄρχισε νὰ γίνεται χρῆσις νυχτικῶν, μόνον ὅμως ἀπὸ τοὺς πλουσίους.

Τὸ πουκάμισο ἔγινε εὐρύτατα γνωστὸ κυρίως ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 17ου αἰῶνος. Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους μάλιστα βρίσκουμε στὴ Γερμανία νομικὲς διατάξεις σχετικὲς μὲ τὴ χρῆσι τοῦ ὑποκαμίσου. Ὑπάρχει π. χ. μιὰ διάταξις, κατὰ τὴν ὁποία ὁ Ἰουδαῖος ὅταν ἔδινε ἐπίσημο ὅρκο ἔπρεπε νὰ μὴ φορῇ πουκάμισο, ἀλλὰ ἕνα σταχτὶ πανωφόρι καὶ περισκελίδες...

Διηγοῦνται δὲ κι' ἕνα χαριτωμένο ἀνέκδοτο σχετικῶς μ' ἕνα πριγκηπικὸ πουκάμισο.

Ἡ πριγκήπισσα Ἰσαβέλλα, κόρη τοῦ βασιλέως τῆς Ἱσπανίας Φιλίππου Β', ἦταν παντρεμμένη μὲ κάποιον δοῦκα, ὁ ὁποῖος εἶχε φύγει γιὰ κάποια ἐκστρατεία. Ἡ σύζυγός του λοιπὸν ὡρκίστηκε νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ πουκάμισό της ἐφόσον ὁ ἄνδρας της δὲν θὰ κυρίευε μιὰ πόλι ποὺ πολιορκοῦσε.

Ἡ πολιορκία ὅμως ἐκείνη διήρκεσε τρία ὁλόκληρα χρόνια καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ τὸ πουκάμισο τῆς βασιλοπούλας ποὺ ἦταν στὴν ἀρχὴ λευκὸ πῆρε ἕνα ἰδιαίτερο κίτρινο χρῶμα ποὺ ἔμεινε στὴν ἱστορία μὲ τὸ ὄνομα «Χρῶμα τῆς Ἰσαβέλλας».

Σιγά-σιγὰ ὅμως, μὲ τὴν πρόοδο τοῦ πολιτισμοῦ, τὸ πουκάμισο διαδόθηκε παντοῦ. Σὲ πολλὰ μάλιστα κράτη τῆς Εὐρώπης, στοὺς νεκροὺς φοροῦσαν ἀντὶ σαβάνου ἕνα μακρὺ πουκάμισο.

Δὲν εἶνε ἄσκοπο ν' ἀναφέρουμε ἐδῶ σχετικῶς μὲ αὐτὸ ὅτι ὁ Κάμοενς, ὁ μεγαλείτερος ποιητὴς τῆς Πορτογαλλίας, θάφτηκε χωρὶς σάβανο, γιατὶ ἡ οἰκογένειά του δὲν εἶχε τὰ μέσα ν' ἀγοράσῃ τὸ λίγο πανὶ ποὺ χρειαζόταν.

Ἡ ἀπίστευτη αὐτὴ λεπτομέρεια χαράχτηκε ἀπάνω στὴ μεγαλοπρεπῆ ἐπιτύμβια πλάκα, ποὺ τοποθέτησαν ἀργότερα στὸν τάφο τοῦ ποιητοῦ οἱ συμπατριῶτες του, ὅταν ἀναγνωρίστηκε πειὰ ἡ μεγάλη του ἀξία. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ συνέβη σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος ἕνας σεισμός, ὁ ὁποῖος ἐξαφάνισε καὶ τὸν τάφο καὶ τὸ ἐπιτύμβιο τοῦ ἀτυχοῦς ποιητοῦ.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ **ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ**

ΤΟ ΝΥΦΙΚΟ ΦΟΡΕΜΑ ΙΕ'.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

—Ἐπὶ τέλους! φώναξε μὲ ἀνακούφισι ἡ Καικιλία κι' ἕνα μελαγχολικὸ χαμόγελο φάνηκε στὰ χείλη της.

Ἔπειτα ξανάφερε τὸ βλέμμα της στὸν πηδαλιοῦχο καὶ τὸν ρώτησε:

—Δὲν μοῦ ὑποσχέθηκες νὰ μοῦ δείξῃς σὲ ποιὸ μέρος τῆς θάλασσας ἔρριξαν τὸ νεκρὸ τοῦ Ἐδουάρδου;

—Ναί, δεσποινίς. Ὅταν θἆναι καιρός, θὰ ἐκπληρώσω τὴν ὑπόσχεσί μου.

—Ἀπέχουμε πολὺ ἀκόμα ἀπ' αὐτὴ τὴ θέσι;

—Σαράντα μίλλια περίπου.

—Τότε μετὰ τέσσερες ὧρες θὰ περάσουμε ἀπ' ἐκεῖ. Δὲν εἶν' ἔτσι;

—Ἀπὸ τὴν ἴδια θέσι ἀκριβῶς, δεσποινίς. Τὸ πλοῖο γνωρίζει τὸ δρόμο του τόσο καλά, ὥστε δὲν θὰ απομακρυνθῇ οὔτε δέκα βήματα.

—Εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ κάνῃς λάθος;

—Ὄχι, δὲν θὰ κάνω λάθος, δεσποινὶς Καικιλία. Ἄλλωστε ἡ νύχτα ἀπόψε εἶνε τόσο ξάστερη. Νὰ εἶστε ἥσυχη λοιπὸν ὅτι θὰ ἀναγνωρίσω ἀμέσως τὴ θέσι.

—Πολὺ καλά, Σαμουήλ, τοῦ εἶπε ἡ νέα. Μισὴ ὥρα πρὶν φτάσουμε ἐκεῖ, σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ φωνάξῃς.

—Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, ἀποκρίθηκε ὁ ναυτικός.

Ἡ Καικιλία ἀποχαιρέτησε τὸν Σαμουὴλ καὶ κατέβηκε στὴν καμπίνα της.

Ὕστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα τὸ κουδοῦνι χτύπησε γιὰ τὸ γεῦμα καὶ ὅλοι οἱ ἐπιβάτες κατέβηκαν στὴν τραπεζαρία, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Καικιλία. Ἐπειδὴ ὅμως σπάνια λάβαινε μέρος στὸ γεῦμα, ἡ ἀπουσία της δὲν παρατηρήθηκε παρὰ μόνον ἐκ μέρους τοῦ πλοιάρχου. Ἔστειλε λοιπὸν νὰ τὴ ρωτήσουν ἂν ἤθελε νὰ τῆς πᾶνε τίποτε στὴν καμπίνα της, ἀλλ' ἐκείνη ἀπάντησε πὼς δὲν εἶχε ὄρεξι.

Τὸ πλοῖο, πλέοντας μὲ ταχύτητα δέκα μιλλίων τὴν ὥρα, προσήγγιζε τώρα στὰς νήσους Ἀζόρες. Οἱ ἐπιβάτες εἶχαν ἀνεβῆ ξανὰ στὸ κατάστρωμα καὶ ἀπολάμβαναν τὴ βραδυνὴ αὔρα, ἔχοντας τὰ μάτια καρφωμένα στὰ βάθη τοῦ μακρυνοῦ ὁρίζοντος.

Ὁ πλοίαρχος κουβέντιαζε σὲ μιὰ ἄκρη μὲ τὸν ὑποπλοίαρχο. Μιλοῦσαν κάπως ἐμπιστευτικὰ κι' ἔρριχναν κάποτε τὸ βλέμμα τους στὸν πηδαλιοῦχο. Σὲ λίγο πῆγαν κοντά του καὶ τὸν ρώτησαν:

—Ἡ γυναίκα ποὺ μιλοῦσε μαζύ σου, Σαμουήλ, εἶνε ἐκείνη;...

—Μάλιστα, καπετάνιε, ἐκείνη γιὰ τὴν ὁποία μοὔκανε κάθε τόσο λόγο ὁ ἄτυχος Ἐδουάρδος ὅταν ἦταν ἄρρωστος. Ἡ Καικιλία... Αὐτὴ εἶνε, καπετάνιε μου.

—Βλέπετε λοιπόν, Γουλιέλμε, ὅτι καλὰ τὸ μάντεψα ἐγώ, εἶπε ὁ πλοίαρχος πρὸς τὸν ὑποπλοίαρχο.

Κι' ἔπειτα γυρίζοντας στὸ Σαμουὴλ τὸν ξαναρώτησε:

—Τί δουλειὰ ἔχει στὴ Γουαδελούπη;

—Ἐκεῖ πέρα ὁ Ἐδουάρδος εἶχε ἕνα θεῖο ἑκατομμυριοῦχο, εἶπε ὁ Σαμουήλ. Ἴσως πηγαίνει νὰ τὸν ανταμώσῃ...

Οἱ δυὸ ἀξιωματικοὶ διέκοψαν σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο τὴ συνομιλία τους καὶ ἐπανέλαβαν τὸν περίπατό τους κατὰ μῆκος τοῦ καταστρώματος.

Ὡστόσο ἡ νύχτα προχωροῦσε καὶ τὸ σκοτάδι ἁπλωνόταν μὲ ταχύτητα. Κατὰ τὶς ἐννηὰ ὅλοι οἱ ἐπιβάτες εἶχαν κατεβεῖ στὶς καμπίνες των καὶ μόνο ὁ πηδαλιοῦχος καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος εἶχαν μείνει στὸ κατάστρωμα.

Ὕστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα πίσω ἀπ' τὶς Ἀζόρες φάνηκε ν' ἀνατέλλῃ ἡ ἀσημένια σελήνη καὶ τὴν ἴδια ὥρα πρόβαλαν στὸν ὁρίζοντα μερικὰ γραφικώτατα νησιά.

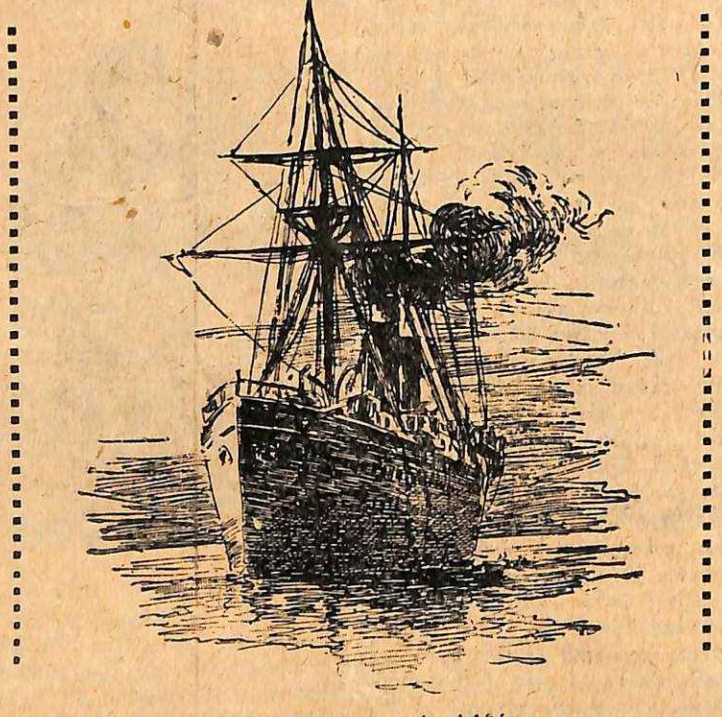

Τὸ πλοῖο πλησίαζε τώρα στὶς Ἀζόρες...

Πλησίαζαν πειὰ στὸ μέρος ὅπου εἶχαν ρίξει τὸ νεκρὸ τοῦ Ἐδουάρδου καὶ ὁ Σαμουήλ, πιστὸς στὸ λόγο του, κάλεσε ἐπάνω τὴν Καικιλία.

Ἐκείνη ἀνέβηκε ἀμέσως φορῶντας λευκὸ φόρεμα καὶ νυφικὸν πέπλο καὶ ἀφοῦ πῆρε ἕνα κάθισμα, κάθησε κοντά του.

Ὁ Σαμουὴλ τὴν κύτταζε μὲ ἀπορία. Δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ ποῦ ὀφειλόταν ἡ ἄσκοπη ἐκείνη φιλαρέσκεια...

—Πλησιάζουμε, Σαμουήλ; τὸν ρώτησε ἡ νέα.

—Μάλιστα, δεσποινίς. Σὲ μισὴ ὥρα θἆμαστε φτασμένοι.

—Καὶ θὰ ἀναγνωρίσῃς τὴ θέσι, λές;

—Ὤ, γι' αὐτὸ νὰ εἶστε βέβαιη. Θὰ τὴ βρῶ σὰν νὰ εἶχα κάνει ὑπολογισμοὺς μὲ τὰ ἐργαλεῖα τοῦ πλοιάρχου...

—Δὲν σὲ ρώτησα ποτὲ νὰ μοῦ πῇς λεπτομέρειες γιὰ τὶς τελευταῖες του στιγμές, Σαμουήλ. Ἀπόψε ὅμως θέλω πολὺ νὰ μάθω πῶς πέθανε...

—Αὐτὰ τὰ πράγματα σᾶς λυποῦν, δεσποινίς. Γιατί ἐπιμένετε νὰ σᾶς τὰ πῶ;...

—Ἂν ἡ λατρευτή σου Ἰωάννα πέθαινε μακρυά σου, Σαμουήλ, δὲν θὰ ἐπιθυμοῦσες νὰ μάθῃς ὅλες τὶς λεπτομέρειες τοῦ θανάτου της; Καὶ δὲν θὰ εὐγνωμονοῦσες μάλιστα ἐκεῖνον ποὺ θὰ σοῦ τὶς παρεῖχε;

—Ὤ, βέβαια, δεσποινίς. Μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὸ θἆταν γιὰ μένα μιὰ μεγάλη παρηγοριά...

—Βλέπεις λοιπόν, Σαμουήλ, ὅτι θὰ φανῇς σκληρός, ἂν δὲν ἐκπληρώσῃς τὴν παράκλησί μου;

—Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, δεσποινίς. Ἄλλωστε τὸν ἀγαποῦσα τόσο πολὺ τὸν δυστυχισμένο τὸν Ἐδουάρδο. Δὲν μπορῶ νὰ ξεχάσω ποτέ μου ὅτι ἂν σήμερα εἶμαι εὐτυχής, σ' αὐτὸν τὸ ὀφείλω. Γιατὶ αὐτὸς μοὔδωσε τὶς τρεῖς χιλιάδες φράγκα ποὺ μοῦ χρειαζόνταν γιὰ νὰ πάρω τὴν Ἰωάννα μου.

—Καϋμένε Ἐδουάρδε! ψιθύρισε ἡ κόρη. Ἀγαπημένε μου Ἐδουάρδε!...

Ὁ Σαμουὴλ ἄρχισε νὰ διηγεῖται:

—Ὅταν ὁ κ. Σμίθ, ὁ φοιτητὴς τῆς Ἰατρικῆς, μὲ εἰδοποίησε πὼς ὁ Ἐδουάρδος ἔπεσε ἄρρωστος, ἔβαλα ἕνα ναύτη στὴ θέσι μου καὶ κατέβηκα ἀμέσως στὴν καμπίνα του. Τί εἶνε ἡ ζωή! Τὴν περασμένη μέρα εἶχε αἰσθανθεῖ μιὰ ἁπλῆ ἀδιαθεσία, τὴ νύχτα τοῦ ἦρθε πυρετός, κι' ὅταν κατέβηκα ἐγὼ γιὰ νὰ τὸν ἰδῶ, παραμιλοῦσε... Ἀλλὰ καὶ μέσα στὴ ζάλη του μ' ἀναγνώρισε. Τί νὰ σᾶς πῶ ὅμως, δεσποινίς. Ἀκόμα καὶ σ' ἐκείνη τὴν περίστασι ἡ μόνη του σκέψις εἴσαστε ἐσεῖς!

—Θεέ μου! Θεέ μου! ψιθύρισε ἡ Καικιλία δακρυσμένη.

—Μάλιστα, δεσποινίς... Δὲν μιλοῦσε παρὰ γιὰ κάποιο μικρὸ σπιτάκι στὴν Ἀγγλία, γιὰ ἕναν κῆπο μὲ λουλούδια, γιὰ ἕνα νυφικὸ φόρεμα, γιὰ ἕνα νεκρικὸ σεντόνι τάχα ποὺ κεντούσατε γιὰ νὰ σᾶς θάψουν μαζύ...

—Ἀλλοίμονο! εἶπε ἡ Καικιλία. Ἦταν ἀλήθεια.

—Κατάλαβα, ἐννοεῖται, ἀμέσως πὼς ἦταν χαμένος... Εἶχα ἰδῆ τόσους ἀνθρώπους νὰ χάνωνται ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια... Ὁ κίτρινος πυρετός, ξέρετε, δὲν χωρατεύει... Τὸ χειρότερο ὅμως ἀπ' ὅλα ἦταν ὅτι κανένα δὲν ἤθελε νὰ τὸν περιποιηθῇ, σὰν νἆχε ἀπάνω το πανοῦκλα, τὸ δυστυχισμένο παιδί! Ἐγὼ λοιπὸν σκέφθηκα ὅτι ἔπρεπε νὰ τοῦ δείξω τὴν εὐγνωμοσύνη μου καὶ πηγαίνοντας στὸν πλοίαρχο τοῦ εἶπα νὰ βάλῃ κανέναν ἄλλο στὸ τιμόνι, γιατὶ ἐγὼ θἄμενα πάνω ἀπ' τὸ κρεββάτι τοῦ ἀρρώστου ὡς τὰ τελευταῖα του...

—Καλέ μου Σαμουήλ! ἀναφώνησε ἡ Καικιλία, σφίγγοντας τὸ χοντρὸ χέρι τοῦ ναυτικοῦ.

—Ὁ πλοίαρχος μοῦ ἔφερε στὴν ἀρχὴ μερικὲς δυσκολίες, συνέχισε ὁ Σαμουήλ. Ὁ κίτρινος πυρετός, ξέρετε, εἶνε κολλητικὸς καὶ φοβόταν γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Ἐγὼ ὅμως γιὰ νὰ τοῦ βγάλω κάθε δισταγμό, τοῦ εἶπα: «Τώρα πειὰ περάσαμε τὸν τροπικό, κι' ἀπὸ δῶ καὶ πέρα μπορεῖτε νὰ συνεχίσετε τὸ ταξεῖδι μὲ κλειστὰ μάτια, ἂν τύχῃ καὶ πεθάνω κι' ἐγώ... Ψάξετε τότε μέσα στὸ σάκκο μου καὶ θὰ βρῆτε τρεῖς χιλιάδες φράγκα. Τὰ μισὰ ἀπ' αὐτά, σᾶς παρακαλῶ, νὰ τὰ δώσετε στὴ γρηὰ μητέρα μου καὶ τ' ἄλλα μισὰ στὴν Ἰωάννα!» «Καλά, παιδί μου, ἀπάντησε ὁ πλοίαρχος. Πήγαινε καὶ μεῖνε ἥσυχος. Ἂν πιστεύῃς ὅτι αὐτὸ ποὺ θὰ κάνῃς εἶνε χρέος σου, ὑπάρχει ἐκεῖ ψηλὰ ἕνας Θεὸς καὶ θὰ σὲ λυπηθῇ!...»

Ἡ Καικιλία ὕψωσε τὰ μάτια της στὸν οὐρανὸ κι' ἀναστέναξε βαθειά...

—Μισὴ ὥρα μονάχα τὸν ἄφησα μόνο, ἐξακολούθησε ὁ πηδαλιοῦχος, ἀλλ' ἡ ἀσθένειά του στὸ μεταξὺ εἶχε προχωρήση πολύ. Ὅταν τὸν ξανάδα μάλιστα, μὲ δυσκολία τὸν ἀναγνώρισα. Τὸν εἶχε πιάσει ἕνας δυνατὸς πυρετὸς καὶ τὸν ἔκανε νὰ χοροπηδᾶ. Κάθε τόσο ἔλεγε: «Ἀναπνέω φλόγες! Γιατί μοῦ δίνετε φλόγες;...» Καὶ ζητοῦσε νὰ πιῇ. Ἔπειτα ἄρχιζε νὰ μιλάῃ γιὰ σᾶς, Καικιλία, καὶ δὲν τελείωνε.

(Ἀκολουθεῖ).

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ **ΤΟΥ CAMI**

ΕΡΩΤΙΚΟ ΜΙΣΟΣ

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Ἡ σκηνὴ παριστάνει τὸ δάσος τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ ἐπὶ Λουδοβίκου 15ου.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ τοῦ ΛΑΜΠΡΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ.—Ἀγαπημένε μου ἱππότη, εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ κάνω σήμερα τὸν περίπατό μου στὸ δάσος τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, πιασμένη ἀπὸ τὸ μπράτσο σου... Δύο μῆνες πέρασαν ἀπὸ τότε ποὺ παντρευτήκαμε κρυφὰ γιὰ νὰ ξεφύγουμε ἀπὸ τὶς καταδιώξεις τοῦ τρομεροῦ Φεραγέρ.

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ.—Ναί, ὁ τρομερὸς αὐτὸς Φεραγὲρ εἶνε ὁ ἐρωτικός μου ἀντίζηλος... Ἄχ! γιατί νὰ μ' ἐμποδίσῃς νὰ μετρήσω τὸ σπαθί μου μὲ τὸ δικό του!...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΛΑΜΠΡΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ.—Γιατί ὁ Φεραγὲρ ἔχει διδαχθεῖ ἀπὸ ἕνα περίφημο ξιφομάχο νὰ καταφέρῃ μιὰ σπαθιὰ μὲ τέτοια τέχνη καὶ μυστικότητα ἀνάμεσα στὰ μάτια, ὥστε κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' αὐτή. Ὅποιος μονομαχεῖ μαζύ του, εἶνε χαμένος ἄνθρωπος...

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ.—Ναί, τὸ ξέρω... Ὁ ἄθλιος Φεραγὲρ ἔχει διδαχθεῖ τὴ σπαθιὰ αὐτὴ ἀπὸ τὸν περίφημο Λαγκαρντέρ... Μὰ τί σημασία ἔχει;... Ἐγὼ θἀψηφοῦσα τὰ πάντα γιὰ νὰ χτυπηθῶ μὲ τὸν ἐρωτικό μου ἀντίζηλο...

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΦΕΡΑΓΕΡ, ***(ξεπηδῶντας ἔξαφνα ἀπὸ ἕνα σύδεντρο)***.—Ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται, λαμπρὲ ἱππότη, ν' ἀψηφίσῃς αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὴν τρομερὴ σπαθιά μου. ***(Βγάζοντας τὸ σπαθί του)***.—Φυλάξου!...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΛΑΜΠΡΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ, ***(πρὸς τὸ σύζυγό της)***.—Ὄχι, δὲν θὰ χτυπηθῇς μαζύ του...

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ, ***(παραμερίζοντάς την)***.—Ὄχι!... Πρέπει νὰ χτυπηθῶ!... ***(Πρὸς τὸν ἀντίπαλό του)***.—Φυλάξου!...

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΦΕΡΑΓΕΡ, ***(σαρκαστικά)***.—Φυλάξου, ἱππότη!... Ἑτοιμάζομαι νὰ σοῦ καταφέρω τὴν τρομερὴ σπαθιά μου... Νά, τὸ σπαθί μου διαγράφει στὸν ἀέρα ἕνα λαμπρὸ ἡμικύκλιο, καὶ μπλάν!... ἡ αἰχμή του μπήχτηκε στὸ μέτωπό σου, ἀνάμεσα στὰ δυό σου μάτια...

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ.—Πεθαίνω... ***(Πέφτει νεκρὸς καταγῆς)***.

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΦΕΡΑΓΕΡ, ***(πρὸς τὴ σύζυγο τοῦ Λαμπροῦ Ἱππότη)***.—Καὶ τώρα τίποτε δὲν θὰ σ' ἐμποδίσῃ νὰ γίνῃς δική μου...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΛΑΜΠΡΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ.—Πίσω, δολοφόνε!... Σκότωσες τὸ σύζυγό μου, μὰ ἡ ἀγάπη του ζεῖ μέσα μου, γιατὶ ἔχω μέσα στὰ σπλάχνα μου τὸ παιδί του ποὺ θὰ σ' ἐκδικηθῇ μιὰ μέρα...

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΦΕΡΑΓΕΡ, ***(ἀφρίζοντας)***.—Τὸ παιδί του!... Τὸ παιδὶ τοῦ Λαμπροῦ Ἱππότου!... Μὰ τὴν κόλασι, καλύτερα θἄξιζε τὸ παιδὶ αὐτὸ νὰ μὴ δῇ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας... Θὰ τὸ ἐκδικηθῶ κι' αὐτὸ τρομερά...

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΑΞΙΣ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΤΕΡΑΤΑ

Ἡ σκηνὴ παριστάνει ἕνα «Μουσεῖο Τεράτων».

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ, ***(στὴ γυναίκα του)***.—Περιμένω τὸν τρομερὸ Φεραγέρ, ὁ ὁποῖος θἀρθῇ ἐδῶ μόλις νυχτώσει...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ.—Τὸν τρομερὸ Φεραγέρ;

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ.—Ναί, εἶνε ἕνας εὐγενὴς ἄρχων τοῦ ὁποίου ἤμουν πιστὸς ὑπηρέτης τὴν ἐποχὴ ποὺ δὲν ἐμάζευα ἀκόμη τέρατα...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ.—Τί σὲ θέλει;

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ.—Δὲν ξέρω... Μὰ ἀκούω βήματα!... Χτυποῦν τὴν πόρτα!... Εἶνε αὐτός!.... Γυναῖκα, ἄφησέ μας. ***(Ἀνοίγοντας στὸν τρομερὸ Φεραγέρ)***.—Ἐμπᾶτε, Ἐξοχώτατε...

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ.- Πεθαίνω !... (Πέφτει νεκρὸς καταγῆς).

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΦΕΡΑΓΕΡ, ***(μὲ φωνὴ βαθειά)***.—Ἄκου!... Ἐξακολουθεῖς νὰ εἶσαι πάντα ὁ ἴδιος καὶ νὰ μπορῇς νὰ κάνῃς γιὰ μένα ὅ,τι κι' ἂν σοῦ ζητήσω...

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ.—Μάλιστα, ἐκλαμπρότατε...

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΦΕΡΑΓΕΡ.—Θαυμάσια... Χρειάζομαι τὸ πιὸ τρομερὸ τέρας τῆς συλλογῆς σου γιὰ νὰ πραγματοποιήσω μιὰ ἐκδίκησί μου...

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ.—Ἔρχεστε στὴν πιὸ κατάλληλη στιγμή... Ἔχω στὸ μουσεῖο μου ἕναν ὑδροκέφαλο μὲ ρῦγχος κάπρου καὶ μὲ πόδια γερανοῦ... ἕνα κύκλωπα μὲ κορμὸ ἐλέφαντος καὶ μὲ πόδια μυίγας... Ἔχω καὶ πολλὰ ἄλλα τέρατα καὶ... σημεῖα...

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΦΕΡΑΓΕΡ.—Ἄκου τί πρέπει νὰ κάνῃς, ἂν θέλῃς νὰ κερδίσῃς αὐτὸ τὸ βαλάντιο ποὺ εἶνε γεμᾶτο χρυσάφι. Μόλις σημάνουν οἱ δώδεκα χτῦποι τοῦ μεσονυκτίου στὴ γειτονικὴ ἐκκλησία, θὰ διευθυνθῇς μὲ ἕνα ἀπὸ τὰ τέρατά σου στὸ σπίτι ὅπου κατοικεῖ ἡ χήρα τοῦ Λαμπροῦ Ἱππότου...

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ.—Τὸ ξέρω τὸ σπίτι αὐτό...

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΦΕΡΑΓΕΡ.—Ἡ κρεββατοκάμαρή της, φωτισμένη μὲ μιὰ λαμπίτσα, βρίσκεται στὸ ἰσόγειο καὶ βλέπει στὸ δρόμο... Πρέπει τὸ τέρας σου ν' ἀνοίξῃ ἔξαφνα τὸ παράθυρο αὐτῆς τῆς κάμαρης καὶ νὰ χώσῃ τὸ κεφάλι του μέσα, οὐρλιάζοντας: «Οὐού!... Οὐού!...» ***(Σαρκαστικά)***. Ὑπολογίζω πολὺ σ' αὐτὴν τὴν τρομερὴ ἐμφάνισι... Ἔτσι ἡ σύζυγος τοῦ Λαμπροῦ Ἱππότου, ἡ ὁποία βρίσκεται σ' ἐνδιαφέρουσαν κατάστασιν, θὰ γεννήσῃ ἕνα μικρὸ τέρας, ἄξιο γιὰ νὰ στολίσῃ τὸ μουσεῖο σου... Σοῦ ἀρέσει αὐτὴ ἡ ἰδέα τῆς ἐκδικήσεώς μου;...

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ.—Περίφημα!...

ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΙΣ

Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

Μετὰ εἴκοσιν ἔτη. Ἡ σκηνὴ παριστάνει τὸ δάσος τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ.

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΦΕΡΑΓΕΡ.—Ἄ! ἐκδικήθηκα τὴ γυναίκα αὐτὴ γιὰ τὴν περιφρόνησί της!... Χάρις στὸ διαβολικό μου σχέδιο, ἡ χήρα τοῦ Λαμπροῦ Ἱππότου γέννησε πρὸ 20 χρόνων ἕνα παιδὶ—τέρας... Γι' αὐτό, τὸ ἔχει κρύψει ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ δὲν τὸ δείχνει σὲ κανένα... Ἔτσι κι' ἐγὼ δὲν εἶχα ποτὲ τὴν εὐχαρίστησι νὰ δῶ τὸ πρόσωπο τοῦ τέρατος αὐτοῦ. ***(Σαρκάζοντας)***.—Χά! Χά!... Τί ὡραῖος νέος ποὺ θὰ εἶνε... Μὰ ἀκούω βήματα... Ἕνας ἄγνωστος μὲ τὸ καπέλλο του κατεβασμένο κάτω ἀπ' τὰ μάτια του ἔρχεται πρὸς ἐμένα... Μιὰ γυναίκα πεπλοφόρος τὸν συνοδεύει...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΠΕΠΛΟ, ***(δείχνοντας τὸν Τρομερὸ Φεραγὲρ στὸν Ἄγνωστο)***.—Νά ὁ ἄνθρωπος ποὺ σκότωσε τὸν πατέρα σου... Ἐκδικήσου τον!...

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ, ***(τραβῶντας τὸ σπαθί του)***.—Φυλάξου, ἄθλιε!...

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΦΕΡΑΓΕΡ.—Μὰ τὸ Σατανᾶ!... Καλὰ τὸ κατάλαβα! Εἶνε ἡ χήρα τοῦ Λαμπροῦ Ἱππότου καὶ τὸ παιδί της! Καλά, ἔστω!... Μετὰ τὸν πατέρα, τὸ παιδί!... Χάρις στὴν τρομερὴ σπαθιά μου, θὰ τὸ ξεκάνω κι' αὐτὸ σὲ λίγο. ***(Ξιφουλκεῖ)***.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ, ***(βγάζοντας τὸ καπέλλο του)***.—Φυλάξου!

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΦΕΡΑΓΕΡ, ***(βλέποντας τὸ κεφάλι τοῦ Ἀγνώστου)***.—Ὤ! τὸ τρομερὸ κεφάλι τοῦ τέρατος! Κατάρα!... Ἡ τρομερὴ σπαθιά μου δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ κάνῃ τίποτε... Εἶμαι χαμένος!

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Ναί, χαμένος. ***(Τρυπάει τὸν Τρομερὸ Φεραγὲρ πέρα γιὰ πέρα μὲ τὸ σπαθί του)***.

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΦΕΡΑΓΕΡ, ***(πέφτοντας κάτω)***.—Πεθαίνω!

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ, ***(σκύβοντας ἀπὸ πάνω του)***.—Ἦρθα στὸν κόσμο, ἄθλιε, ἐξ αἰτίας σου μὲ κεφάλι τέρατος, μὰ ἡ Θεία Πρόνοια ἀγρυπνοῦσε γιατί, χάρις στὴν τερατώδη μου ἐμφάνισι, μπόρεσα νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὴν τρομερὴ σπαθιά σου!...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΠΕΠΛΟ.—Ναί! Τὸ τέρας ποὺ πέρασε τὸ κεφάλι του ἀπ' τὸ παράθυρο τῆς κάμαρής μου καὶ μοῦ φώναξε: «Οὐού!... Οὐού!...» ἦταν ἕνας κύκλωπας. Ἡ ἐμφάνισι αὐτὴ μοῦ ἔκανε τρομερὴ ἐντύπωσι καὶ γι' αὐτὸ ἔφερα στὸν κόσμο ἕναν κύκλωπα, ἕνα παιδὶ ποὺ δὲν εἶχε παρὰ ἕνα μάτι στὴ μέση τοῦ μετώπου του...

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΦΕΡΑΓΕΡ.—Κόλασις!... Ἐπειδὴ τὸ τέρας αὐτὸ ἔχει ἕνα μάτι στὴ μέση τοῦ μετώπου, δὲν μπόρεσα νὰ τοῦ καταφέρω τὴν τρομερὴ σπαθιά μου καὶ νὰ τοῦ φυτέψω τὸ σπαθί μου ἀνάμεσα στὰ δυὸ μάτια!... Κατάρα! Ὁ Θεὸς μὲ τιμώρησε... ***(Ξεψυχάει)***.

ΑΥΛΑΙΑ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΝΤΥΝΩΝΤΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ἡ πραγματικὴ δύναμι τῆς γυναίκας εἶνε ἡ ὀμορφιά. Ὁ κυριώτερος συντελεστὴς τῆς ὀμορφιᾶς εἶνε τὸ ντύσιμο.

—Κάθε ἡλικία καὶ κάθε φυσιογνωμία ἔχει δικό της τρόπο ντυσίματος.

—Μιὰ καλοαναθρεμμένη γυναῖκα πρέπει νὰ εἶνε ντυμένη μ' ἐπιμέλεια σ' ὁποιαδήποτε ὥρα τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ βραδυοῦ.

—Κάθε γυναῖκα ποὺ σέβεται τὸν ἑαυτό της δὲν πρέπει νὰ ξεφεύγῃ ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς ἁπλότητος στὴν ἐνδυμασία.

—Δὲν πρέπει νὰ ἀνταγωνίζεται μιὰ γυναῖκα πρὸς τὶς ἄλλες στὸ λοῦσο, ἂν δὲν εἶνε βέβαιη ὅτι θὰ νικήσῃ, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ γίνῃ καταγέλαστη.

—Πρέπει ἡ γυναῖκα νὰ ἀποφεύγῃ γενικῶς μέσα στὸ σπίτι της τὰ στολίδια καὶ τὶς πολυτελεῖς τουαλέττες.

—Μιὰ γυναῖκα συνιστᾶται καλύτερα ἀπὸ τὴν ἐνδυμασία παρὰ ἀπὸ τὴν περιουσία της.

Κόμησσα DASH

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΩΤΕΡΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Η ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΜΙΑΣ ΗΡΩΪΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ σύλληψις τοῦ μαρκησίου ντὲ Γκυστίν. Τολμηρὰ σχέδια ἀποδράσεως. Ἡ αὐτοθυσία τῆς κόρης τοῦ δεσμοφύλακος. Ὁ μαρκήσιος ἀρνεῖται νὰ δραπετεύση.... Σκηνὲς σπαραγμοῦ καὶ ἡρωϊσμοῦ. Μέσα στὴν αἴθουσα τῶν μελλοθανάτων !... Ὁ φτιασιδωμένος ἑτοιμοθάνατος, κτλ.

Β΄.

Συνεχίζουμε σήμερα τὴν ἐξιστόρησι τῶν δραματικῶν περιπετειῶν τῆς μαρκησίας ντὲ Γκυστίν, κατὰ τὴν περίοδο τῆς Τρομοκρατίας στὴ Γαλλία.

Μετὰ τὴ δίκη καὶ τὴν εἰς θάνατον καταδίκη τοῦ πεθεροῦ της, νέες ἀγωνίες περίμεναν τὴ γενναία ἀριστοκράτιδα. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἐκινδύνευε ἡ ζωὴ τοῦ συζύγου της. Πράγματι, ὁ νεαρὸς μαρκήσιος ντὲ Γκυστίν, κατηγορούμενος ὅτι θέλησε νὰ ὑπερασπίση τὸν πατέρα του, εἶχε συλληφθεῖ καὶ εἶχε φυλακιστεῖ στὴ φυλακὴ τῆς Φόρς.

Οἱ Τρομοκράται θὰ τὸν κατεδίκαζαν καὶ αὐτὸν εἰς θάνατον καὶ ὁ μόνος τρόπος σωτηρίας ποὺ τοῦ ἔμενε ἦταν ἡ ἀπόδρασις. Εἶχαν κάνει ἀλλεπάλληλες ἔρευνες στὸ σπίτι του καὶ εἶχαν ἀνακαλύψει μερικὲς ἐπιστολὲς ἑνὸς ἐξορίστου εὐγενοῦς πρὸς αὐτόν. Ἡ ἐπιστολὲς αὐτὲς ἦσαν ἀρκετὲς γιὰ νὰ καταδικαστῇ εἰς θάνατον.

Τότε ἡ σύζυγός του, ἡ ὁποία πήγαινε καὶ τὸν ἔβλεπε κάθε μέρα στὴ φυλακή του, ἀποφάσισε νὰ τὸν σώση, προετοιμάζοντας τὴν ἀπόδρασί του. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ μάλιστα συνεννοήθηκε μὲ τὴν κόρη τοῦ δεσμοφύλακος Λουΐζα, ἡ ὁποία εἶχε δείξει ζωηρὴ συμπάθεια πρὸς αὐτή.

Ἡ δυὸ γυναῖκες ἀποφάσισαν νὰ φορέσουν στὸ φυλακισμένο γυναικεῖα ροῦχα, τὰ ροῦχα τῆς συζύγου του, ἡ ὁποία πάλι θὰ φοροῦσε τὰ ροῦχα τῆς Λουΐζας. Ἐπειδὴ δὲ κάθε βράδυ, ἡ Λουΐζα συνήθιζε νὰ συνοδεύη τὴ μαρκησία ὥς τὴν ἔξοδο τῆς φυλακῆς, κανεὶς δὲν θὰ ἀντελαμβάνετο τὴν ἀντικατάστασι αὐτή. Ἡ Λουΐζα πάλι φορῶντας ἄλλα ροῦχα θὰ ἔβγαινε ἀπὸ μιὰ ἄλλη ἔξοδο.

Εἰς ἀνταμοιβὴν τῆς μεγάλης αὐτῆς ὑπηρεσίας, ἡ μαρκησία θὰ μετροῦσε στὴ Λουΐζα τριάντα χιλιάδες χρυσᾶ φράγκα καὶ θὰ τῆς ἐξασφάλιζε ἕνα ἐτήσιο εἰσόδημα δυὸ χιλιάδων φράγκων...

Ἐπειδὴ ὅμως μετὰ δυὸ ἡμέρες, ὁ μαρκήσιος θὰ μετεφέρετο στὴ φυλακὴ τῆς Κονσιερζερί, ὁπότε πειὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ πραγματοποιηθῇ κάθε ἀπόδρασις, γι' αὐτό, ἡ δυὸ γυναῖκες ἀποφάσισαν νὰ ἐνεργήσουν ἐντὸς τῆς ἡμέρας.

Πράγματι τὸ ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ κ. ντὲ Γκυστὶν παρουσιάστηκε στὴ φυλακὴ μὲ τὴν καρδιὰ γεμάτη ἐλπίδες. Λογάριαζε ὅτι ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ σύζυγός της θὰ ἦταν ἐλεύθερος καὶ θὰ μποροῦσαν νὰ καταφύγουν μαζὺ σ' ἕνα μέρος, ὅπου θὰ ζοῦσαν ἥσυχοι ὥς ὅτου περάση ἡ Ἐπανάστασις.

Ἔξαφνα ὅμως, καθὼς ἀνέβαινε τὴ σκάλα τῆς φυλακῆς, εἶδε τὴ Λουΐζα μὲ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα καὶ μὲ ἀγωνία στὸ πρόσωπό της νὰ διευθύνεται πρὸς αὐτήν.

— Τί εἶνε, κόρη μου; τὴν ἐρώτησε μὲ ἀγωνία ἡ μαρκησία.

— Ἄχ, κυρία! τῆς ἀπάντησε ἡ κόρη τοῦ δεσμοφύλακος, ὁ σύζυγός σας δὲν θέλει νὰ φύγη μὲ κανένα τρόπο... Ἐλᾶτε σεῖς νὰ τὸν πείσετε, γιατὶ ἐγὼ τοῦ κάκου προσπαθῶ νὰ τὸν πείσω ἀπὸ τὸ πρωΐ. Δὲν θέλει πειὰ οὔτε ν' ἀκούση γιὰ ἀπόδρασι...

Ἡ κ. ντὲ Γκυστίν, βλέποντας ὅτι οἱ φύλακες τὴν ἐκύτταζαν μὲ περιέργεια, ἀνέβαινε τὶς σκάλες καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ κελλὶ τοῦ συζύγου της. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἦταν ἕτοιμη νὰ μπῇ μέσα, ἄκουσε τὴ Λουΐζα νὰ τῆς ψιθυρίζη στ' αὐτί:

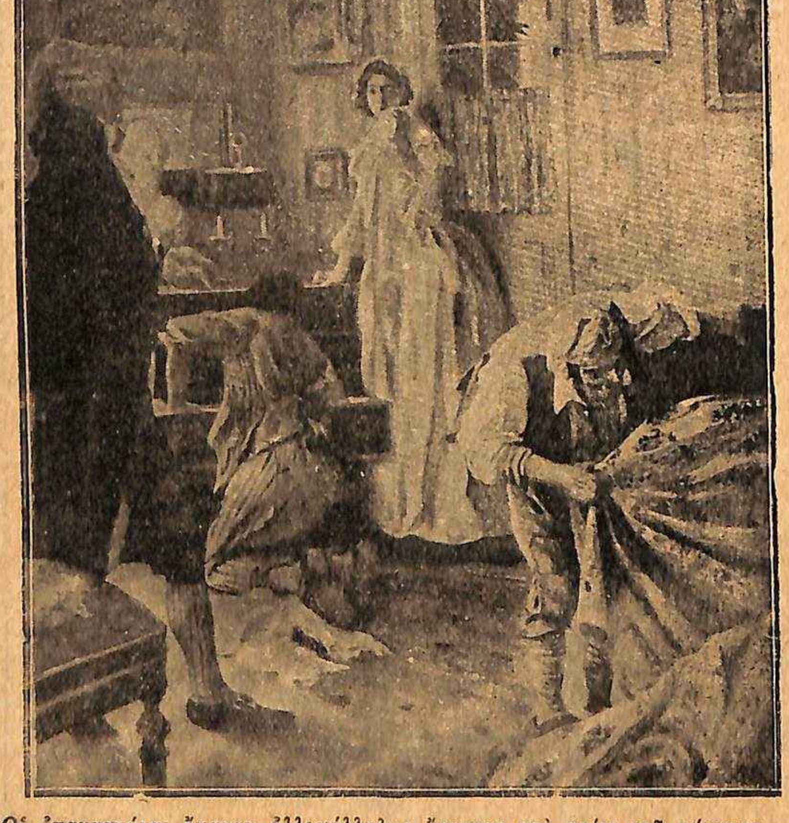

Οἱ ἐπαναστάται ἔκαναν ἀλλεπάλληλες ἔρευνες στὸ σπίτι τοῦ κόμητος...

— Ὁ μαρκήσιος διάβασε τὴν ἐφημερίδα!

Τί εἶχε συμβεῖ;

Ἁπλούστατα, ἡ Ἐθνοσυνέλευσις, βλέποντας τὶς ἀλλεπάλληλες ἀποδράσεις τῶν φυλακισμένων βασιλοφρόνων, εἶχε ψηφίσει ἕνα νόμο διὰ τοῦ ὁποίου ἐπεβάλλετο ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου σὲ ὅσους τοὺς διηυκόλυναν τὴ φυγή τους. Ὁ νόμος αὐτὸς εἶχε δημοσιευθεῖ ἐκείνη τὴν ἡμέρα καὶ ὁ μαρκήσιος τὸν εἶχε διαβάσει σὲ μιὰ ἐφημερίδα ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ δεσμοφύλαξ.

— Ἔλα μαζύ μου, Λουΐζα! ἱκέτευσε ἡ κ. ντὲ Γκυστὶν τὴν κόρη τοῦ δεσμοφύλακος, μόλις τὸ ἔμαθε αὐτό... Δὲν θέλει νὰ φύγη, γιατὶ φοβᾶται μήπως ἐκθέση τὴ ζωή του σὲ κίνδυνο! Ἐσὺ μονάχα θὰ μπορέσης νὰ τὸν κάνης ν' ἀλλάξη ἀπόφασι.

Πράγματι, ἡ δυὸ γυναῖκες μπῆκαν στὸ κελλὶ τοῦ φυλακισμένου. Κλαίγοντας, ἡ μαρκησία ἄρχισε νὰ παρακαλῇ τὸ σύζυγό της νὰ μὴν ἐπιμένη στὴν ἀπόφασί του.

— Ὄχι! ὄχι! τῆς ἀπάντησε μὲ σταθερότητα ἐκεῖνος. Δὲν μπορῶ νὰ παραδεχθῶ νὰ θυσιάση τὴ ζωή της αὐτὴ ἡ νέα κόρη γιὰ νὰ γλυτώσω ἐγώ... Εἶνε ἀδύνατο.

— Δὲν πρόκειται νὰ θυσιάση κανεὶς τὴ ζωή του, εἶπε ἡ μαρκησία. Ἡ Λουΐζα θὰ μπορέση νὰ φύγη κι' αὐτὴ καὶ νὰ κρυφτῇ πρὶν ἀκόμα ἀνακαλυφθῇ ἡ ἀπόδρασίς σου...

— Δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ κρυφτῇ κανεὶς πουθενὰ στὴ Γαλλία, εἶπε ὁ μαρκήσιος.

Τότε ἄρχισε καὶ ἡ Λουΐζα νὰ τὸν ἱκετεύη νὰ φύγη ὅσο ἦταν καιρὸς ἀκόμα. Μὰ ὁ μαρκήσιος ντὲ Γκυστὶν γύρισε πρὸς αὐτὴν καὶ τῆς εἶπε:

— Μὰ δὲν ξέρεις λοιπὸν τὸ νόμο, κόρη μου;...

Καὶ τῆς ἔδειξε τὴν ἐφημερίδα.

— Τὰ ξέρω ὅλα αὐτά, ἀπάντησε ἡ Λουΐζα. Μὴ σᾶς νοιάζει γιὰ μένα, κύριε μαρκήσιε... Σωθῆτε! Σωθῆτε!... Σᾶς παρακαλῶ... Σᾶς ἱκετεύω γονατιστή... Μοῦ ὑποσχεθήκατε νὰ μοῦ δώσετε μιὰ ὁλόκληρη περιουσία... Ἔ λοιπόν, δὲν θέλω τίποτε... Ἡ τριάντα χιλιάδες φράγκα ποὺ μοῦ ὑποσχεθήκατε θὰ χρησιμεύσουν καὶ γιὰ τοὺς τρεῖς μας, γιὰ νὰ κρυφτοῦμε καὶ γιὰ νὰ φύγουμε... Σὰν φύγουμε στὸ ἐξωτερικό, ἐγὼ θὰ ἐργάζομαι γιὰ σᾶς...

Βλέποντας τὴν ἀφιλοκερδῆ ἀφοσίωσι καὶ τὴν αὐτοθυσία τῆς γενναίας αὐτῆς κόρης, ὁ μαρκήσιος συγκινήθηκε μέχρι δακρύων. Συγχρόνως ἡ σύζυγός του, γονατιστὴ μπροστά του τοῦ ἔλεγε:

— Ξεχνᾶς τὴ γυναίκα σου, ξεχνᾶς τὸ παιδί σου; Ξεχνᾶς ὅτι μεθαύριο θὰ σὲ μεταφέρουν στὴν Κονσιερζερὶ καὶ ὅτι αὐτὸ εἶνε ὁ θάνατος;... Πῶς θέλεις ἐγὼ νὰ ζήσω μετὰ τὸ θάνατό σου;...

Καί, λέγοντας αὐτά, ἀναλύθηκε σὲ λυγμούς...

Μὰ τοῦ κάκου!... Καμμιὰ ἱκεσία, καμμιὰ παράκλησις δὲν μποροῦσε νὰ κάνη τὸ μαρκήσιο ν' ἀλλάξη ἀπόφασι. Τὸ αἴσθημα τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος μιλοῦσε πιὸ δυνατὰ στὴν ψυχή του ἀπὸ τὴν ἀγάπη του πρὸς τὴ ζωὴ καὶ ἀπὸ τὴν ἀγάπη του πρὸς τὴ σύζυγό του καὶ τὸ παιδί του...

Ἔτσι, ἡ ὥρα πέρασε σὲ ἀνωφελεῖς παρακλήσεις. Τέλος, ἡ κ. ντὲ Γκυστὶν συντριμμένη καὶ ἐκμηδενισμένη, ἐγκατέλειψε τὴ φυλακή, συνοδευομένη πάντοτε ἀπὸ τὴ γενναία Λουΐζα.

Μετὰ τὸν δραματικὸ αὐτὸ χωρισμό, ἡ κ. ντὲ Γκυστὶν δὲν ἔμελλε νὰ ξαναϊδῇ τὸ σύζυγό της παρὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα. Τὸν ξαναεῖδε στὴν Κονσιερζερί, στὶς ἐννέα ἡ ὥρα τὸ βράδυ τὴν παραμονὴ τῆς θανατικῆς του ἐκτελέσεως στὴν κοινὴ αἴθουσα τῆς φυλακῆς, ὅπου καὶ πολλοὶ ἄλλοι μελλοθάνατοι ἀποχαιρετοῦσαν τοὺς συγγενεῖς των. Τὸν ἐπλησίασε, τὸν ἀγκάλιασε σιωπηλὴ καὶ κάθησε στὸ πλευρό του μπρὸς σ' ἕνα τραπέζι στὸ ὁποῖο ἔκαιγε ἕνα κερί.

Οἱ δυὸ σύζυγοι ἀντήλλαξαν ἐλάχιστες κουβέντες κατὰ τὶς τραγικὲς ἐκεῖνες στιγμές. Ὁ φυλακισμένος δὲν μιλοῦσε γιατὶ φοβόταν μήπως λιποψυχήση τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἔπρεπε νὰ συγκεντρώση ὅλες του τὶς δυνάμεις.

Τρεῖς ὧρες ἐπέρασαν ἔτσι. Τὰ μεσάνυχτα πλησίαζαν πειὰ καὶ ἡ κ. ντὲ Γκυστὶν ἔπρεπε νὰ φύγη. Ἔξαφνα, οἱ δυο σύζυγοι, εἶδαν ν' ἀνοίγη ἡ πόρτα ἑνὸς κελλιοῦ καὶ νὰ βγαίνη ἀπὸ μέσα ἕνας γέρος κρατῶντας ἕνα κλεφτοφάναρο.

Φοροῦσε μιὰ μακρυὰ νυχτικιά, πλούσια στολισμένη καὶ τὸ νυφικό του σκοῦφο. Ἦταν ἕνας φυλακισμένος ποὺ πήγαινε νὰ ἐπισκεφθῇ κάποιον ἄλλον.

Προχώρησε ἀθόρυβα στὴν αἴθουσα καί, πρὶν ἀκόμα ἐξαφανιστῇ, στάθηκε μιὰ στιγμὴ μπρὸς στὸ μαρκήσιο καὶ τὴ μαρκησία ντὲ Γκυστίν. Τότε αὐτοὶ εἶδαν κατάπληκτοι πῶς ὁ γέρος ἦταν φτιασιδωμένος ! Καὶ ὅμως ἦταν κι' αὐτὸς ἕνας κατάδικος, ὁ ὁποῖος τὴν ἄλλη μέρα θὰ ἐξετελεῖτο καὶ ὁ ὁποῖος εἶχε φτιασιδωθεῖ γιὰ νὰ μὴ φανῇ ἡ χλωμάδα του τὴν ὥρα ποὺ θ' ἀνέβαινε στὸ ἰκρίωμα.

Τὸ ἀπροσδόκητο αὐτὸ θέαμα, τὸ κωμικὸ καὶ τραγικὸ συγχρόνως, ἔκανε τὴν κυρία ντὲ Γκυστὶν νὰ καταληφθῇ ἀπὸ νευρικοὺς σπασμοὺς καὶ νὰ λιποθυμήση...

Ἀμέσως οἱ φύλακες ἔτρεξαν καὶ τὴ μετέφεραν ἔξω ἀναίσθητη.

Αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία συνάντησις τῶν δύο συζύγων.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ ὁ μαρκήσιος ντὲ Γκυστὶν ἀνέβαινε στὸ ἰκρίωμα.

Η ΑΝΤΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΕΝΑΣ ΕΞΥΠΝΟΣ ΣΚΥΛΟΣ

Κάποιος Ἄγγλος δημοσιογράφος διηγεῖται τὸ ἑξῆς περιστατικό, τὸ ὁποῖο ἐπιβεβαιώνει γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα τὴ νοημοσύνη τῶν σκύλων.

«Κίνησα, λέγει, ἀπὸ τὴ Γλασκώβη καὶ πῆγα στὸ Γκρινὸκ ὅπου εἶχα κάποια ὑπόθεσί μου. Ἐνῶ περνοῦσα ἔξω ἀπὸ κάποιο ζαχαροπλαστεῖο, μπῆκα μέσα κι' ἀγόρασα λίγα μπισκότα. Ὅταν ἔβγαινα ἔξω, ἔβγαλα ἕνα ἀπὸ τὴ σακκούλα γιὰ νὰ τὸ δοκιμάσω.

»Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μὲ πλησίασε ἕνα μεγαλόσωμο σκυλί, τὸ ὁποῖο μὲ τὶς κινήσεις του προσπαθοῦσε νὰ μὲ κάνη νὰ καταλάβω ὅτι θὰ εὐχαριστιόταν πολὺ ἂν τοὔδινα τὸ μπισκότο μου. Τοῦ ἔδωσα τότε μερικὰ μπισκότα καὶ ρώτησα ταυτοχρόνως τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ καταστήματος ἂν ὁ σκύλος ἦταν δικός του.

«—Ὄχι, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἀλλὰ τὸν περισσότερο καιρό του τὸν περνᾷ ἐδῶ ἀπέξω, ζητῶντας νομίσματα ἀπ' τοὺς διαβάτες...

«—Πῶς! ἐφώναξα ἔκπληκτος. Καὶ τί τὰ κάνει αὐτὸς τὰ νομίσματα;

«—Ὤ, κύριε! Ξέρει πολὺ καλὰ τὴ δουλειά του, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Μπαίνει ἁπλούστατα στὸ κατάστημά μου καὶ ἀγοράζει γλυκίσματα!

»Ἐγὼ ὅμως θεώρησα ἀδύνατο αὐτὸ τὸ πρᾶγμα καὶ γιὰ νὰ πεισθῶ, ἐπροχώρησα λίγο παραπέρα. Τότε ὁ σκύλος μὲ πλησίασε καὶ ἄρχισε νὰ μὲ κυττάζη στὰ μάτια σὰν νὰ ἤθελε νὰ τοῦ δώσω κάτι...

»Τοῦ ἔδωσα τότε ἕνα μεταλλικὸ νόμισμα, τὸ ὁποῖο ἐκεῖνος ἅρπαξε μὲ προθυμία κι' ἔτρεξε ἀμέσως στὸ ζαχαροπλαστεῖο, κουνῶντας τὴν οὐρά του.

»Ὁ ζαχαροπλάστης τοῦ προσέφερε ἕνα γλύκισμα, τὸ ὁποῖο ὅμως ὁ σκύλος δὲν τὸ βρῆκε τῆς ἀρεσκείας του καὶ ἀντὶ νὰ δώση τὸ νόμισμα, τὸ ἔσφιξε πιὸ δυνατὰ στὰ δόντια του.

»Κατόπιν αὐτοῦ ὁ ζαχαροπλάστης τοῦ ἔφερε δεύτερο γλύκισμα, τὸ ὁποῖο ἅρπαξε ἀμέσως ὁ σκύλος καὶ ἀφοῦ πλήρωσε, τὸ κατεβρόχθισε...

»Ἐγώ, ὁ ὁποῖος εἶχα μείνει κατάπληκτος ἀπὸ τὴν προηγηθεῖσα σκηνή, τοῦ ἔδωσα τότε καὶ ἕνα δεύτερο νόμισμα, τὸ ὁποῖο ἐκεῖνος ἔτρεξε νά... ἐκποιήση μὲ νέο γλύκισμα ἄλλης κατασκευῆς.

»Ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ κατάλαβα ὅτι ὁ ἐξαιρετικὸς ἐκεῖνος σκύλος εἶχε συγχρονισθεῖ καταπληκτικὰ καὶ γνώριζε τὴν ἀξία τοῦ χρήματος, ἀντιθέτως πρὸς τοὺς ἄλλους συναδέλφους του, οἱ ὁποῖοι ἀρκοῦνται συνήθως σὲ κανένα... κόκκαλο !»

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

Ὁ κοσμογυρισμένος κόρακας. Πῶς ταξειδεύουν τὰ πουλιά. Πῶς ξεκινοῦν τὰ ὀρτύκια. Πῶς διέκοψε ἕνας ἱεροκῆρυξ τὸ κήρυγμά του. Ἡ μετανάστευσις τῶν πελαργῶν. Πουλιὰ ποὺ φεύγουν κι' ἀφίνουν τὸ ταίρι τους. Ἡ πορεῖες τῶν γαλάζιων καβουριῶν τῶν Ἰνδιῶν, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ περασμένα φύλλα τῆς «Οἰκογενείας» μιλήσαμε γιὰ τὰ ταξείδια ποὺ κάνουν τὰ ζῶα κατὰ διάφορα χρονικὰ διαστήματα. Σήμερα θὰ μιλήσουμε γιὰ τὶς μεταναστεύσεις τῶν πουλιῶν.

Ἐλάχιστα εἶνε τὰ πουλιὰ ποὺ μένουν στὸν ἴδιο τόπο καὶ δὲν ἀλλάζουν κατοικία. Τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ βρίσκονται σὲ διαρκεῖς μετακινήσεις, ἡ ὁποῖες ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὶς διάφορες ἀτμοσφαιρικὲς μεταβολές. Ἔτσι, τὸ χειμῶνα, ὡς γνωστόν, τὰ περισσότερα πουλιὰ φεύγουν ἀπὸ τὰ ψυχρὰ βόρεια κλίματα γιὰ νὰ πᾶνε κατὰ τὰ νότια, ὅπου ὁ ἥλιος εἶνε θερμότερος.

Ἀπὸ τὰ πουλιὰ ὁ κόρακας εἶνε ὁ πιό... κοσμοπολίτης, γιατὶ ἀπαντᾶται ὄχι μόνο σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη, ἀλλὰ φτάνει ταξειδεύοντας μέχρι τῶν Ἰνδιῶν, τῆς Ἰαπωνίας καὶ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

* * *

Τὰ πουλιὰ καταλαβαίνουν ἐξ ἐνστίκτου τὸν καιρὸ ποὺ πρέπει νὰ φύγουν, καθὼς καὶ τὴν ἐποχὴ ποὺ πρέπει νὰ ἐπιστρέψουν στὶς πατρίδες των. Τὸ ἴδιο παρατηρεῖται καὶ σ' ὅσα ἀπ' αὐτὰ εἶνε φυλακισμένα σὲ κλουβιά, τὰ ὁποῖα ὅταν ἀκούσουν τὸ τραγοῦδι τῆς ἀναχωρήσεως τῶν ἄλλων πουλιῶν, ἀδημονοῦν καὶ στενοχωριοῦνται ἐπειδὴ δὲν μποροῦν νὰ συμμετάσχουν κι' αὐτὰ στὸ ταξεῖδι τους.

Τὰ μικρὰ αὐτὰ φτερωτὰ πλάσματα ἀναπτύσσουν τόση ἀντοχὴ κατὰ τὶς ἐναέριες πορεῖες των, ὥστε ὑπερνικοῦν ὅλα τὰ ἐμπόδια ποὺ θὰ συναντήσουν στὸ δρόμο τους καὶ δὲν λογαριάζουν οὔτε βροχή, οὔτε χιόνια, οὔτε καταιγίδες.

* * *

Κάθε εἶδος πουλιῶν ἔχει ὄχι μόνο ὡρισμένο χρόνο μεταναστεύσεως, ἀλλὰ καὶ δική του μέθοδο πορείας. Ἄλλα ταξειδεύουν μεμονωμένα, ἄλλα κατὰ μικρὰ κοπάδια καὶ ἄλλα κατὰ χιλιάδες. Τὰ περισσότερα ταξειδεύουν μόνο τὴν ἡμέρα. Πολὺ λίγα δὲ εἶνε ἐκεῖνα ποὺ προτιμοῦν τή... νυχτερινὴ πορεία.

Ἡ ἀγριόχηνες κατὰ τὶς μεταναστεύσεις των σχηματίζουν μιὰ ἐπιμήκη στήλη, τὰ χελιδόνια μιὰ ἴσια γραμμὴ καὶ οἱ κύκνοι ἕνα τρίγωνο.

Τὰ περισσότερα πουλιὰ γιὰ νὰ φτάσουν στὸ τέρμα τοῦ ταξειδιοῦ των εἶνε ἀναγκασμένα νὰ διανύσουν ὁλόκληρες θάλασσες καὶ χῶρες. Πολλὲς φορὲς πέφτουν μέσα στοὺς ποταμοὺς καὶ ἐξακολουθοῦν τὴν πορεία τους κολυμπῶντας.

Τὰ ὀρτύκια, ὅταν θέλουν νὰ πᾶνε ἀπὸ τὴν Εὐρώπη στὴν Ἀφρική, περιμένουν νὰ φυσήση βορειοδυτικὸς ἄνεμος. Τότε κινοῦν τὴ μιὰ φτερούγα τους, ἀνυψώνουν τὴν ἄλλη, χρησιμοποιῶντας τὴν μιὰ γιὰ κουπὶ καὶ τὴ δεύτερη γιὰ πανί. Κατὰ τὰ περιοδικὰ αὐτὰ ταξείδια τους ἔχουν ὡρισμένους σταθμοὺς ὅπου ἀναπαύονται. Ἔτσι στὴ Μεσόγειο ἔχουν τὴ Μάλτα καὶ τὰς Λιπάρας νήσους καὶ στὶς βόρειες θάλασσες τὴν Ἐργολάνδη.

Οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν ἐκείνων ξέρουν τὸ χρόνο τῆς διαβάσεώς των καὶ ἑτοιμάζονται ἀπὸ πρὶν γιὰ τὸ κυνῆγι τους. Διηγοῦνται μάλιστα ὅτι κάποιος ἱεροκῆρυξ, ἐνῶ ἐκήρυττε ἀπὸ τὸν ἄμβωνα, εἶδε μακρυὰ τὰ κοπάδια τῶν ἐπιθυμητῶν αὐτῶν ξένων καὶ κόβοντας ἀπότομα τὸ λόγο του ἀνέκραξε :

— Ἀμήν, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί! Ἔρχονται τὰ ὀρτύκια! Τρέξτε !...

* * *

Ἀξιοσημείωτες εἶνε καὶ ἡ μεταναστεύσεις τῶν πελαργῶν, οἱ ὁποῖοι τὸν μὲν χειμῶνα χτίζουν τὶς φωληές των στὰ φτωχὰ σπίτια τῶν χωριῶν τῆς Δύσεως, τὸν δὲ χειμῶνα ἐγκαθίστανται στὶς πυραμίδες καὶ στὰ τζαμιὰ τῆς Αἰγύπτου.

Οἱ γερανοὶ καὶ οἱ ἐρωδιοὶ ἔχουν κι' αὐτοὶ τὴ συνήθεια τῶν μεταναστεύσεων. Ὅταν τὰ πουλιὰ αὐτὰ ξεκινοῦν, ἀκούγεται ἀπὸ μακρυὰ ὁ κρότος τῶν φτερῶν των. Καὶ δὲν ταξειδεύουν σιωπηλὰ ὅπως τ' ἄλλα πουλιά, ἀλλὰ βγάζουν συνεχεῖς κρωγμούς, ἰδίως τὴ νύχτα, γιὰ νὰ ξαναφέρουν στὸν ἴσιο δρόμο τοὺς τυχὸν ἀποπλανημένους συντρόφους των.

Τὰ περιστέρια, κατὰ τὸν καιρὸ τῆς ἐπωάσεως τῶν αὐγῶν των ἑνώνονται κατὰ μυριάδες καὶ σκεπάζουν τὸν οὐρανό, σχηματίζοντας πυκνὰ σύννεφα. Εἶνε δὲ γνωστὸν ὅτι τὰ πουλιὰ αὐτὰ ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ ξαναβρίσκουν μὲ καταπληκτικὴ εὐκολία τὴ φωληά τους, ὅσο μακρυὰ κι' ἂν βρίσκωνται.

Τὰ ἀηδόνια μεταναστεύουν οἰκογενειακῶς, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἄνοιξι τὰ θηλυκὰ ἀναχωροῦν λίγες ἑβδομάδες πρὶν ἀπὸ τ' ἀρσενικὰ καὶ διανύουν ὅλο τὸ δρόμο μόνα τους. Ἀπὸ ἕνα ἄλλο εἶδος πουλιῶν, τὶς σπίζες, μεταναστεύουν μονάχα τὰ θηλυκά, ἐνῶ τὰ ἀρσενικὰ εἶνε ὑποχρεωμένα νὰ μένουν στὸν ἴδιο τόπο καὶ νὰ περνοῦν τὸ χειμῶνα μόνα τους. Τὸ προνόμιο αὐτὸ εἶνε ἴσως μοναδικὸ στὴν ἱστορία τῶν πουλιῶν...

* * *

Ἂν καὶ ὁ λόγος εἶνε περὶ πουλιῶν, ἐν τούτοις, ἐπειδὴ σχετίζεται μὲ τὸ θέμα μας, θὰ ποῦμε μερικὰ καὶ γιὰ τὴ μετανάστευσι τοῦ καλουμένου «γαλάζιου κάβουρα» τῶν Ἰνδιῶν καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Τὰ καβούρια αὐτά, ὅταν ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου φτάση μέχρι τῶν ὑγρῶν καταφυγίων των, βγαίνουν ἀπὸ αὐτὰ κατὰ χιλιάδες καὶ μπαίνουν στὴ γραμμὴ σὰν στρατὸς ἕτοιμος γιὰ τὴ μάχη. Στὴν πρώτη σειρὰ βρίσκονται οἱ πιὸ δυνατοὶ κι' ἔπειτα ἔρχονται τὰ θηλυκά, σχηματίζοντα ὁλόκληρα στρατιωτικὰ σώματα ἐκτάσεως ἑξήντα μέτρων πολλάκις καὶ ξεκινοῦν...

Τὴν ἡμέρα γιὰ ν' ἀποφύγουν τὴ ζέστη ἀποσύρονται συνήθως σὲ μέρη σκιερά, ἀλλὰ τὸ βράδυ ἐξακολουθοῦν τὴν πορεία τους. Ὁ κρότος τῶν ὀστράκων των ἀκούγεται σὰν δυνατὸ χαλάζι ποὺ πέφτει καὶ ξυπνάει τοὺς κατοίκους τῶν μερῶν ἀπ' ὅπου περνοῦν. Ἂν συναντήσουν στὸ δρόμο τους κανένα σπίτι, μπαίνουν ἀθόρυβα ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ βγαίνουν ἀπὸ τὸ ἄλλο τῆς ἀπέναντι πλευρᾶς. Ὅταν δὲ θελήση κανεὶς νὰ τοὺς ἐμποδίση, παίρνουν θέσι ἀμύνης καὶ ἀνοιγοκλείνουν πρὸς ἐκφοβισμὸ τὶς μεγάλες δαγκάνες των.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΠΑΓΑΝΙΝΙ

Ὁ διάσημος βιολιστὴς Παγανίνι συνήθιζε νὰ λέῃ τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικά:

— Κάθε μέρα θεωρῶ ἀπαραίτητο νὰ ἐξασκοῦμαι στὸ βιολί μου. Ἅμα δὲν ἐξασκηθῶ μιὰ μέρα, αἰσθάνομαι ἀμέσως μεγάλη διαφορὰ στὸ παίξιμό μου... Ἅμα δὲν ἐξασκηθῶ δυό, τὴν αἰσθάνεται τὸ Κοινόν...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΤΗΣ ΛΕΓΕΩΝΟΣ

ΤΟΥ Τ. ROCHE

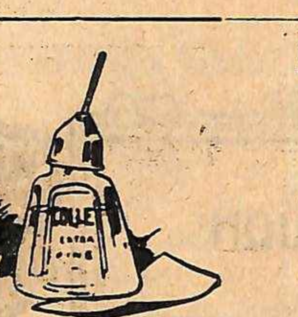

Στὶς 13 Ἰουνίου 1800, τὴν παραμονὴ τῆς ἱστορικῆς μάχης τοῦ Μαρέγκου, στὶς ἑφτὰ ἡ ὥρα τὸ βράδυ, ἕνας παπᾶς ξεσκούφωτος καὶ μουσκεμένος ὥς τὰ κόκκαλα ἀπ' τὴ ραγδαία βροχὴ χτυποῦσε τὴν πόρτα ἑνὸς φτωχικοῦ σπιτιοῦ, τοῦ Γαροφάλ, ἑνὸς μικροῦ χωριοῦ τῆς Βορείου Ἰταλίας.

Μιὰ γρηὰ πῆγε καὶ τοῦ ἄνοιξε.

—Ἔχεις φωτιὰ γιὰ νὰ στεγνώσω; τὴ ρώτησε.

—Ἀλλοίμονο! τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη. Δὲν ἔχω καθόλου ξύλα. Κι' ἔπειτα... φαίνεται πὼς δὲν τὸ ξέρετε... Ἐκεῖνος εἶν' ἐδῶ...

—Τότε πές του πὼς ὁ ἀββᾶς Ἐμμανουὴλ θέλει νὰ τοῦ πῆ κάτι. Τὰ ροῦχα μου τὰ στεγνώνω ἀλλοῦ...

Ἡ γρηὰ μπῆκε μέσα γιὰ νὰ μεταβιβάση τὴν παραγγελία στὸ φιλοξενούμενό της, τοῦ ὁποίου ἀπὸ ὑπερβολικὸ σεβασμὸ δὲν ἀνέφερε τὸ ὄνομα, ἐνῶ ὁ παπᾶς περιμένει ἀπέξω, ἀφίνοντας ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμό.

Σὲ λίγο ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ φτωχόσπιτου πρόβαλε ἕνας ὠχρὸς ἄνθρωπος καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἐμπᾶτε μέσα, δέσποτά μου...

—Εὐχαριστῶ, στρατηγέ.

Κι' ὁ παπᾶς μπῆκε μέσα στὸ φτωχόσπιτο.

* * *

Ὁ Βοναπάρτης—γιατὶ αὐτὸς ἦταν ὁ φιλοξενούμενος τῆς γρηᾶς—στεκόταν ὄρθιος μπρὸς σ' ἕνα μικρὸ τραπέζι, μὲ τὸ χέρι του ἀκουμπισμένο σ' ἕνα χάρτη, ὅπου διάφορα γαλάζια βέλη ἔδειχναν τὶς θέσεις ποὺ κατεῖχαν τὰ δυὸ ἀντίπαλα στρατεύματα.

Ἦταν σκεφτικὸς καὶ μιὰ βαθειὰ ρυτίδα χάραζε στὴ μέση τὸ μέτωπό του. Τὰ μαῦρα διαπεραστικὰ μάτια του ἦσαν κάπως ἐρεθισμένα καὶ τὰ μάγουλά του ζωηρὰ χρωματισμένα ἀπὸ κοκκινάδα πυρετοῦ.

Ὅλο τὸ παρουσιαστικό του μὲ τὴ μαύρη κόμη του ποὺ ἔπεφτε ἄκαμπτη ὥς τὸ χρυσὸ περιλαίμιο τῆς στολῆς του, ἔδειχνε πὼς μιὰ ἐπίμονη ἰδέα τὸν ἐβασάνιζε.

—Μήπως ξέρετε ποῦ βρίσκεται ὁ ἐχθρός, δέσποτα; ρώτησε σὲ λίγο ἀπότομα τὸν ἀββᾶ.

Ἐκεῖνος τοῦ ἔγνεψε ἀρνητικὰ καὶ ὁ στρατηγὸς ἐξακολούθησε ἔντονα:

—Ἐγὼ ὅμως δὲν ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ τὸν ἀφήσω νὰ μοῦ ξεφύγη. Τίποτε... Αὐτὴ τὴ φορὰ πρέπει νὰ νικήσω... Πρέπει νὰ νικήσω μὲ κάθε θυσία!... Μπορεῖ νὰ εἴδατε πολλὲς μάχες ὥς τώρα, δέσποτα. Ἀλλ' αὐτές, πιστέψτε με, ἦσαν παιγνιδάκια μπροστὰ σ' αὐτὴ ποὺ θὰ γίνη αὔριο...

—Ἤμουν στὴ μάχη τοῦ Φοντενέ, ἀπάντησε τότε ὁ ἀββᾶς.

Ὁ Βοναπάρτης ἄφησε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴ σκέψι ποὺ τὸν κατεῖχε, γύρισε πρὸς τὸ συνομιλητή του, τὸν κύτταξε μὲ περιέργεια καὶ τὸν ρώτησε:

—Πόσων χρόνων λοιπὸν εἶστε, δέσποτα;

—Ὀγδόντα!

—Καὶ ἡ μάχη τοῦ Φοντενὲ ἦταν μεγάλη;

—Ἀγριωτάτη... Μονάχα τὰ ἄλογα τῶν στρατιωτῶν μας γύρισαν πίσω. Ἀπὸ ἕνα σύνταγμα δὲν ἐσώθηκε παρὰ ἕνας, ἐγώ!

Ὁ παπᾶς μιλοῦσε μὲ φωνὴ ἀργὴ κι' ἥσυχη. Μονάχα τὰ μάτια του φανέρωναν τὴ μεγάλη του θλῖψι γιὰ τὴ φρίκη ποὺ εἶχαν ἀντικρύσει τότε καὶ γιὰ τὴν πρωτάκουστη σφαγὴ ποὺ εἶχε γίνει.

—Ἐπίσης ἤμουν καὶ στὸ Ροσβάχ, ἐξακολούθησε ὁ παπᾶς, στὶς Ἰνδίες, στὴν Ἀμερική, στὶς Πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου, παντοῦ ὅπου πολέμησε ὁ στρατός μας...

—Καὶ πῶς βρεθήκατε τώρα ἐδῶ; τὸν ρώτησε μ' ἐνδιαφέρον ὁ Βοναπάρτης.

—Ὅπως καὶ σ' ὅλες τὶς ἄλλες μάχες. Γιὰ νὰ ἐνισχύσω ὅσους λιποψυχοῦν καὶ νὰ παρηγορῶ τοὺς ἑτοιμοθανάτους... Ποιὸς εἶμαι ἐγώ; θὰ μὲ ρωτήσετε. Ἕνα παιδὶ ποὺ τὸ ἄφησε ἡ μητέρα του στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ ποὺ ὑπόφερε πολύ. Τὸ πρῶτο πρόσωπο ποὺ εἶδα νὰ μὲ κυττάζη μὲ συμπόνια ἦταν τοῦ Χριστοῦ... Τὶς πληγές τὶς πρωτόειδα στὸ ἅγιο του σῶμα... Παρακολούθησα τὰ συντάγματα ὡς ἱερεὺς σὲ πολλὲς μάχες, ὅπως σᾶς εἶπα, καὶ σὲ καμμιὰ δὲν ἐπληγώθηκα, ἐπειδὴ προοριζόμουν ἴσως νὰ γίνω ὁ Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος τοῦ πολέμου...

—Κι' ἀπὸ ποῦ ἔρχεστε, δέσποτά μου, τώρα;

—Ἀπὸ τὴ Βογέρα...

—Μὰ πῶς ἤρθατε ἀπ' ἐκεῖ, ἀφοῦ τὸ ποτάμι ἔχει πλημμυρίσει κι' ἐγὼ ποὺ ἤθελα νὰ περάσω ἀπέναντι δὲν τὸ κατώρθωσα;...

—Τὸ πέρασα κολυμπῶντας!

Μονάχα τότε πρόσεξε ὁ Βοναπάρτης τὰ μουσκεμένα του ροῦχα, τὶς λασπωμένες του μπότες, τ' ἄσπρα κολλημένα μαλλιά του καὶ τὶς σταλαματιὲς ποὺ ἔπεφταν ἀπ' αὐτὰ στὸ πρόσωπό του...

Ἅπλωσε ἀμέσως τὸ χέρι του στὸν ἱερέα καὶ τοῦ εἶπε:

—Εἶστε ἡ προσωποποίησις τῆς ἀνδρείας. Ἀπόψε μπορεῖτε νὰ μείνετε μαζύ μου...

Ἐνῶ ὁ παπᾶς ἔβγαζε τὰ ροῦχα του, ὁ Βοναπάρτης πέρασε στὸ χιτῶνα του μιὰ πλατειὰ γαλάζια ταινία.

—Σᾶς ὀνομάζω ἱππότη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος! τοῦ εἶπε ἐπίσημα.

—Ἔγινα στὸ Φοντενέ, χάρις στὴν καλοσύνη τοῦ στρατάρχου τοῦ Σάξ...

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀπάντησι αὐτή, ὁ στρατηγὸς ἔπεσε σὲ συλλογή. Ποιὸς ἤξερε πόσα ἀνδραγαθήματα εἶχε διαπράξει ὁ ἄγνωστος καὶ ταπεινόφρων αὐτὸς ἱερεύς, γιὰ νὰ κριθῆ ἄξιος νὰ παρασημοφορηθῆ ἀπὸ ἕνα τέτοιο περίφημο στρατάρχη ἰδιοχείρως;

Ὅταν σὲ λίγο ὁ Βοναπάρτης σήκωσε τὰ μάτια του, εἶδε ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ φτωχόσπιτου τ' ἀστέρια ποὺ εἶχαν ἀνατείλει στὴν ἀνατολὴ καὶ κάρφωσε τὸ βλέμμα του σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἔλαμπε ζωηρότατα σὰν σμαράγδι:

—Τ' ἄστρο μου! ψιθύρισε. Δῶστε μου, πάτερ, τὴν εὐχή σας...

Ὁ παπᾶς τὸν εὐλόγησε καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ Βοναπάρτη γέμισε ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ λάμψι...

—Θὰ νικήσω! εἶπε.

Κι' ἐξακολούθησε νὰ μελετᾶ τὸ σχεδιόγραμμά του, σκυμμένος ἐπάνω στὸ τραπέζι.

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα, πρὶν βγῆ ὁ ἥλιος, ὁ ἱερεὺς βρισκόταν κι' ὅλας στὸ στρατόπεδο.

Παντοῦ, ὅπου περνοῦσε, ἔβλεπε ἄνδρες ποὺ κρυβόνταν ὅσο μποροῦσαν καλλίτερα μέσα στὰ χόρτα τῶν πεδιάδων καὶ μακρυά, πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς, διέκρινε τὶς πρῶτες γραμμὲς τοῦ στρατοῦ τῶν Αὐστριακῶν, τῶν ὁποίων ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἄστραφταν τὰ κράνη καὶ οἱ θώρακες κάτω ἀπ' τὶς ἀχτίδες τοῦ ἥλιου.

Καὶ ἡ μάχη ἄρχισε σὲ λίγο, φοβερή, λυσσαλέα, ἀπεγνωσμένη...

Ἐπὶ ἕξη ὧρες συνεχῶς ἔπεφταν οἱ νεκροὶ κι' οἱ πληγωμένοι.

Ὁ ἀστὴρ τοῦ Ναπολέοντος ὅμως φαινόταν πὼς ἔκλινε πρὸς τὴ δύσι του, γιατὶ τὰ στρατεύματά του ὑποχωροῦσαν.

Κι' ἔξαφνα ἀπὸ τὶς πρῶτες γραμμὲς τῆς στρατιᾶς του ἀκούστηκε ἡ τρομερὴ κραυγὴ τοῦ πανικοῦ:

—Ὁ σώζων ἑαυτὸν σωθείτω!...

Ἡ κραυγὴ ἐκείνη, ποὺ στὴν ἀρχὴ ἀκουγόταν σὰν ἕνας συγκεχυμένος θόρυβος, ἔφτασε, τέλος, ὥς τὴν ὀπισθοφυλακή, ἡ ὁποία ἀμέσως ἄλλαξε μέτωπο.

Ὁ ἀββᾶς Ἐμμανουήλ, ὁ ὁποῖος βρισκόταν γονατισμένος μπρὸς σ' ἕναν ἑτοιμοθάνατο, εἶδε ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸν Βικτώρ, ὁ ὁποῖος, πάνω ἀπ' τὸ ἄλογό του, φώναζε μανιασμένος στοὺς στρατιῶτες του:

—Δειλοί! Δειλοί!...

Ὁ στρατάρχης, καθὼς περνοῦσε πλάϊ ἀπὸ τὸν ἱερέα, βλέποντάς τον ἐκτεθειμένο στὸν κίνδυνο, φώναξε:

—Διάβολε! Βαρέθηκες λοιπὸν τὴ ζωή σου;

Ὁ παπᾶς χαμογέλασε, σὰν νὰ μὴν τοῦ προξενοῦσαν καμμιὰ ἐντύπωσι ἡ σφαῖρες ποὺ σφύριζαν ὁλοένα πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του...

* * *

Οἱ ἄνδρες ποὺ ὑποχωροῦσαν, θὰ βρίσκονταν ὡς ἑκατὸ μέτρα μακρυά του, ὅταν ἔξαφνα μιὰ δυνατὴ κραυγὴ ποὺ βγῆκε ἀπ' τὰ γεροντικὰ στήθη του, τοὺς συνεκράτησε:

—Ἀπάνω στὸν ἐχθρό, παιδιά! Νά, ἦρθαν κι' οἱ δικοί μας...

Καὶ πραγματικὰ τὴν ἴδια στιγμὴ φάνηκε νὰ σπεύδη ὁ Ναπολέων περικυκλωμένος ἀπὸ τὴν ἰδιαιτέρα φρουρά του, ἀπὸ ἀγένεια παλληκάρια, γεμᾶτα πίστι κι' ἐνθουσιασμό...

Ὁ ἱερεὺς ἅρπαξε τότε τὴ σημαία τοῦ συντάγματος καὶ ἀμέσως γύρω του συσπειρώθηκε μὲ μιᾶς ἄφωνη ὅλη ἡ φρουρά, σχηματίζοντας ἕνα γερὸ καὶ ἀδιάσειστο τεῖχος.

Ὅταν σὲ λίγο οἱ Γάλλοι ἀναγκάστηκαν νὰ ὑποχωρήσουν καὶ πάλι κάτω ἀπὸ τὴ φωτιὰ ὀγδόντα ἐχθρικῶν κανονιῶν, ὁ ἱερεὺς παρέδωσε τὸ ἱερὸ σύμβολο στὸν πλησιέστερο στρατιώτη, ἕνα νέο μόλις δεκαεφτὰ χρόνων, ὁ ὁποῖος, μεθυσμένος ἀπὸ τὴ φωτιά, ἀνακινοῦσε τὶς πτυχές της κάτω ἀπὸ βροχὴ σφαιρῶν.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ἱππεῖς τοῦ Αὐστριακοῦ στρατοῦ ἐκάλπαζαν πρὸς τὴν Ἀλεξάνδρεια γιὰ ν' ἀναγγείλουν τὴν εἴδησι τῆς νίκης των.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγες στιγμές, ὁ νεαρὸς σημαιοφόρος ἔπεσε νεκρὸς κι' ὁ ἱερεὺς ξαναπῆρε ἀπ' τὰ χέρια του τὴ διάτρητη σημαία.

Οἱ ἄνδρες εἶχαν μαζευτεῖ ὅλοι γύρω του καὶ κανείς τους δὲν τολμοῦσε πειὰ νὰ ἐξακολουθήση τὴν ὑποχώρησι κάτω ἀπὸ τ' αὐστηρὰ βλέμματα τοῦ γενναίου ἐκείνου γέρου μὲ τὴ σεβασμία καὶ ἤρεμη φυσιογνωμία καὶ τὴν ἀτρόμητη καρδιά.

Ὡστόσο ὁ Βοναπάρτης ἔβλεπε τ' ὄνειρό του νὰ διαλύεται σιγὰ-σιγά. Καταλάβαινε ὅτι εἶχε χάσει τὸ παιγνίδι του καὶ ὅτι ἀπ' τὸ Μαρέγκο δὲν θὰ τοῦ ἀπόμενε παρὰ ἡ ἀνάμνησις τοῦ γενειοφόρου ἐκείνου ἱερέως, ποὺ ὑποχωροῦσε βῆμα πρὸς βῆμα κρατῶντας μὲ τὸ ἕνα του χέρι τὴ σημαία καὶ εὐλογῶντας μὲ τὸ ἄλλο τοὺς σκοτωμένους...

Ἔξαφνα, στὶς δυὸ τὸ ἀπόγευμα, κρότος τηλεβόλου ἀκούστηκε ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἰουλιανό. Ἦταν ὁ Γάλλος στρατηγὸς Ντεσὲ ποὺ ἐρχόταν μὲ ἐπικουρίες.

Τότε ἡ μάχη ξανάρχισε μὲ περισσότερο πεῖσμα. Οἱ Αὐστριακοί, μεθυσμένοι ἀπὸ τὸ χυμένο αἷμα, πολεμοῦσαν σῶμα μὲ σῶμα, μὲ πρωτοφανῆ ἀγριότητα, ἐνῶ τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ εἶχαν βαφεῖ κατακόκκινα...

Ὁ ἱερεὺς βρισκόταν τώρα ἀπάνω σὲ μιὰ γέφυρα καὶ ψιθύριζε τὶς ἐπιθανάτιες εὐχὲς πάνω ἀπ' τοὺς σκοτωμένους στρατιῶτες.

Ἔξαφνα εἶδε μπροστά του ἕνα νεαρὸ Αὐστριακὸ ἀξιωματικό, πληγωμένο θανάσιμα, κι' ἔσκυψε ἀποπάνω του μὲ συμπόνια.

Ἐκεῖνος συγκέντρωσε τότε τὶς τελευταῖες δυνάμεις του καὶ μὲ ἄπειρο μῖσος στὸ βλέμμα του τράβηξε τὸ σπαθί του καὶ τὸ βύθισε μέσα στὰ στήθη τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἱερεὺς στάθηκε ὁλόρθος γιὰ μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα τὸ ὑψηλό του κορμὶ μὲ τὴ μαύρη στολὴ ταλαντεύθηκε.

Ἅπλωσε τὸ χέρι του σὰν νὰ εὐλογοῦσε καὶ σωριάστηκε κάτω χωρὶς νὰ πῆ τίποτε, ἐνῶ ἡ λαβὴ τοῦ ἐχθρικοῦ ξίφους ἄστραφτε ἀκόμα ἀπάνω στὰ ροῦχα του...

* * *

Ὅταν βράδυασε, ὁ Βοναπάρτης, θριαμβευτὴς τώρα, ἐπιθεωροῦσε τὰ πεδία τῆς μάχης.

Ἔξαφνα, ἀνάμεσα στοὺς σκοτωμένους διέκρινε τὸ γενναῖο ἱερωμένο, ποὺ κοιτόταν ἀκίνητος μὲ τὰ μάτια ἀνοιγμένα, τὸ πρόσωπο ὠχρὸ καὶ τὸ βλέμμα ὑψωμένο στ' ἀστέρια.

Ἔσκυψε πρὸς τὸ πληγωμένο του στῆθος καὶ ἀπάνω στὸ χιτώνιό του ξαναεῖδε τὴν ταινία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποὺ ἦταν τώρα αἱματοβαμμένη, κόκκινη!...

Ἔξαφνα τότε μιὰ σκέψις πέρασε ἀπ' τὸ μυαλὸ τοῦ στρατηγοῦ. Τὸ νέο παράσημο ποὺ ζητοῦσε γιὰ τοὺς πιὸ ἡρωϊκοὺς ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες του, τὸ παράσημο τῆς Λεγεῶνος, εἶχε βρεθεῖ. Θἆταν ἡ κόκκινη ἐκείνη ταινία τοῦ ἱερέως!

Κι' ἔτσι, τὴν ἄλλη μέρα, μόλις ἀνέτειλε ὁ ἥλιος, ἡ σάλπιγγες ἤχησαν καὶ τὰ ἐναπομείναντα στρατεύματα παρετάχθησαν γιὰ νὰ χαιρετίσουν τὸν γενναῖο νεκρό, ποὺ περνοῦσε παρασημοφορημένος μὲ τὴ Λεγεῶνα τῆς Τιμῆς. Ἦταν ὁ πρῶτος ποὺ εἶχε τιμηθεῖ μὲ τὸ παράστημο αὐτό...

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Ὁ μεγάλος Γερμανὸς συνθέτης Γλοὺκ

ΕΝΑ ΣΠΟΥΔΑΙΟ ΖΗΤΗΜΑ

ΤΑ ΥΠΕΡ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΠΝΙΣΜΑΤΟΣ

Μιὰ δημοσιογραφικὴ ἔρευνα. Βλάπτει ἢ ὠφελεῖ ὁ καπνός; Οἱ δοῦλοι τοῦ καπνίσματος. Τί λὲν οἱ μεγάλοι συγγραφεῖς καὶ οἱ μεγάλοι ἐπιστήμονες. Ἡ πνευματικὴ ἐργασία καὶ τὸ κάπνισμα. Ποῦ ὀφείλεται ἡ πληθώρα τῶν νευρασθενειῶν. Τὰ ζῶα καὶ τὸ κάπνισμα. Ὁ ταμπάκος καὶ τὸ λιοντάρι, κτλ.

Κάποια Γερμανικὴ ἐφημερίδα εἶχε τὴν ἔμπνευσι νὰ ἀπευθύνη στὶς μεγαλείτερες προσωπικότητες τῆς χώρας της τὴν ἐρώτησι ἂν ὁ καπνὸς ὠφελεῖ ἢ βλάπτει τὸν ἄνθρωπο. Ἀπ' τὶς ἀπαντήσεις ποὺ ἔλαβε, δημοσιεύουμε παρακάτω τὶς κυριώτερες:

—Τὸ κάπνισμα, ἀπάντησε ἡ περίφημη συγγραφεὺς Κάρεμ Μπράμσον, εἶνε ἀπαίσιο καὶ βρωμερὸ ἐλάττωμα. Αὐτὸ ὅμως δὲν μ' ἐμπαδίζει νὰ εἶμαι κυριολεκτικῶς δούλη τοῦ καπνίσματος. Πρὸ πάντων ὅταν γράφω καὶ ὅταν δὲν ἔχω τί νὰ κάνω, δὲν βγάζω τὸ τσιγάρο ἀπὸ τὸ στόμα μου...

Ἕνας ἄλλος, ἐπίσης περίφημος συγγραφεύς, ὁ Ἐρρῖκος Μάνν, ἐκφράζεται μὲ αὐστηρότητα κατὰ τοῦ καπνίσματος:

—Βρίσκω, λέγει, τὸ κάπνισμα καὶ τὸ συνάχι ἐξίσου ἀποτρόπαια καὶ συχαμερά!...

Ἀντιθέτως, ἕνας ὀνομαστὸς γιατρὸς τοῦ Μονάχου, ὁ Ἀδόλφος φὸν Ράττεμ, ἂν καὶ ὁ ἴδιος δὲν εἶνε φίλος τοῦ καπνίσματος, ἐκφράζεται γι' αὐτὸ εὐνοϊκώτατα.

—Τὸ κάπνισμα, λέγει, τὶς περισσότερες φορὲς φέρνει καλὰ καὶ σπανιώτατα κακὰ ἀποτελέσματα. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων καλῶν, ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ φαιδρύνη καὶ νὰ ζωογονῆ τὸν ἐγκέφαλο τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐπίσης ἕνας καθηγητὴς τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βερολίνου, λέγει τὰ ἑξῆς γιὰ τὸ κάπνισμα:

—Καπνίζω μὲ εὐχαρίστησι καὶ μὲ ἀπόλαυσι. Τὴν ἀνάγκη τοῦ καπνίσματος τὴν αἰσθάνομαι κυρίως, ὅταν ὑποβάλλωμαι σὲ ἐντεταμένη πνευματικὴ ἐργασία. Ἐφόσον πίνω τρία ἢ τέσσερα τσιγάρα τὴν ἡμέρα, οὐδέποτε παρετήρησα τὴν παραμικρότερη βλάβη στὴν ὑγεία μου.

Ἕνας ἄλλος ὅμως ἐπιστήμων, ὁ φὸν Μίττελ, διαπρεπὴς καθηγητὴς τῆς χειρουργικῆς αὐτός, ἔχει τὴ χειρότερη γνώμη γιὰ τὸ κάπνισμα.

—Ἡ μεγάλη αὔξησι, λέγει, κατὰ τὴν ἐποχή μας τοῦ ἀριθμοῦ τῶν νευροπαθῶν καὶ τῶν φρενοβλαβῶν εἶνε ἀποτέλεσμα τοῦ ὑπερβολικοῦ καπνίσματος καὶ τῆς ὑπερβολικῆς χρήσεως τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, τὰ ὁποῖα ἐρεθίζουν ἐξαιρετικὰ τὸ νευρικὸ σύστημα. Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχη γι' αὐτὸ καμμιὰ ἀμφιβολία.

Ἕνας ἄλλος καθηγητὴς τῆς χημείας, ὁ ὁποῖος πειραματίστηκε μὲ τὸν καπνὸ στὸν ἑαυτό του, παρατηρεῖ ὅτι ἐπείσθη πὼς ἡ βέβαιες βλάβες ποὺ προκαλεῖ τὸ κάπνισμα εἶνε ἀσυγκρίτως περισσότερες ἀπ' τὶς ἀμφίβολες ὠφέλειές του.

Ὁ καθηγητὴς ὅμως τῆς ὀφθαλμολογίας στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Βρεσλαβίας, ἔχει καλὴ ὁπωσδήποτε γνώμη γιὰ τὸ κάπνισμα:

—Τὸ μέτριο κάπνισμα, λέει, διευκολύνει τὴ χώνεψι, ἐνεργεῖ καταπραϋντικῶς ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος καὶ συντελεῖ στὸν καθαρισμὸ τοῦ στόματος.

* * *

Δὲν εἶνε ἄσκοπο, νομίζουμε, νὰ ἀναφέρουμε ἐδῶ καὶ τὴ γνώμη ἑνὸς τῶν ἐξοχωτέρων παλαιῶν ἰατρῶν τῆς Ἰταλίας, τοῦ περιφήμου Παύλου Μαντεγκάτσα, ὁ ὁποῖος ἀσχολήθηκε ἐπισταμένως μὲ αὐτὰ τὰ ζητήματα.

Ὁ Μαντεγκάτσα ἔχει γενικῶς δυσμενῆ γνώμη γιὰ τὸ κάπνισμα. Ὁμολογεῖ μὲν καὶ αὐτὸς ὅτι ἡ μετρία χρῆσις τσιγάρων, ἀπ' αὐτὰ ποὺ περιέχουν περισσότερο ἄρωμα παρὰ νικοτίνη, μπορεῖ νὰ φέρη μιὰ πρόσκαιρη ὠφέλεια σ' ὅσους ἀρχίζουν τὸ κάπνισμα μετὰ τὸ εἰκοστὸ ἔτος τῆς ἡλικίας των. Γενικῶς ὅμως ἡ βλάβες ἡ προερχόμενες ἀπὸ τὸ κάπνισμα εἶνε τόσο ποικίλες καὶ μεγάλες, ὥστε ἐξουδετερώνουν τὰ καλά του.

Κατὰ τὴ γνώμη του, τὸ ἄσθμα, ἡ φθίσις καὶ ἄλλες ἀσθένειες τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων ὀφείλονται κυρίως σὲ κατάχρησι τοῦ καπνίσματος. Τὸ ὑπερβολικὸ κάπνισμα, προσθέτει, ἐπιφέρει αὔξησι τῶν καρδιακῶν παλμῶν, παρεμποδίζει τὴν σωματικὴ ἀνάπτυξι τῶν νέων, προξενεῖ νευρικὲς παθήσεις καὶ μπορεῖ κάποτε νὰ καταλήξη σὲ τύφλωσι τῶν ὀφθαλμῶν.

Ἐπίσης δὲν θὰ ἦταν ἄσκοπο νὰ ἀναφέρουμε, κοντὰ στὶς ἄλλες ἀντιφατικὲς καὶ ἀλληλοσυγκρουόμενες ἐπιστημονικὲς γνῶμες, καὶ τὴ γνώμη ποὺ εἶχε ἐκφράσει γιὰ τὸ κάπνισμα παλαιότερα ὁ περίφημος Γερμανὸς ζωγράφος ζώων Παῦλος Μέγερχαϊμ.

—Ἐγὼ προτιμῶ τὰ ἐλαφρὰ καὶ φτηνὰ τσιγάρα, ἀπάντησε ὁ ζωγράφος στὸ συντάκτη μιᾶς ἐφημερίδος τῆς ἐποχῆς του.

»Ἴσως ὅμως θὰ σᾶς ἐνδιαφέρη νὰ μάθετε τί γνώμη ἔχουν γιὰ τὸ κάπνισμα τὰ ζῶα τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου, ὅπου ζωγραφίζω. Ἀκοῦστε λοιπόν:

«Ἡ ἀρκοῦδες εἶνε κατενθουσιασμένες μὲ τὸν καπνό. Ὅταν καπνίζω καὶ φυσῶ στὸ κλουβί τους καπνό, ἔρχονται καὶ τρίβονται πρὸς τὸ μέρος μου, ἀναπνέοντάς τον μὲ εὐχαρίστησι. Σᾶς βεβαιώνω ὅτι τὸ θέαμα εἶνε πολὺ διασκεδαστικό.

»Μιὰ φορὰ πῆγα ἀπέξω ἀπ' τὸ κλουβὶ ἑνὸς κοιμισμένου λιονταριοῦ καὶ μ' ἕνα μακρὺ ξύλο ἔρριξα στὰ ρουθούνια του μιὰ χοῦφτα ταμπάκου. Τὸ λιοντάρι ξύπνησε ἀμέσως, φταρνίστηκε ἡδονικὰ καὶ ξανακοιμήθηκε.

»Τὰ γίδια, τὰ ἐλάφια καὶ ἄλλα ζῶα, πρόσεξα ὅτι... τρῶνε μὲ μεγάλη ὄρεξι ταμπάκο, καπνὸ καὶ τσιγάρα.

»Ἐπίσης πολλοὶ πίθηκοι ρουφοῦν τὸν καπνὸ μὲ μεγάλη λαιμαργία, σὰν ἀληθινοὶ θεριακλῆδες. Αὐτὰ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ἐκ πείρας γιὰ τὰ ζῶα. Ἂν θέλετε νὰ μάθετε τώρα καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, αὐτοί... ἐκφεύγουν τῆς δικαιοδοσίας μου!».

Ἡ συγγραφεὺς Κάρεμ Μπράμσον, μανιώδης καπνίστρια.

(Σκίτσο τοῦ Τεξιέ, ἀπὸ τὴν «Νουβὲλ Λιτεραίρ»).

ΑΠΑΤΟΥΡΙΑ ΚΑΙ... ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ

Ποιὸς θὰ τὸ πίστευε ὅτι ἡ συνήθεια νὰ λέμε ψέμματα κάθε Πρωταπριλιὰ μᾶς ἐκληρονομήθηκε ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους προγόνους μας; Καὶ ὅμως ἔτσι εἶνε. Ὅλοι γνωρίζουμε ἀπὸ τὴν ἱστορία ὅτι ὅταν οἱ Δωριεῖς ἐπολεμοῦσαν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, τὸ μαντεῖο ἐχρησμοδότησε ὅτι θὰ νικοῦσε ὁ λαὸς ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου θὰ σκοτωνόταν ὁ βασιλεύς. Ὁ Κόδρος, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων, μεταμφιέσθηκε τότε σὲ ξυλοκόπο καὶ φρόντισε νὰ σκοτωθῆ σώζοντας ἔτσι μὲ τὴ φιλοπατρία του τὴν πατρίδα. Ἀπὸ τότε λοιπὸν οἱ Ἀθηναῖοι κατήργησαν τὸ βασιλικὸ θεσμὸ καὶ συνήθησαν νὰ τελοῦν πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος τὰ λεγόμενα Ἀπατούρια, μιὰ γιορτὴ ἀνάλογη μὲ τὴ δική μας Πρωταπριλιά.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΗΜΕΡΑ ΜΙΑΣ ΓΑΛΛΙΔΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΡΙΟΥ

(Ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ «Ἡμερολόγιο» τῆς Κλαιλίας—Ἐπονίνης Ντυπόν. 1795—1798).

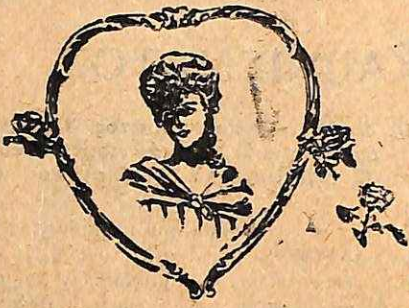

II

Ποιὰ περροῦκα μου νὰ φορέσω σήμερα; Τὴν ἰσπανικὴ ἢ τὴν τουρκικὴ ἢ τὴν περροῦκα μου ἀ λὰ Ἀφροδίτη ἢ τὴν περροῦκα ἀ λὰ Ἀσπασία; ἢ νὰ φορέσω τὸ χωριάτικο σκουφάκι μου ποὺ μοῦ πάει τόσο;

Κι' ἀπ' τὰ φορέματά μου πάλι ποιὸ νὰ φορέσω;... Μὰ τί σημασία ἔχει ἡ ἐκλογὴ τὴ στιγμὴ ποὺ ὅλα εἶνε ἐξ ἴσου διαφανῆ καὶ αἰθέρια...

Ποτὲ ἡ γυναῖκες δὲν ντυνόντουσαν ἔτσι ὅπως ντύνονται σήμερα. Κάνει καθεμιὰ ὅ,τι θέλει...

Ἔκανα πρὸ ἡμερῶν στὸ Τίβολι τὴ γνωριμία ἑνὸς ἀξιωματικοῦ τῆς στρατιᾶς τῆς Ἰταλίας, ἑνὸς ἀπὸ τοὺς γενναίους αὐτοὺς πολεμιστάς μας, οἱ ὁποῖοι τόσα κατορθώματα ἐπετέλεσαν ὑπὸ τὴν ἀρχηγία τοῦ στρατηγοῦ Βοναπάρτη. Ὁ ἀξιωματικὸς αὐτός, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει περάσει ἀκόμα τὰ τριάντα καὶ ὀνομάζεται Ὠμπέρ, εἶνε κιόλας συνταγματάρχης καὶ δὲν ἔχει καμμιὰ ἀπ' τὶς γελοῖες αὐτὲς συνήθειες ποὺ ἔχουν οἱ κομψευόμενοι τοῦ Παρισιοῦ μας: οὔτε τιτιβίζει ὅταν μιλάει, οὔτε τρώει τὰ ρ. Εἶνε φιλελεύθερος καὶ δὲν πιστεύει παρὰ στὴν τιμὴ καὶ τὴν Πατρίδα. Αὐτὸς εἶνε ἄντρας μιὰ φορά...

Καταγοητεύθηκα μάλιστα, βλέποντας τὸν ἥρωα αὐτὸν νὰ στέκεται δειλὸς καὶ συνεσταλμένος μπροστά μου. Στὰ κομπλιμέντα δὲ ποὺ μοῦ ἔκανε ὑπῆρχε τόσος σεβασμὸς καὶ τόση εἰλικρίνεια, ὥστε συγκινήθηκα βαθειά.

Τὸν ξαναεῖδα στὸ Θέατρο τῆς Δημοκρατίας, ὅπου ἔπαιζαν τὸν «Κίντο Φάβιο» ἢ τὴ «Ρωμαϊκὴ Πειθαρχία». Ἡ ὑπόθεσις αὐτῆς τῆς τραγῳδίας τὸν ἐνθουσίαζε. Γι' αὐτὸ δὲν ἐτόλμησα νὰ τοῦ πῶ ὅτι ἐμένα μὲ ἔπληττε λίγο.

Τὸν συνάντησα γιὰ τρίτη φορὰ στὸ χορὸ τοῦ μεγάρου Λουγκβίλ. Ὁ νεαρὸς συνταγματάρχης φάνηκε καταγοητευμένος μαζύ μου καὶ δὲν μὲ ἄφινε οὔτε στιγμὴ ἀπὸ κοντά του.

Φεύγοντας, κατὰ τὰ ξημερώματα ἀπὸ τὴ θαυμασία αὐτὴ ἑορτή, εἶδα στὸ δρόμο μερικοὺς ἀνθρώπους ντυμένους μὲ κουρέλλια, οἱ ὁποῖοι ριγοῦσαν σύγκορμοι στὴν παγωνιὰ τῆς αὐγῆς, νὰ διαμφισβητοῦν μὲ τοὺς σκύλλους τὰ κόκκαλα ποὺ εἶχαν πετάξει ἀπ' τὸ μέγαρο.

Μοίρασα στοὺς δυστυχισμένους αὐτοὺς ἀνθρώπους ὅσα χρήματα εἶχα ἀπάνω μου κι' ὁμολογῶ ὅτι ντράπηκα γιὰ μιὰ στιγμὴ γιατὶ ἤμουν πλουσία κι' ὡραία καὶ γιατὶ ζοῦσα ἀποκλειστικὰ γιὰ νὰ διασκεδάζω...

* * *

Τὸ «Μικρὸ Κομπλέντζ» εἶνε ἕνα κέντρο, ὅπου δίνει ραντεβοῦ ὅλη ἡ ἀριστοκρατικὴ καὶ ἀντιδημοκρατικὴ κοινωνία τοῦ Παρισιοῦ. Ἐκεῖ συγκεντρώνονται ὅλοι οἱ εὐγενεῖς καὶ συνωμοτοῦν κατὰ τῆς Δημοκρατίας μ' ἐπιγράμματα, μὲ δίστιχα καὶ μὲ καλαμπούρια. Ὡστόσο, μοῦ φαίνεται, ὅτι ἡ συνωμοσίες αὐτὲς δὲν εἶνε καθόλου ἐπικίνδυνες καὶ γι' αὐτὸ τὸ Διευθυντήριο δὲν νοιάζεται καθόλου γι' αὐτές.

Ἐξ ἄλλου εἶνε τῆς μόδας νὰ εἶνε κανεὶς σήμερα ἀντιδημοκρατικός. Ἔτσι, πολλὲς γυναῖκες, παλαιῶν τρομοκρατῶν, προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπο νὰ φαίνωνται βασιλόφρονες γιατί αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ μόδα...

Γνώρισα στὸ «Μικρὸ Κομπλέντζ» μιὰ νεαρὰ καὶ πραγματικὴ ἀριστοκράτιδα, τὴ μαρκησία ντὲ Χ.., ἡ ὁποία μόλις εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴν ἐξορία. Εἶνε πολὺ καλὴ καὶ καταδεχτικὴ καὶ δὲν μοιάζει μὲ πολλὲς ἄλλες ἀριστοκράτιδες, ἡ ὁποῖες οὔτε νὰ μᾶς κυττάξουν καταδέχονται, ἐμᾶς τὶς «νεόπλουτες». Σὲ μένα μάλιστα, ἡ μαρκησία ντὲ Χ... δείχνει ἰδιαίτερη στοργή. Ἐκτιμᾶ—καθὼς μοῦ λέει—τὴν ἀφέλειά μου καὶ τὴν ἀγνότητά μου... Καὶ δὲν θυμώνω καθόλου, γιατὶ μοῦ μιλάει ἔτσι, ἐπειδὴ καταλαβαίνω πὼς εἶνε πολὺ ἀνώτερη ἀπὸ μένα στὸ πνεῦμα καὶ στὴ μόρφωσι.

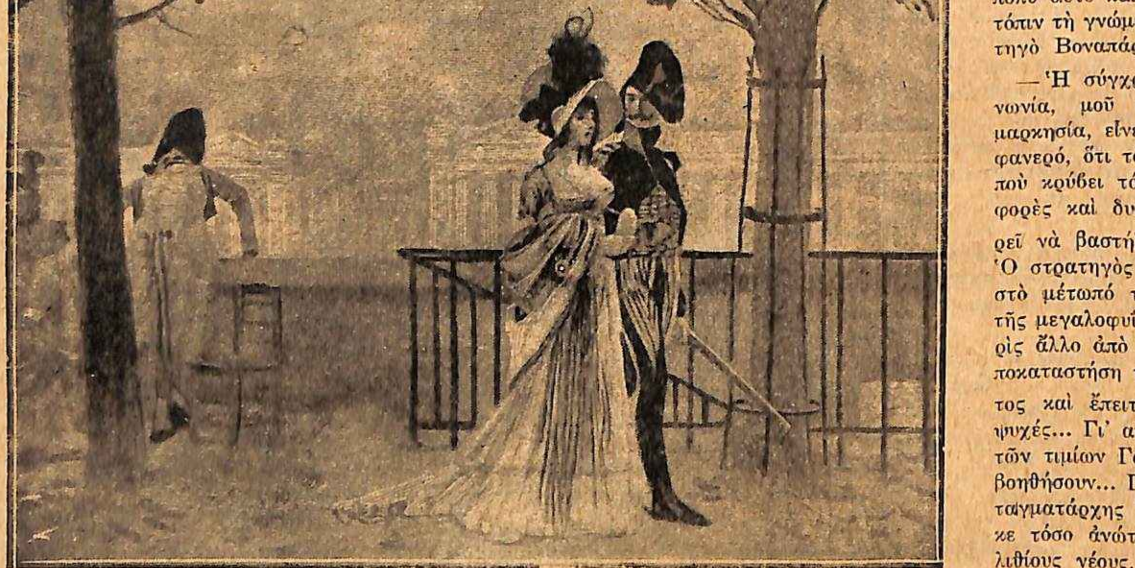

Ἕνας περίπατος στὸ Μικρὸ Κομπλέντζ.

Ἡ μαρκησία ντὲ Χ... μὲ παρουσίασε πρὸ ἡμερῶν στὴν κυρία Ρεκαμιέ, στὸ περίφημο σαλόνι της, ὅπου συγκεντρώνεται ὅ,τι ἐκλεκτὸ στὰ γράμματα καὶ στὶς τέχνες ἔχει νὰ παρουσιάση σήμερα ἡ Γαλλία. Ἐκεῖ κατάλαβα γιὰ πρώτη φορὰ ποιὰ ἦταν ἡ χάρις καὶ ἡ εὐγένεια τῆς παλαιᾶς ἀριστοκρατίας, ἡ ὁποία λείπει ὁλωσδιόλου ἀπὸ ἐμᾶς τὶς «νεόπλουτες»...

* * *

Χτὲς ἔγινε μιὰ λαμπρὴ καὶ μοναδικὴ τελετή. Τριάντα λαμπροστόλιστα ἁμάξια, συρόμενα ἀπὸ ἑκατὸ ἄλογα διέσχισαν μὲ πομπὴ τὶς λεωφόρους τοῦ Παρισιοῦ. Πάνω στ' ἁμάξια αὐτὰ ἦσαν φορτωμένα τ' ἀριστουργήματα τῆς τέχνης, τὰ ὁποῖα ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης ἀφήρεσε ἀπ' τὰ διάφορα ἰταλικὰ μουσεῖα καὶ τὰ χάρισε στὴ Δημοκρατία. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀριστουργημάτων ἦσαν ἡ «Οὐρανία» καὶ ἡ «Πολυμνία», ὁ «Ἔρως καὶ Ψυχή», ἡ «Ἀφροδίτη τοῦ Καπιτωλίου», ὁ «Ἀντίνοος», ὁ «Δισκοβόλος», ὁ «Λαοκόων», ὁ «Ἀπόλλων τοῦ Μπελβεντέρε», ἡ «Μεταμόρφωσις τοῦ Ραφαὴλ» καὶ πολλοὶ πίνακες τοῦ Τισιανοῦ.

Καθὼς παρακολουθοῦσα τὴν πομπὴ αὐτή, εἶπα στὸ νεαρὸ συνταγματάρχη Ὠμπέρ, ὁ ὁποῖος στεκόταν δίπλα μου κι' ἔχυνε δάκρυα ἐνθουσιασμοῦ, ὅτι εἶνε πολὺ ὡραῖο νὰ ἐλευθερώνη κανεὶς τοὺς λαούς, μὰ ὅτι αὐτὸ δὲν εἶνε καὶ λόγος γιὰ νὰ τοὺς γυμνώνη. Τότε αὐτὸς μοῦ ἀπάντησε ὅτι τὰ ἀριστουργήματα αὐτὰ δὲν εἶχαν ἀφαιρεθεῖ ἀπὸ τοὺς λαούς, ἀλλ' ἀπὸ τοὺς τυράννους των.

Τὸν ἐπίστεψα καὶ ἔννοιωσα μάλιστα κάποια περηφάνεια γιατί κι' ὁ φίλος μου εἶχε συντελέσει κι' αὐτὸς στὴν κατάκτησι τῶν θαυμάτων αὐτῶν τῆς τέχνης. Συγχρόνως, ὅπως ὅλοι, ἔννοιωσα τὴν καρδιά μου νὰ ἐνθουσιάζεται γι' αὐτὸ τὸ νεαρὸ καὶ νικητὴ στρατηγὸ Βοναπάρτη, ὁ ὁποῖος, μὲ τὶς νίκες του εἶχε δοξάσει τὴν Γαλλία στὸ ἐξωτερικὸ καὶ τὴν ἔκανε, μὲ τέτοια ὑπέροχα δῶρα, νὰ ξεχνάη τὴν ἐσωτερική της ἀθλιότητα καὶ δυστυχία...

* * *

Παντρεύτηκα μὲ τὸν συνταγματάρχη Ὠμπέρ!... Ὁ γάμος μου μὲ ἔβαλε σὲ βαθειὲς σκέψεις. Ὁ σύζυγός μου ἀναγκάστηκε νὰ φύγη ἀμέσως μετὰ τὸ γάμο μας μαζὺ μὲ τὸ Βοναπάρτη γιὰ τὴν ἐκστρατεία τῆς Αἰγύπτου.

Θέλω κατὰ τὴν ἀπουσία του νὰ μείνω πιστή, γιατὶ νοιώθω πώς, ἂν ἀθετήσω τὸν ὅρκο τῆς πίστεως ποὺ τοῦ ἔδωσα, θὰ γίνω ἔνοχη... Μὰ γιατί νὰ τὸ αἰσθάνωμαι αὐτό, τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ φύσις δὲν μοῦ ἐπιβάλλει τὴν πίστι;... Φαίνεται πὼς ἔχω μέσα μου ἕνα κριτὴ καὶ ἕνα μάρτυρα τῶν πράξεών μου...

Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ὁ ἀόρατος αὐτὸς κριτὴς εἶνε τὸ Ὑπέρτατον Ὄν, ὁ καλὸς καὶ δίκαιος Θεός.

Χτὲς ἐπῆγα στὴν ὁδὸ Ἁγίου Διονυσίου, στὸ ναὸ τῶν θεοφιλανθρώπων. Λουλούδια καὶ καρποὶ ἐστόλιζαν τοὺς βωμούς... Ἔψελναν ᾄσματα στὰ ὁποῖα ἐπικαλοῦντο τὴ θεότητα καὶ ὕμνους πρὸς τὴν ἀρετή... Ὅλα ἐκεῖ μέσα ἦσαν ἁπλᾶ καὶ συγκινητικά. Αὐτὴ εἶνε ἡ νέα μας θρησκεία...

Ἀνακοίνωσα στὴ μαρκησία ντὲ Χ... τὸ γάμο μου μὲ τὸ συνταγματάρχη Ὠμπὲρ κι' ἐκείνη τὸν ἐπεδοκίμασε.

Ὡστόσο, βλέποντάς με κάπως μελαγχολικὴ καὶ θλιμμένη, μοῦ εἶπε:

—Πολὺ φοβᾶμαι, ἀγαπημένο μου παιδί, ὅτι ἡ νέα σας θρησκεία δὲν μπορεῖ νὰ γεμίση τὴν καρδιά σου... Ἔχω γιὰ φίλο μου καὶ γιὰ ὁδηγό μου ἕνα γέρο ἱερέα πολὺ καλό, πολὺ δοκιμασμένο ἀπ' τὴ ζωή, ὁ ὁποῖος θὰ καταλάβαινε χωρὶς δυσκολία τὴν ψυχική σου κατάστασι καὶ θὰ μποροῦσε νὰ σοῦ δώση ὅ,τι σοῦ λείπει... Θέλεις νὰ σὲ πάω νὰ τὸν ἰδῆς;

Τῆς ἀπάντησα ὅτι τὸ ἤθελα πολὺ αὐτὸ καὶ τῆς ἐζήτησα κατόπιν τὴ γνώμη της γιὰ τὸ στρατηγὸ Βοναπάρτη.

—Ἡ σύγχρονη Γαλλικὴ κοινωνία, μοῦ ἀπάντησε τότε ἡ μαρκησία, εἶνε ἕνα χάος... Εἶνε φανερό, ὅτι τὸ καρναβάλι αὐτό, ποὺ κρύβει τόσες φριχτὲς συμφορὲς καὶ δυστυχίες, δὲν μπορεῖ νὰ βαστήξη περισσότερο... Ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης ἔχει στὸ μέτωπό του τὴ σφραγίδα τῆς μεγαλοφυΐας. Στάλθηκε χωρὶς ἄλλο ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ ν' ἀποκαταστήση τὴν τάξι στὸ κράτος καὶ ἔπειτα τὴν τάξι στὶς ψυχές... Γι' αὐτὸ καθῆκον ὅλων τῶν τιμίων Γάλλων εἶνε νὰ τὸν βοηθήσουν... Γι' αὐτὸ καὶ ὁ συνταγματάρχης Ὠμπὲρ σᾶς φάνηκε τόσο ἀνώτερος ἀπ' τοὺς ἠλιθίους νέους, τοὺς ὁποίους εἴχατε γνωρίσει πρὶν ἀπ' αὐτόν...

Εὐχαριστήθηκα πολὺ μὲ τὰ λόγια της αὐτά, ὄχι μόνο γιατί ἀποτελοῦσαν τὸ ἐγκώμιο τοῦ συζύγου μου, μὰ καὶ γιατί, ὅπως ὅλες ἡ γυναῖκες, λατρεύω τὸ Βοναπάρτη...

(Ἡ συνέχεια τῶν χειρογράφων τῆς Κλαιλίας—Ἐπονίκης Ὠμπέρ, πρώην Ντυπόν, ἐχάθηκε).

JULES LEMAITRE

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Ἀπ' ὅλους τοὺς ἐπαγγελματίας πιὸ νεώτεροι πεθαίνουν οἱ γιατροὶ καὶ πιὸ γεροντώτεροι οἱ κληρικοί.

—Μιὰ οἰκογένεια σπουργιτιῶν χρειάζεται γιὰ τροφὴ μέσα σὲ 4—5 μέρες 3.000 ἔντομα.

—Ἄλλοτε στὴν Περσία, ὅταν ἐπέθαινε ὁ βασιλεύς, ἐγένετο προσωρινὴ κατάλυσις τῶν νόμων ἐπὶ πέντε ἡμέρες, γιὰ νὰ κατανοῆ καλύτερα ὁ λαὸς τὴ σπουδαιότητά τους.

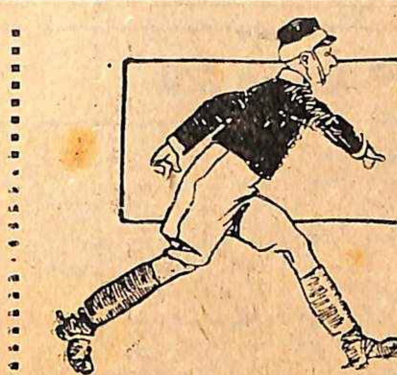

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

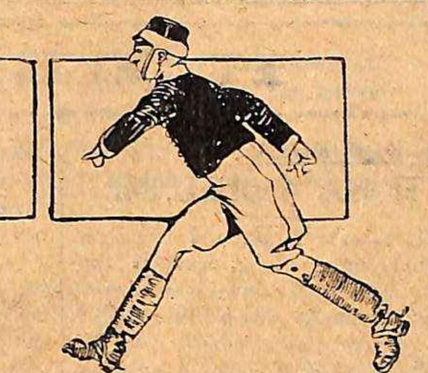

Ὁ ποδοσφαιριστὴς κ. Λεονταρίδης

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Μάνα μου, ἀγάπησα ἕναν ἀθλητή,
κι' ἑτοίμασε τὰ στέφανα τοῦ γάμου.
Στὸ γήπεδο σὰν βλέπω νὰ πατῆ,
τρέμει κι' ἀναταράζεται ἡ καρδιά μου.

Ὅταν κλωτσάη τὴ μπάλλα του μ' ὁρμὴ
κι' ὑψώνει σκόνης σύννεφα τριγύρου,
μοῦ φαίνεται ἐκείνη τὴ στιγμὴ
σὰν ἕνα βασιλόπουλο τοῦ ὀνείρου.

Κυττῶ τὰ φύλλα ὅλα στὴ σειρὰ
νὰ ἰδῶ σὲ ποιοὺς ἀγῶνες διαπρέπει
καὶ λέω μυστικὰ καμμιὰ φορὰ
πρωταθλητὴς τοῦ κόσμου ὅτι τοῦ πρέπει.

Ἂν δὲν μοῦ δῶστε αὐτὸν ποὺ θέλω ἐγὼ
καὶ δὲν τόνε δεχτῆτε γιὰ γαμπρό σας,
στὸ Φάληρο θὰ πάω νὰ πνιγῶ,
καὶ νἄχετε τὸ κρῖμα στὸ λαιμό σας!

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΑΞΙΟΥΠΟΛΙΣ.—Τὴν Κυριακὴν 20 Ἰουλίου εἰς τὸ Κοινοτικὸν Στάδιον τῆς Ἀξιουπόλεως διεξήχθη ποδοσφαιρικὸς ἀγὼν μεταξὺ τοῦ Ἀπόλλωνος Γεννιτσῶν καὶ «Π.Α.Ο.Α.» Ἀξιουπόλεως, ἐκ τῶν ὁποίων νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ Π.Α.Ο.Α. μὲ 9—0.

Τὸν ἀγῶνα παρηκολούθησαν περὶ τοὺς 3000 θεαταί, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ οἱ Δήμαρχοι τῶν ἄνω πόλεων.

Β. ΣΑΡΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

* * *

ΛΑΜΙΑ.—Τὴν 20ὴν Ἰουλίου ὁ ποδοσφαιρικὸς Ὅμιλος Λαμίας «Παλλαμιακὴ Ἕνωσις» συνηντήθη εἰς Ἀταλάντην μετὰ τῆς ποδοσφαιρικῆς ὁμάδος Λοκρίδος «Αἴας». Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ «Παλλαμιακὴ» διὰ 6—2.

Β. ΚΟΥΤΣΟΔΗΜΗΤΡΗΣ

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΥΤΩΝ

Λύσεις τοῦ ποδοσφαιρικοῦ γρίφου ἔστειλαν ἐπίσης οἱ ἑξῆς κύριοι καὶ δεσποινίδες:

Π. Δ. Κόκκινος. Μ. Παντελίδης, Σ. Δ. Κοκκίνου. Α. Τ. Καραβίας, Ι. Κόρκακας, Ε. Παπαδημητρίου. Χ. Παπαχριστόπουλος, Ν. Μ. Καλόβουλος. Ι. Κάρολος, Ν. Σαράφης. Φ. Σαράφης, Σ. Πανταζοπούλου, Κ. Ταλιάνης. Α. Α. Καραβία. Γ. Κουσκουμέγκος, Κ. Κουσκουμέγκος, Ι. Κουσκουμέγκος, Ν. Κουσκουμέγκος, Ε. Κουσκουμέγκου, Π. Κασιμάτη. Λ. Παπαθανόπουλος. Γ. Σ. Οἰκονομίδης. Κ. Δ. Καρρᾶς. Κ. Ι. Ἀρτεμιάδης, Ε. Μπουτουρᾶ, Ι. Γεννηματᾶ, Β. Ἡλιόπουλος. Ο. Διαμαντόπουλος. Λ. Μήλιος. Ν. Ι. Τούντας (ἐνταῦθα). Κ. Ἰωακειμίδου (Κομοτινή), Β. Γκιουλέκας (Θεσ)νίκη). Γ. Κακουλίδης. Α. Κακουλίδου, Α. Ἐλευθερόπουλος, Π. Γεωργιάδης, Θ. Ξ. Ἀναγνωστάκης (Καβάλλα). Π. Λεονταρίδης (Ἐλευθερούπολις), Ν. Χάτζηχρῆστος (Ναύσταθμος), Γ. Γεραλῆς (Ν. Ἰωνία), Α. Παπακυριακοπούλου (Ἀμαλιάς), Ι. Σ. Ἰγγλέσις (Καρλόβασι). Τ. Μαρούδας (Ἰθάκη). Β. Ι. Χατζηπούλου, Κ. Γ. Λασκαρίδης. Ν. Παυλίδης. Ε. Καψαλοῦ. Τ. Παναγιωτίδης (Θεσσαλονίκη), Χ. Δρόσου (Καλλιθέα), Ν. Δάνης. Δ. Δάνης (Πειραιεύς). Δ. Σαμαντζῆ (Βόλος). Α. Καντατζῆς. Κ. Σιμ. (δυσανάγν). Α. Ἀναπλιώτου. Σ. Καλούδης (Θεσ)νίκη). Δ. Παυλίδης (Κάΐρον), Τ. Σταματιάδης (Αἴγινα). Α. Θ. Σεφεριάδης. Μ. Δανδᾶνος (Ἡράκλειον Κρήτης). (;) Κολοκοτρώνης. Θ. Ἀθανασόπουλος (Λάρισσα). Σ. Π. Κουφοπαντελῆ (Καστέλλα), Ι. Ι. Ζαχμανίδης (Βόλος), Φ. Φ. Συλαΐδης (Καλλιθέα). Α. Γ. Νασιάκος (Βόλος). Θ. Ν. Τσιτσιλιᾶνος (Ἀμαρούσι), Ι. Γ. Οἰκονόμου (Ἀμαλιάς). Α. Κουλάτσος (Τίρυνς). Π. Ρῆνος (Ἀλεξάνδρεια), Σ. Γεωργαντζῆς (Kermanshah). Γ. Φισκᾶς, Θ. Γαζῆς (Ἀλεξάνδρεια). Χ. Τσιμοπούλου (Πάτραι). Κ. Κατσαρὸς (Λυρκεία), Γ. Διακουμᾶκος (Κελεφά). Ε. Τσαγναρόπουλος (Τίρυνς). Γ. Παπαδόπουλος (Παγκράτι). Π. Γ. Κλεάνθης (Τρίπολις), Ι. Χ. Βασιλόπουλος (Κυπαρισσία). Κ. Μ. Κοντώνης (Μέγαρα), Φ. Κατσαρὸς (Κυπαρισσία), Θ. Χριστοδούλου. Φ. Παπακώστα (Βόλος). Β. Ἡλιόπουλος. Φ. Κτενᾶς, (;) Κουρτίδης. Ρ. Κ. Ρουμπέν. Δ. Γραμματικός. Κ. Μαρκαντώνης. Μ. Μαρκαντώνη (ἐνταῦθα). Π. (Ἰωάννου;) Γουπάρης (Καλλιθέα). Φ. Τσουβελεκίδης (Ναύσταθμος). Α. Δ. Ἀμπατζῆς (Ἐλευθερούπολις). Σ. Ξυραδάκης (Νεοχῶρι Βόλου), Κ. Παπαδημητρόπουλος (Καλάμαι). Σ. Κρουζῆς (Κέρκυρα). Β. Χατζᾶς (Κέρκυρα). Ε. Δημακοπούλου (Μυτιλήνη), Σ. Πατούνης (;). Ε. Σ. Εὐθυμιάδου (Λιξούρι). Θ. Γκούτας (Θεσ)νίκη). Β. Μεζάρης (Κιλκίς). Α. Α. Ξιούφης (Ἀρναία), Θ. Σανοῦδος (Πασσαλιμάνι). Δ. Σταμούλης (Παγκράτι). Γ. Κούπριζας (Πειραιεύς), Μ. Κασαμανώλης (Κιλκίς). Γ. Β. Τσούρτης (Παγκράτι). Μ. Τσιτσύμη (Κιλκίς), Χ. Ἀθανασίδης (Κιλκίς). Δ. Σ. Ὡρολογᾶς (Σέρραι). Γ. Πατσαμάνης (Μυτιλήνη). Ν. Βασσάμης (Κων)πολις). Ν. Ἠλιάσκος (Βόλος). Ε. Λυμπερίου (Καστέλλα). Κ. Ἰμπριάλος (Πειραιεύς). Κ. Χ. Δήμου (Χαλκίς). Δ. Σ. Βλάχος (Σέρραι). Κ. Ι. Γαστάλλου (Χαροκόπου). Α. Καρμαζόπουλος (ἐνταῦθα), Ε. Λιακόπουλος (Κοπανάκι), Π. Σινόπουλος (Πύργος), Ε. Χ. Πέππας (Νεμέα), (;) Γεωργαντῆς (Αἴγινα). Σ. Ἀραπανιώτης (Πειραιεύς), Ι. Π. Σπαρρῆς (Αἴγινα), Ο. Μ. Πατρώνα (Χίος), Σ. Β. Ἡλιακόπουλος (Φλώρινα), Η. Ταγκόπουλος (Πράβι), Γ. Μπαζιλάκης (Ν. Ἰωνία), Π. Π. Καλογερέσης (Πειραιεύς), Ν. Μαρινάκης, Χ. Ναυπλιώτης, Σ. Σταυρίδης, Π. Μαρινάκης, Ε. Παπαρδάκης (Ν. Ἰωνία), Κ. Μεντζελόπουλος (Πάτραι), Μ. Κοσμοπούλου (Χρισσός), Γ. Δημητρόπουλος (Ν. Κόσμος), Ι. Ν. Διακουμᾶκος (Κελεφά), Ι. Α. Βαλσαμίδης (Αἴγινα), Α. Παπακυριαζῆ (Μέτσοβον), Π. Π. Στρομπούλης (Κελεφά), Γ. Ἀβραμᾶκος (Γέρμα), Ν. Δ. Μπούζας (Παγκράτι), Π. Χαλανδρινὸς (Πειραιεύς), Χ. Β. Χρυσοβελίδης (Ν. Κόσμος), Α. Σκριβᾶνος (Ἀλεξάνδρεια), Ν. Δ. Σκόνδρας (Μεσολόγγι), Α. Α. Παπαβραμόπουλος (Ἀμαλιάς), Β. Χ. Βλαστὸς (Αἴγιον), Τ. Κωστοῦρος (Νεμέα), Μ. Σακελλαροπούλου, Ρ. Λάππα, Κ. Σαντρουζάνος, Α. Γερακάρη, Σ. Γερακάρης, Α. Δουκάκη, Ε. Ἀνδρονάκη, Ε. Καμαρινοῦ, Ν. Δ. Μαυρομούστακος, Η. Χ. Τσάλλας, Γ. Π. Νικολακόπουλος, Β. Καφετζόπουλος, Φ. Δημητρακόπουλος, Α. Ν. (;), Ε. Μανωλιτσάκης (ἐνταῦθα), Κ. Μέρλιν (Τῆνος), Ε. Γ. Καρβουνίδου (Θεσ)νίκη), Ε. Παπαντωνάκης (Δράμα), Σ. Χατζημιχαὴλ (Θεσ)νίκη), Σ. Παμπίρης (Ἀμαλιάς). Γ. Ν. Θεοδοσιάδης (Θεσ)νίκη), Ε. Κακουλίδης (Καβάλλα), Σ. Προκοπίδου (Βουλιαγμένη), Κ. Ζαφειρίου (Θεσσαλονίκη), Λ. Κασαπίδης (Καβάλλα), Σ. Β. Καλτάνκας (Θεσ)νίκη), Κ. Νικολαΐδου (Καβάλλα). Κ. Χ. Λαζαρίδης (Θεσ)νίκη). Α. Φ. Λυσίμαχος (Νιάουσα). Β. Μυλωνᾶς (Καστορία), Γ. Π. Καψαμπέλης (Βρυξέλλαι). Χ. Λαζαρίδης (Θεσ)νίκη). Α. Γ. Χατζόπουλος (Π. Φάληρον), Ε. Τσοκάνη (Θεσσαλονίκη). Γ. Φιλιππίδης (Πάτραι), Α. Ι. Κόκκος. Θ. Ν. Καλλίτσης (Θεσ)νίκη), Α. Κ. Βυζάντιος (Πειραιεύς). Μ. Πρόφη (Σπάτα), Ν. Μαρινάκης (Ν. Ἰωνία), Λ. Κ. Ἐλευθεράκης, Μ. Παπαδόπουλος, Ε. Δαβελοπούλου, Π. Δαβελόπουλος (Θεσ)νίκη), Φ. Χαραλάμπους (Μυτιλήνη), Α. Γ. Μαθιουδάκης (Πειραιεύς), Κ. Μαρκόπουλος (Καστέλλα), Α. Βέλλα (Πειραιεύς), Σ. Χαριτοπούλου (Ἅγ. Νικόλαος), Α. Βεργανελάκης. Β. Κοπελούδης. Θ. Ἀδαμαντίδης, Μ. Θ. Λυμπέρης, Ε. Βουλγαράκης. Γ. Κορώνης (Πειραιεύς). Α. Φασκιώτης (Καλλιθέα), Χ. Μπάλλας (Ξάνθη), Γ. Ζιμπᾶς (Ἀμαροῦσι), Φ. Γ. Κεφαλᾶς (Καστορία), Σ. Κ. Ἰωαννίδης (Θεσ)νίκη), Α. Ἐμμανουὴλ (Κιλκίς). Κ. Ἀγγελίδης (Κέρκυρα), Μ. Π. Παπαναστασίου (Γλυφάδα), Χ. Σαζουνίδης (Κιλκίς), Κ. Α. Ψαφούτης (Ἀγρίνιον), Χ. Α. Φαφούτης (Ἀγρίνιον), Σ. Παπαναστασίου (Θεσσαλονίκη), Μ. Ζαχαράκης (Καλλιθέα), Κ. Δαβιδόπουλος (Θεσ)νίκη), Γ. Ν. Τουβιανάκης (Ἀβδοῦ). Μ. Μαντοπούλου (Ἀσβεστοχῶρι), Α. Θ. Μπεγέλης (Μυτιλήνη), Μ. Τσορμπατζόγλου (Θεσ)νίκη), Α. Γ. Ζαχαρίου (;), Δ. Π. Βέργουλας (Θεσ)νίκη), Μ. Γ. Κοκκινάκη (Ἡράκλειον Κρήτης), Ν. Μπεγέλης (Μυτιλήνη), Α. Πατούνης (;) Δ. Μιχαλόπουλος (Πάτραι), Μ. Δ. Μπελογιάννη (Ἁλμυρός).

Τὰ ὑπόλοιπα ὀνόματα στὸ προσεχές.

ΣΤΙΧΑΚΙΑ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

Ἂν κι' εἶμαι κυνηγὸς μὲ τόση φήμη
καὶ μὲ τὰ θηλυκὰ δὲν χάνω,
ὅμως ἐσένα, λατρευτό μου ἀγόρι,
ὅσο κι' ἂν τρέχω δὲν σὲ πιάνω.

Μὰ ἂν ἀρνηθῆς—ἐγὼ δὲν χωρατεύω—
νὰ κάμης ἕνα μὰτς μαζύ μου,
σοῦ ὁρκίζομαι στὴ Μπάλλα ποὺ πιστεύω,
θὰ βάλω τέρμα στὴ ζωή μου!

Ο ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΗΣ

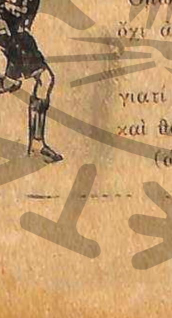

ΣΤΙΧΑΚΙΑ

ΣΑΜΙΩΤΙΚΟ

«Λυκοῦργος» εἶνε στὸ Βαθὺ
μιὰ θαυμαστή, μαθαίνουμε, ὁμάδα
καὶ μ' ὅσους ἔχει μετρηθεῖ
ὅλοι τοῦ... βάθου πῆγαν στὴν ἀράδα.

Ὅμως καλὰ νὰ φυλαχτῆ
ὄχι ἀπὸ τὸ χορτάρι, ἀλλ' ἀπ τὸν... ἄμμο,
γιατὶ θὰ γίνη πατιρντὶ
καὶ θὰ τὴν ποῦν Σ... Ἀμμιώτισσα στὴ Σάμο!

Ὁ ποδοσφαιριστὴς κ. Ἀνδρίτσος.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

Ι. Βαλσαμίδην, Αἴγιον. Θὰ δημοσιευθῆ στὸ προσεχὲς φύλλο. Εὐχαριστοῦμεν. Ι. Θ. Γ., Κων)πολιν. Λύσις ἐλήφθη. Τὸ τετράστιχο ὅμως στοὺς Παναθηναϊκοὺς καὶ Ὀλυμπιακοὺς ὄχι ἐπιτυχημένο. Θ. Ε., Ἄρταν. Εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Ὁ διάλογος χαρακτηριστικὸς βέβαια τῆς κινηματογραφομανίας τοῦ κοινοῦ καὶ ἰδίως τῶν θηλυκῶν. Τί νὰ γίνη;... Καθεμιὰ θέλει νὰ γίνη ἀστήρ. Πῶς θὰ γεμίζη ὅμως ἡ...γ—αστήρ; Θυμίζουν δηλαδὴ ὅλα αὐτὰ τὸ λαϊκὸ τραγουδάκι:

Ἂς μὲ λένε βοϊβοντίνα
Κι' ἂς ψοφῶ ἀπὸ τὴν πεῖνα!...

Φιλικὴν Ἑταιρείαν. Τὸ σκῖτσο τοῦ κ. Πέτρου Παζαρέντζιου, τέως ἀρχηγοῦ τῆς «Ἀκροπόλεως», καὶ νῦν τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ» Γουμενίτσας, ὄχι ἐπιτυχές. Μὰ καὶ πολὺ-πολὺ... σκληρό. Γιατί τὸν ἔχετε σκιτσάρει νὰ χάφτη μυῖγες; Μήπως γιατί εἶνε καλὸς παίκτης; Πῶς;... Δημ. Ἀθ. Μαρούλην, Πειραιᾶ. Δημοσιεύουμε εὐχαρίστως τὴν διάψευσί σας:

«Στὸ μὰτς τῆς 20ῆς Ἰουλίου μεταξὺ «Πανσαλαμινιακοῦ» καὶ «Δόξης» Πειραιῶς, ὁ πρῶτος ἔπαιξε μὲ παίκτας τῆς β' ὁμάδος τῆς «Δόξης» ἐνῷ ἡ α' ὁμὰς τῆς «Δόξης» συνηντήθη μόνον μὲ δύο παίκτας τοῦ «Πανσαλαμινιακοῦ». Ὅλοι οἱ ἄλλοι παῖκται του προήρχοντο ἀπὸ διάφορα σωματεῖα.

Ἰδοὺ τὰ ἀποτελέσματα:

Β' «Δόξης»—Α' «Πανσαλαμινιακοῦ» 3—0.

Α' «Δόξης»—Μικτὴ Ναυστάθμου Ε. Κ. Α. καὶ «Πανσαλαμινιακοῦ»—1—1».

ΣΤΙΧΑΚΙΑ

ΣΤΙΣ ΕΞΟΧΕΣ

Ἡ ζέστες παρασφίξανε
καὶ πρὶν τὸ κάμμα πιάση,
σ' ἀκρογιαλιὲς καὶ δάση
οἱ ἀθληταὶ τραβήξανε.

Ἐκεῖ θὲ νὰ τὸ ρίξουνε
σ' ἀσκήσεις καὶ σὲ μπάνια
γιὰ ν' ἀποκτήσουν σπάνια
προσόντα νὰ τὸ δείξουνε.

Ἀλλ' ὅμως σὰν τελειώσουνε
κι' ἔρθουν ἐδῶ, ἂς κυττᾶνε,
συνηθισμένοι ὡς θᾶναι,
νὰ μὴν... τὰ θαλασσώσουνε!

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Δ. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Ἡ τελευταία νουβωτὲ τόσο στὸ Παρίσι, ὅσο καὶ στὶς κοσμικὲς λουτροπόλεις τῆς Εὐρώπης εἶνε μεγάλες μαλακὲς καπελὶν ἀπὸ βελοῦδο.

— Ὡστόσο τὸ βελοῦδο, ἂν καὶ κολακεύει πολὺ τὸ πρόσωπο, εἶνε ζεστὸ καὶ βαρὺ γιὰ τὸ καλοκαῖρι. Γι' αὐτό, ἂν μένετε σὲ μέρη πολὺ θερμά, μπορεῖτε νὰ φορέσετε μόνο τὰ δροσερὰ βράδυα βελούδινο καπέλλο.

— Τὸ καπέλλο αὐτὸ πηγαίνει πολὺ μὲ τὰ ἐλαφρὰ καλοκαιρινὰ φορέματα, γιατὶ ἀποτελεῖ μ' αὐτὰ μιὰ χαριτωμένη ἀντίθεσι. Ἡ κομψὲς Παρισινὲς μάλιστα φοροῦν καὶ τὴν ἡμέρα βελούδινες καπελίν. Φαίνεται δὲ ὅτι τὰ καπέλλα αὐτὰ θὰ φορεθοῦν πολὺ τὸ φθινόπωρο.

— Ἡ Παρισινές, εἴτε μέσα στὴν πόλι βρίσκονται, εἴτε σὲ λουτροπόλεις καὶ σὲ κοσμικὲς ἐξοχές, φοροῦν αὐτὴ τὴν ἐποχὴ μὲ ὁποιαδήποτε τουαλέττα, γάντια λίγο ἢ πολὺ μακρυά, ἀσορτὶ μὲ τὸ φόρεμα.

— Ἐπίσης καὶ τὰ παπούτσια συνηθίζονται τὸν τελευταῖο καιρὸ ἀσορτὶ μὲ τὸ φόρεμα. Ἔτσι βλέπουμε παπούτσια ἀπὸ δέρμα μαλακό, ἀπὸ ὕφασμα ἢ ἀπὸ σατέν, ἀσορτὶ μὲ τὴν τουαλέττα.

— Τὰ χρώματα ποὺ ἐπικρατοῦν αὐτὴ τὴν ἐποχὴ εἶνε τὸ μπλὲ σὲ ὅλες του τὶς ἀποχρώσεις καὶ πρὸ πάντων τὸ πράσινο. Ἡ λουσάτες μοντέρνες τουαλέττες γίνονται ὅλες σχεδὸν ἀπὸ πράσινο σατέν. Τὸ πράσινο τῆς μόδας εἶνε πολὺ γλυκὸ καὶ κλίνει πρὸς τὸ ἀμυγδαλί.

— Τὰ κορσάζα τῶν λουσάτων φορεμάτων γιὰ νέα κορίτσια γίνονται ἴσια ἐπάνω, ἐλαφρῶς «μπλουζὰν» κάτω καὶ μὲ στρογγυλὸ ντεκολτέ, γύρω σὲ μιὰ μικρὴ «γκρὲμπ» ἀπὸ τοῦλι. Τὰ μανίκια τους εἶνε κοντά, ἴσια ἢ φουσκωτά. Συνηθίζονται ὅμως καὶ τὰ μακρυὰ μανίκια.

— Ἡ φοῦστες πάλι τῶν φορεμάτων γίνονται πάντοτε μὲ ἀμπιεσμὰν γύρω στοὺς γοφοὺς καὶ μὲ πλατειὲς ντραπὲ ζῶνες, ἡ ὁποῖες περιβάλλουν καὶ τὸ κορσάζο. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ φοῦστες τῶν λουσάτων φορεμάτων γίνονται κατὰ κανόνα μακρυές.

— Πολλὰ ἐν τούτοις φορέματα ἔχουν κορσάζα λιγώτερο ἁπλά, μὲ μικρὲς μπέρτες στοὺς ὤμους, ἢ μὲ μπολερό. Ὅσο δὲ πιὸ νέα εἶνε μιὰ κυρία, τόσο πιὸ ἁπλὸ πρέπει νὰ εἶνε τὸ φόρεμά της. Τὰ πολὺ ἁπλὰ κορσάζα πηγαίνουν πρὸ πάντων σὲ νεαρὲς δεσποινίδες.

— Σχετικῶς πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ὅσο πιὸ ἀκριβὸ καὶ διαλεχτὸ εἶνε ἕνα ὕφασμα, τόσο καὶ πιὸ ἁπλὸ πρέπει νὰ γίνεται τὸ φόρεμα. Πρὸ πάντων τὰ φορέματα ἀπὸ σατὲν γίνονται χωρὶς πολλὲς γαρνιτοῦρες.

— Γιὰ ὅσες ἔχουν ὡραῖο ἀνάστημα καὶ σῶμα, τίποτε δὲν εἶνε πιὸ ταιριαστό, ὅσο ἕνα φόρεμα ἀπὸ σατέν, ντραπέ, τοῦ ὁποίου ἡ πτυχὲς νὰ ὑπενθυμίζουν τὰ φορέματα τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν ἀγαλμάτων. Ἀλλ' ἕνα τέτοιο φόρεμα ἀπαιτεῖ πολὺ λεπτὸ γοῦστο καὶ χέρι καλλιτεχνικό.

— Μερικὲς Παρισινὲς ἔκαναν τελευταῖα τὴν ἐμφάνισί τους μὲ φορέματα ἀπὸ σατὲν πράσινο, γαρνιρισμένα μὲ γιακᾶ ἢ μὲ φισοὺ ἀπὸ ζωρζέτα ρόζ, γαρνιρισμένη κι' αὐτὴ μὲ βελονιὲς ἀπὸ κορντοννὲ πράσινο.

— Ἐπίσης τελευταῖα συνηθίζεται πολὺ νὰ γαρνίρουν τὶς τουαλέττες λούσου πλατειὲς ζῶνες ἀπὸ ἐσάρπες ἀσορτί. Πρὸ πάντων τουαλέττες ἀπὸ ζωρζέτα πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ γαρνίρωνται μὲ τέτοιες ζῶνες.

— Ἐπίσης τῆς μόδας εἶνε κάπες ἀπὸ κρὲπ-ζωρζέτ, πολὺ κοντὲς ἐμπρὸς καὶ πολὺ μακρυὲς πίσω, γαρνιρισμένες ὁλόγυρα μ' ἕνα μικρὸ βολάν, «ἀν-φόρμ».

— Μὲ τὴν προσθήκη μιᾶς τέτοιας κάπας μποροῦμε νὰ μεταβάλουμε εὔκολα σὲ μοντέρνο ἕνα παληό μας ντεμοντὲ κορσάζο. Ἡ κάπα αὐτὴ μπορεῖ νὰ εἶνε καὶ ἀπὸ τοῦλι ἢ ἀπὸ δαντέλλα. Πολλὲς φορὲς γίνεται τόσο μακρυά, ὥστε σκεπάζει καὶ μέρος τῆς φούστας πίσω. Δίνει δὲ πολλὴ χάρι στὸ κορσάζο καὶ τὸ γαρνίρει θαυμάσια.

— Ἐπίσης οἱ φιόγκοι εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐπικρατοῦσες γαρνιτοῦρες. Γαρνίρονται μὲ αὐτοὺς τόσο φορέματα τῆς ἡμέρας, ὅσο καὶ βραδυνὲς τουαλέττες.

— Τὰ ὑφάσματα τὰ ἐμπριμὲ μὲ βοῦλες εἶνε πάντοτε τῆς μόδας. Ἦσαν «ἀν-βὸγκ» ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἀνοίξεως καὶ θὰ ἐπικρατήσουν ὅλο τὸ καλοκαῖρι. Καθὼς δὲ εἶνε βέβαιο ἀπὸ τώρα, τὰ βελοῦδα ποὺ θὰ φορέσουμε τὸ φθινόπωρο, καὶ τὸ χειμῶνα θὰ εἶνε ἐμπριμὲ μὲ βοῦλες.

— Τὰ καλοκαιρινὰ φορεματάκια, τὰ καμωμένα ἀπὸ ὕφασμα ἐμπριμέ, γαρνίρονται μὲ γιακαδάκια καὶ μανσέτες, τὰ ὁποῖα ἔχουν ὁλόγυρα μιὰ στενὴ μπορντούρα τοῦ αὐτοῦ χρώματος μὲ βοῦλες τοῦ φορέματος.

— Ὡραιότατα ἐξοχικὰ καὶ πρωϊνὰ φορεματάκια γίνονται ἀπὸ λινὸ ἄσπρο ἢ χρωματιστό. Ἐφέτος μάλιστα εἶνε τῆς μόδας καὶ ἕνα χαριτωμένο λινὸ ἐμπριμέ. Μὲ αὐτό, γαρνίρονται θαυμάσια, τὰ φορεματάκια ἀπὸ λευκὸ λινό. Ἐπίσης γιὰ τὴν ἐξοχὴ εἶνε πάντα τῆς μόδας, φορέματα ἀπὸ κρετὸν καὶ σατὲν ἐμπριμέ.

— Τὰ ταγιὲρ ἀπὸ μαῦρο σατὲν ἢ ἀπὸ μαροκαὶν μαῦρο ἢ ἀπὸ μαῦρο κρὲπ-ντὲ-σὶν εἶνε πολὺ τῆς μόδας, στὸ Παρίσι. Μὲ τὰ ταγιὲρ αὐτὰ πηγαίνουν μπλοῦζες ἀπὸ κρὲπ μπλὲ ἐμπριμὲ μὲ ἄσπρα καὶ μαῦρα σχέδια. Ἡ ζακέτες τῶν ταγιὲρ ἔχουν ντουμπλὺρ ἀπὸ τὸ κρὲπ τῆς μπλούζας ἢ εἶνε καὶ ἀγαρνίριστες.

— Πολλὲς μπλοῦζες ἀπὸ ὕφασμα ἐμπριμὲ ἢ ἁπλὸ γαρνίρονται μὲ σειρὲς ἀπὸ ἴσια βολάν. Ἡ μπλοῦζες αὐτὲς ἔχουν ντεκολτὲ τετράγωνο. Τὰ βολὰν ἀρχίζουν κάτω ἀπὸ τὸ ντεκολτὲ καὶ τελειώνουν στὴ μέση.

— Τὸ πιὸ μοντέρνο περιδέραιο εἶνε μιὰ κορδέλλα βελούδινη, ἐπάνω στὴν ὁποία προσαρμόζουμε, κατὰ σειράν, τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο, πέντε λουλούδια, ψεύτικα ἢ ἀληθινά, γαρύφαλφα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Ἡ κορδέλλα αὐτὴ προσαρμόζεται σφιχτὰ στὸ λαιμό. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ ἄνθη πέφτουν πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀλλὰ μὲ φορέματα πολὺ ντεκολτέ, πηγαίνουν καὶ πίσω. Τὸ βελοῦδο πάντοτε κολακεύει τὸ δέρμα.

— Ἐφέτος εἶνε τῆς μόδας τόσο τὰ μακρυὰ μανίκια, ὅσο καὶ τὰ κοντά. Μερικὰ φορέματα μάλιστα ἔχουν μανίκια διπλᾶ. Δηλαδὴ γίνονται μὲ κοντὰ μανίκια πλατειὰ πρὸς τὰ κάτω καὶ μὲ μανίκια πρόσθετα, τὰ ὁποῖα σκεπάζουν τὸ χέρι ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα καὶ κάτω. Ἔτσι τὸ φόρεμα εἶνε δυνατὸν νὰ φορεθῇ πότε μὲ κοντὰ καὶ πότε μὲ μακρυὰ μανίκια.

— Τὰ πρωϊνὰ φορέματα εἶνε πάντα κοντά. Τὰ ἀπογευματινὰ εἶνε ἀρκετὰ μακρυά, τὰ δὲ βραδυνὰ πολὺ μακρυά. Ὅσο πιὸ ἀργὰ τὸ βράδυ θὰ βγοῦμε ἔξω, τόσο πιὸ μακρὺ φόρεμα θὰ φορέσουμε.

— Μὲ τὰ κοστούμια μπάνιου φοροῦν ἐφέτος... κοσμήματα ἀπὸ ξύλο, περιδέραια, βραχιόλια, ἀκόμα καὶ σκουλαρίκια!... Ἔτσι, καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ λούζονται μέσα στὴ θάλασσα, ἡ κυρίες εἶνε στολισμένες μὲ κοσμήματα! Εἶνε ἀλήθεια ὅμως ὅτι τὰ κοσμήματα αὐτὰ πηγαίνουν πολὺ μὲ τὰ κοστούμια μπάνιου. Εἶνε διαφόρων χρωμάτων, ὥστε νὰ ταιριάζουν μὲ κάθε κοστοῦμι, ἀλλὰ συνηθίζονται ἰδίως τὰ μαῦρα καὶ τὰ καφέ. Τὰ περιδέραια εἶνε μὲ πολλὲς σειρές, ὥστε νὰ σκεπάζουν τὸ μεγάλο ντεκολτὲ τοῦ μαγιώ.

— Συνηθίζονται ἐπίσης πολὺ καὶ τὰ κοστούμια μπάνιου τὰ καμωμένα ἀπὸ τζέρσεϋ σκοῦρο, ἐμπριμὲ μὲ χρωματιστὲς βοῦλες.

— Εἶνε πολὺ τῆς μόδας τσάντες καὶ ἐσάρπες ἀσορτὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα. Συνηθίζονται πρὸ πάντων ἀπὸ ὕφασμα ρεγέ.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

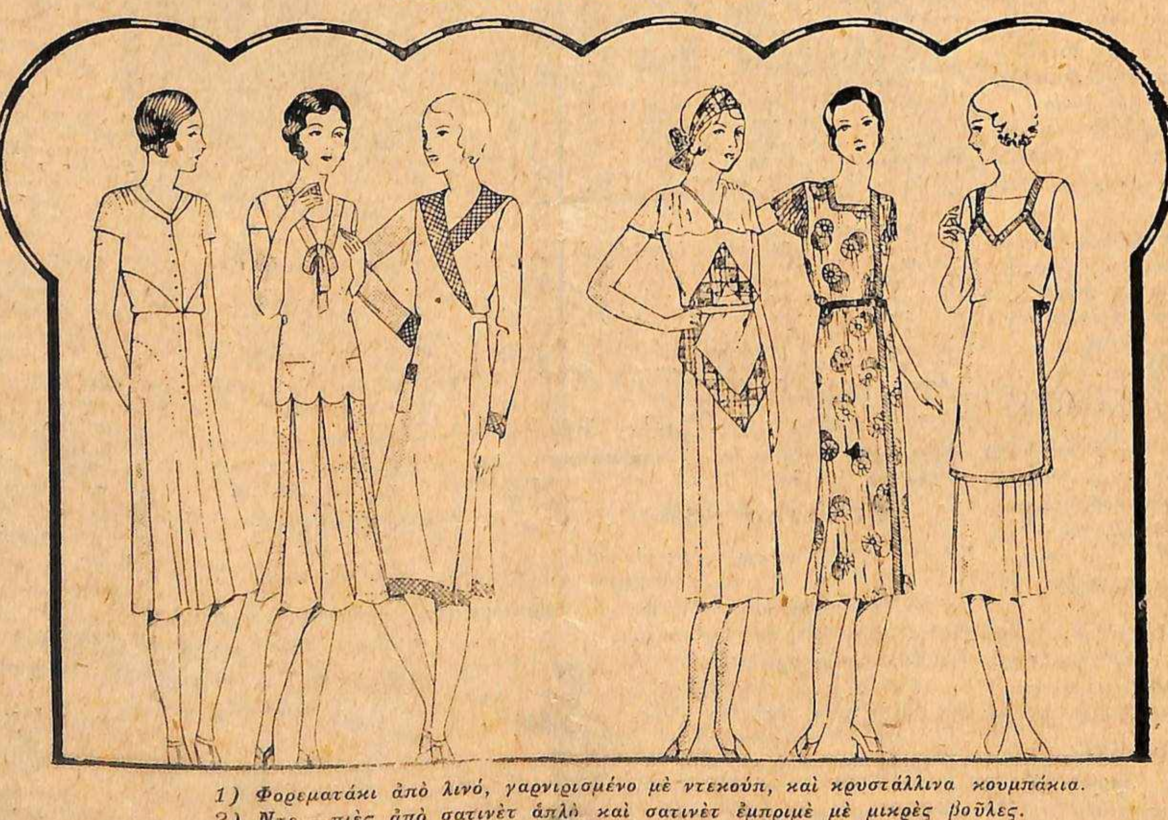

1) *Φορεματάκι ἀπὸ λινό, γαρνιρισμένο μὲ ντεκούπ, καὶ κρυστάλλινα κουμπάκια.*
2) *Ντε—πιὲς ἀπὸ σατινὲτ ἁπλὸ καὶ σατινὲτ ἐμπριμὲ μὲ μικρὲς βοῦλες.*
3) *Ρὸμπ—μαντὼ ἀπὸ λινό, γαρνιρισμένη μὲ λινὸ ἐμπριμέ.*
4) *Φορεματάκι ἀπὸ λινὸ καὶ ποδιὰ καὶ μποννὲ ἀσορτί.*
5) *Φόρεμα ἀπὸ σατὲν ἐμπριμὲ ἢ κρετόν.*
καὶ 6) Ποδιὰ γαρνιρισμένη μὲ ἀντρ-ντέ.

Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ περάσετε εὐχάριστα τὸ καλοκαῖρι σας εἶνε νὰ προμηθευθῆτε τὰ βιβλία τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου». Ὅπου κι' ἂν βρίσκεσθε στὴν ἐξοχή, σὲ ταξείδια, στὶς λουτροπόλεις, εἴτε ἂν παραμείνετε εἰς τὰς πόλεις σας, ἡ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» θὰ εἶνε ὁ πιὸ εὐχάριστος, ὁ πιὸ διασκεδαστικὸς σύντροφος.

Εἰς τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται ἔργα τῆς Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, ἀριστουργηματικά, τὰ ὁποῖα ἔχουν μεταφρασθεῖ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσει εἰς ἑκατομμύρια ἀντιτύπων καὶ ποὺ μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων των ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας των.

Ἰδοὺ ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ
Τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

(Σελίδες μέγ. σχημ. 640. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 60, ἐξωτ. δρ. 80).

Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα», ἔργον μυστηριῶδες, αἰσθηματικώτατον, περιπαθέστατον, πλῆρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξελίσσεται εἰς τὴν Ἱσπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περὶ τὸν πύργον ἑνὸς εὐγενοῦς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαρύνει ἡ σκληροτέρα μοῖρα.

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ
Τοῦ Μ ΙΡΑΜ ΣΓΟΟΥΚΕΡ

(Σελίδες 424. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 30, ἐξωτ. δρ. 40).

Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειάζεται ἄλλη σύστασις εἰς ὅσους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει, παρὰ νὰ ἐρωτήσουν ἕναν ποὺ νὰ τὸν ἐδιάβασεν ὅταν ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἐσημείωσε τὴν μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν ἐξ ὅσων μυθιστορημάτων ἐδημοσιεύθησαν ὡς τώρα στὴν Ἑλλάδα.

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ
Τοῦ ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΕ

(Δύο τόμοι. Ἕκαστος τομος ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20).

Ἕνα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶνε καὶ αἱ «Περιπέτειαι τοῦ Πύμ», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθῆ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἕνα τραγικὸ ταξεῖδι στὸν Νότιον Πόλον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ὁποίου παλαίουν σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρωμάντζου, γραμμένο ἀπὸ ἕναν τῶν μεγαλειτέρων ποιητῶν τοῦ κόσμου.

Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ
Τοῦ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

(Σελίδες 250. Τιμη ἐσωτ. δρ. 20, ἐξωτ. δρ. 30).

Μέσα στὶς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδιᾶς» περιγράφεται ἕνα τρυφερώτατον εἰδύλιον μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου της. ὁ βασανιστὴν τῶν δύο αὐτῶν ἀγνῶν ἐραστῶν ὸν σκληρὸν καὶ ἀφαντάστως φιλάργυρον παέρα τῆς κόρης.

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ
Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

(Σελίδες 250. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 20, ἐξωτ. δρ. 30).

Ἡ «Σφίγξ τῶν Πάγων» εἶνε τὸ ἀριστούργημα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξειδίων Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριῶδες, τρομακτικόν, πολύπλοκον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.

Η ΣΟΝΙΑ
Τῆς ΕΡΡ ΓΚΡΕΒΙΛ

(Σελίδες 150. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20).

Αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένο ἀπὸ τὴν τρυφερὰν Γκρεβίλ, ἐκτυλίσσεται μέσα στοὺς κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσσίας, τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ
Τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

(Σελίδες 120. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ δρ. 20).

Περιεργότατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μὲ τὴν δραματικήν πλοκήν του καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ
Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

(Σελίδες 100. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20).

Ἡ Λάγκερλεφ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα συγγραφεὺς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει βραβευθῆ μὲ τὸ Παγκόσμιον Βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν «Κόρην τοῦ Μεγάλου Βάλτου», ἡ ὁποία εἶνε ἀληθὲς ἀριστούργημα.

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ
Τοῦ ΜΥΡΖΕ

(Σελίδες 183. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20).

Ἡ «Μονμάρτρη» εἶνε τὸ ἀριστούργημα τῆς ρωμαντικῆς τέχνης, γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀθάνατο συγγραφέα τῶν «Μποέμ». Ἡ ζωὴ τῶν φοιτητῶν στὸ Παρίσι, οἱ ἔρωτές των, ἡ φτώχεια των περιγράφονται μὲ δραματικότητα εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονμάρτρης»

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ

(Σελίδες 136. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20).

Ἕνα μικρὸ Ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα, γραμμένο μ' ἐξαιρετικὴ τέχνη καὶ χάρι, γεμᾶτο αἴσθημα καὶ ἐνδιαφέρον.

ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ
Τοῦ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ

(Σελίδες 48. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 5, ἐξωτ. δρ. 8).

Σμυρναϊκὸ διήγημα τοῦ ἀποθανόντος Ἕλληνος λογοτέχνου, τὸ ὁποῖον διακρίνει ἡ ποιητική του περιγραφή ἡ εὐχάριστη πλοκή του καὶ τὸ βαθύ του αἴσθημα.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δραχμὰς 375, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμὰς 250 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχμὰς 375 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Ἕκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶνε ὁλόκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶνε ἐξαιρετική. Εἰς ἕκαστον τόμον περιέχονται ὑπερπεντακόσια διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, κωμῳδιῶν, ποικίλων, περιέργων, καὶ ὑπερχίλιαι εἰκόνες, χρωματισταὶ καὶ μή.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ διαβολογυναῖκα», «Τὸ Ἡμερολόγιο τῆς Εὔας», «Δυὸ καρδιὲς ποὺ ἀγαπήθηκαν» καὶ τὸ δρᾶμα τοῦ Μαιτερλιγκ «Ἡ πριγκήπισσα Μαλαίν».

Εἰς τὸν δεύτερον τόμον «Ὁ Καπετὰν Βρυκόλακας», «Ἡ δολοφονημένη», «Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θάνατος», ἡ ἀρχὴ τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαβόλου» καὶ τῆς «Μούμιας ποὺ ζωντάνεψε».

Εἰς τὸν τρίτον ἡ συνέχεια τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαβόλου» καὶ τῆς «Μούμιας ποὺ ζωντάνεψε», «Ἡ καινούργια ἀγάπη καὶ παληά», «Τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Γαβριηλίδη», «Τὰ Ἀνέκδοτα ἐξεχόντων Ἑλλήνων», καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ Ξενοπούλου «Πιστὴ στὸν Ἔρωτα».

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον ὁ «[illegible]», «Ἡ τελευταῖες ἐπιστολὲς τοῦ Ἰακώβου Ὄρτις», «Μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς νύχτας» καὶ «Τὰ φιλολογικὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Παύλου Νιρβάνα».

Ἐπίσης πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περίφημα Ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927, 1928 καὶ 1929 πρὸς δραχμὰς 25 ἕκαστον, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Ὁμοίως εἰς τὰ Γραφεῖα μας πωλοῦνται καὶ οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ περιοδικοῦ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν Α΄ Τόμος ἀντὶ δραχ. 300, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχ. 250 ἕκαστος. Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν δραχ. 375 ἕκαστος.

Ὅλαι αἱ ἀνωτέρω ἐκδόσεις μας εὑρίσκονται παρὰ τῷ Γεν. Ἀντιπροσώπῳ μας Αἰγύπτου—Σουδὰν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γραφεῖον μας Ἀλεξανδρείας 12, ὁδὸς Σὰχ Σολιμὰν Πασᾶ) καὶ πωλοῦνται εἰς τὰς ἀναφερομένας τιμάς. Ἀποστέλλονται δὲ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ Σουδὰν πλέον ταχυδρομικῶν ἐξόδων ἔναντι πληρωμῆς κατὰ τὴν παραλαβήν.

Τὸ ὄνειρό σας, ὅπως τὸ ὄνειρο κάθε χρηστοῦ πολίτου, εἶνε νὰ βρῆτε τὴν ἄνεσι ποὺ σᾶς πρέπει, μέσα στὸ γαλήνιο περιβάλλον τοῦ σπιτιοῦ σας, μόλις γλυτώσετε ἀπὸ τὴ σκληρὴ καθημερινὴ βιοπάλη.

Αὐτὸ τὸ ὄνειρο μπορειτε να το πραγματοποιησετε ἂν ἐγκαταστήσετε στὸ σπίτι σας ἕνα ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ.

Ὑπὸ τὴν ἐξευγενιστικὴν ἐπίδρασιν τῆς τελείας μουσικῆς ποὺ θὰ ἀναδίδεται ἀπὸ τὸ γραμμόφωνον Στὰρρ, μὲ τοὺς σημερινοὺς ἀπαραμίλλους ἠλεκτρικοὺς δίσκους, θὰ ζῆτε εὐτυχισμένες εἰρηνικὲς στιγμές, ξεχνῶντας τὸν θόρυβο καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ σκληροῦ ἀγῶνος γιὰ τὴ ζωή.

Ἀλλὰ τὸ πιὸ σπουδαῖο ἀπὸ ὅλα εἶνε τὸ ἑξῆς: Ἡ πραγματοποίησις τοῦ ὡραίου τούτου ὀνείρου σας δὲν θὰ φέρῃ καμμίαν ἀνωμαλίαν στὰ οἰκονομικά σας, γιατὶ μπορεῖτε μὲ πολὺ λογικὲς τιμές, καὶ μὲ πολὺ μικρὲς δόσεις κατὰ μῆνα, νὰ ἀποκτήσετε ἕνα ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ ἀπὸ τὴν

ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

Ἀθῆναι: Στοὰ Ἀρσακείου 12
Θεσσαλονίκη: Ὁδὸς Βενιζέλου 23
Πειραιεύς: Ὁδὸς Φίλωνος 48.
Βόλος: Ὁδὸς Ἑρμοῦ 111
Πάτραι: Ὁδὸς Ρήγα Φερραίου 84
Καὶ ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους της εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος.